AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

CÂND MĂ FURNICĂ DEGETELE

Când mă furnică degetele mari
Ceva rău se îndreaptă spre noi.
Macbeth

CUPRINS:

CARTEA ÎNTÂI
Sunny Ridge
1. Mătuşa Ada
2. Era bietul dumitale copil?
3. Înmormântarea
4. Casa din tablou
5. Dispariţia unei bătrâne doamne
6. Tuppence pe urmele vânatului
CARTEA A DOUA
Casa de pe canal
7. Vrăjitoarea prietenoasă
8. Sutton Chancellor
9. O dimineaţă în Market Basing
CARTEA A TREIA
A dispărut... o soţie
10. Conferinţa... şi după conferinţă
11. Bond Street şi dr. Murray
12. Tommy întâlneşte un vechi prieten
13. Albert şi indiciile
CARTEA A PATRA
În care apar o biserică, nişte uşi la mansardă şi oameni
14. Exerciţii de gândire
15. O seară la parohie
16. Dimineaţa următoare

17. Doamna Lancaster

CARTEA ÎNTÂI.

Sunny Ridge.

1. Mătuşa Ada.

Domnul şi doamna Beresford luau micul dejun.

Erau o pereche obişnuită. Sute de cupluri vârstnice ca ei luau dejunul în acelaşi moment pe tot cuprinsul Angliei. Şi ziua era obişnuită, una din acele zile pe care le trăieşti de cinci ori pe săptămână.

Domnul Beresford avusese cândva părul roşu. Mai păstra încă urme de roşu, dar majoritatea devenise de-un cenuşiu nisipos, acea culoare pe care-o capătă atât de des roşcovanii când ajung la mijlocul vieţii. Doamna Beresford avusese o dată părul negru, o coamă viguroasă, cârlionţată. Acum negrul se combinase cu şuviţe cărunte, răspândite la întâmplare. Efectul era destul de plăcut. Doamna Beresford se gândise la un moment dat să-şi vopsească părul, însă într-un final hotărâse că se plăcea mai mult cum o făcuse natura. În schimb, se decisese să încerce o nuanţă nouă de ruj care să-i dea o notă mai luminoasă.

Un cuplu în vârstă luând micul dejun împreună. Un cuplu plăcut, dar fără nimic remarcabil. Aşa ar fi spus un privitor din afară. Dacă privitorul ar fi fost tânăr, el sau ea ar fi adăugat: „Da, foarte plăcuţi, dar cumplit de plictisitori, ca toţi bătrânii”.

Totuşi, domnul şi doamna Beresford nu ajunseseră încă la vârsta la care să se considere bătrâni. Şi habar n-aveau că ei şi mulţi alţii erau catalogaţi ca fiind cumplit de plictisitori numai pe baza asta. Doar de către tineri, fireşte, dar atunci ar fi fost indulgenţi, tinerii nu ştiau nimic despre viaţă. Dragii de ei, mereu îşi băteau capul cu examenele, sau cu viaţa sexuală, sau cum să-şi cumpere haine nemaipomenite sau să-şi facă cine ştie ce coafură extraordinară care să-i

facă mai remarcaţi. Din propriul lor punct de vedere, domnul şi doamna Beresford trecuseră doar de prima parte a vieţii. Se plăceau fiecare în parte şi unul pe celălalt, iar zilele treceau una după alta de-o manieră încântătoare.

Existau, fireşte, momente, fiecare are momente. Domnul Beresford deschise o scrisoare, îşi arunca ochii asupra ei, apoi o puse de o parte, sporind micul teanc. Luă următoarea scrisoare, clar se abţinu s-o deschidă. Rămase cu ea în mână. Soţia lui îl cercetă câteva clipe, apoi întrebă:

— Care-i problema, Tommy?

— Problema? rosti vag Tommy. Problema?

— Asta te-am întrebat.

— Nu-i nici o problemă. De ce ar fi?

— Te gândeai la ceva, spuse acuzator Tuppence.

— Nu cred deloc că mă gândeam la ceva.

— Ba da, te gândeai. S-a întâmplat ceva?

— Fireşte că nu. Ce să se-ntâmple? Adăugă: Am primit nota de plată a instalatorului.

— Oh, exclamă Tuppence luminată. E mai mare decât te aşteptai, presupun.

— Normal, întotdeauna e aşa.

— Nu ştiu de ce nu ne-am făcut noi instalatori, spuse Tuppence. Dacă tu erai instalator, eu eram ajutorul tău şi ne-am fi lăfăit în bani.

— Am avut ochelari de cal de n-am văzut posibilitatea asta.

— La nota de plată a instalatorului te uitai puţin mai înainte?

— Oh, nu, aia era doar o cerere de subvenţie.

— Copiii delicvenţi… integrarea rasială?

— Nu. Se deschide un nou azil de bătrâni.

— Ei bine, asta-i ceva mai sensibil, în tot cazul, dar tot nu înţeleg de ce te îngrijorează.

— Nu mă gândeam la asta.

— Atunci, la ce te gândeai?

— Cred că asta m-a făcut să mă gândesc.

— La ce? Ştii că până la urmă tot ai să-mi spui.

— Nu e ceva cu adevărat important. Mă gândeam… ei bine, la mătuşa Ada mă gândeam.

— OH. Înţeleg, spuse Tuppence brusc sensibilizata. Adăugă moale, meditativ: Da, mătuşa Ada.

Ochii li se întâlniră. Este regretabil că în zilele de azi aproape în fiecare familie există o problemă care ar putea fi numită „mătuşa Ada”. Numele diferă – mătuşa Ameliá, mătuşa Susan, mătuşa Cathy, mătuşa Joan. Sunt bunici, sau verişoare bătrâne sau chiar strămătuşi. Însă există şi sunt o problemă de viaţa pe care n-o poţi ocoli. Trebuie să le aranjezi cumva. Trebuie să inspectezi casele de bătrâni potrivite, să faci cercetări în privinţa lor. Iei recomandări de la doctori, de la prietenii care au avut o mătuşă Ada a lor care „s-a simţit foarte fericită până când a murit” la „The Laurels, Bexhill, sau „Happy Meadows din Scarborough”.

A trecut vremea când mătuşa Elisabeth, mătuşa Ada şi restul mătuşilor trăiau fericite în casele în care trăiseră vreme îndelungată, îngrijite de bătrânele servitoare devotate, deşi uneori cam tiranice. Aranjamentul satisfăcea pe deplin ambele părţi. Sau, cealaltă categorie, cea a rudelor sărace, nepoate, verişoare bătrâne semi-cretine, toate muncind ca să-ţi asigure trei mese bune pe zi şi un dormitor drăguţ. Se dirijau una pe alta şi totul era bine. În ziua de azi, lucrurile stau diferit.

Din nefericire, mătuşile Ada sunt o problemă mult mai mare decât opusul lor pe scara vârstei. Copiii pot fi duşi la casa de copii, sau băgaţi rudelor pe gât, sau trimişi la şcoli speciale unde rămân şi în vacanţe, sau poţi să aranjezi să-i trimiţi în tabere, şi, pe total, copiii obiectează foarte puţin la aranjamentele făcute pentru el. Mătuşile Ada sunt cu totul diferite. Însăşi mătuşa lui Tuppence Beresford – mătuşa Primrose – fusese o mare bătaie de cap. Imposibil s-o mulţumeşti. Nici nu intrase bine în stabilimentul care garanta să asigure o casă bună şi tot confortul doamnelor în vârstă ca, după ce-i scrisese nepoatei sale câteva scrisori

pline de laude la adresa stabilimentului, următoarea veste să fie că-l părăsise indignată fără să anunţe.

„Imposibil! N-am putut să mai rămân o clipă!”

În decurs de un an, mătuşa Primrose intrase şi ieşise din unsprezece astfel de stabilimente, ca în final să scrie că întâlnise acum un tânăr foarte fermecător. „Un băiat cu adevărat devotat. Şi-a pierdut mama la o vârstă fragedă şi are mare nevoie de îngrijire. Am închiriat un apartament şi vine să locuiască cu mine. Aranjamentul ăsta ni se potriveşte perfect amândurora. Avem afinităţi naturale. Nu mai trebuie să-ţi faci griji, dragă Prudence. Viitorul meu e asigurat. Mâine mă întâlnesc cu avocatul, căci trebuie să adaug nişte clauze în testament pentru Mervyn în cazul în care mor înaintea lui, ceea ce, desigur, e firesc să se întâmple, deşi te asigur că în momentul de faţă mă simt în floarea sănătăţii”.

Tuppence alergase în nord (incidentul avusese loc în Aberdeen). Însă poliţia fusese mai rapidă şi-l umflase pe fermecătorul Mervyn, pe care îl căuta de câtva timp sub acuzaţia că-şi însuşea bani sub false pretexte. Mătuşa Primrose fusese extrem de indignată, numise treaba ca fiind persecuţie, dar după ce asistase la proces (unde se citaseră alte douăzeci şi cinci de cazuri), fusese nevoită să-şi schimbe părerea despre protejatul ei.

— Cred c-ar trebui să mă duc s-o văd pe mătuşa Ada, Tuppence, spuse Tommy. A trecut ceva timp.

— Presupun că da, spuse Tuppence fără entuziasm. Cât a trecut?

Tommy reflectă.

— Trebuie să fie aproape un an, spuse el.

— E mai mult. Cred că peste un an.

— Vai ce repede a trecut timpul, nu? Nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult. Totuşi, cred că ai dreptate, Tuppence. Calculă. E groaznic cam uită omul, nu-i aşa? Mă simt foarte prost din cauza asta.

— N-ar trebui, spuse Tuppence. În definitiv, i-am trimis tot felul de lucruri şi i-am scris.

— Da, ştiu. Eşti grozav de bună când e vorba de asta. Cu toate astea, se întâmplă uneori să citeşti lucruri care nu-ţi cad deloc bine.

— Te referi la cartea îngrozitoare pe care am luat-o de la bibliotecă în care scria cât de cumplit le era sărmanilor bolnavi şi cât sufereau?

— Da. Bănuiesc ca era adevărat… un fapt luat din realitate.

— Oh, da, trebuie că exista şi locuri ca ăla. Şi există oameni teribil de nefericiţi, oameni care n-au cum să nu fie nefericiţi. Dar ce altceva s-ar putea face, Tommy?

— Toţi fac orice, în afară de a fi cât se poate de grijulii. Trebuie să ai mare grijă ce alegi, să afli totul despre lăcaşul respectiv şi să te asiguri că există un medic bun care să aibă grijă de ei.

— Nimeni nu poate fi mai drăguţ ca dr. Murray, trebuie să recunoşti.

— Da, acceptă Tommy înseninându-se. Murray e un tip pe cinste. Amabil, răbdător. Dacă ar fi fost ceva ce nu merge, ne-ar fi anunţat.

— Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji, spuse Tuppence. Câţi ani are acum?

— Optzeci şi doi. Nu… nu. Cred că optzeci şi trei. Trebuie să te simţi destul de cumplit când le-ai supravieţuit tuturor.

— Asta-i doar ce simţim noi. Ei nu gândesc aşa.

— Nu poţi să ştii.

— Ei bine, mătuşa ta Ada nu gândeşte aşa. Nu-ţi aminteşti cu câtă veselie ne-a enumerat prietenele cărora le-a supravieţuit? Şi a terminat cu: „cât despre Amy Morgan, am auzit că n-o mai duce mai mult de şase luni. Întotdeauna spunea că eu sunt foarte plăpândă, iar acum e clar că am să-i supravieţuiesc. Şi încă mulţi ani de-acum încolo”. Era foarte triumfătoare la o asemenea perspectivă.

— În tot cazul…

— Ştiu. În tot cazul, consideri că e de datoria ta să te duci s-o vezi…

— Nu crezi că am dreptate?

— Din păcate, cred că ai dreptate. Foarte mare dreptate. Şi am să vin şi eu, adăugă Tuppence cu o notă de eroism.

— Nu, se opuse Tommy. De ce să vii? Nu e mătuşa ta. Nu, mă duc singur.

— Ba deloc, spuse doamna Beresford. Şi mie-mi place să sufăr. Vom suferi împreună. Nu-i un lucru care să distreze, nici pe mine, nici pe tine, şi cu atât mai puţin pe mătuşa Ada, dar trebuie făcut.

— Nu, nu vreau să mergi. În definitiv, ţi-aduci aminte cât de grosolan s-a purtat cu tine ultima oară?

— Oh, nu m-a deranjat. Probabil a fost singura vizită de care s-a bucurat sărmana bătrână. Nici nu-mi trece prin cap să-i port pică.

— Tu întotdeauna ai fost drăguţă cu ea, chiar dacă nu-ţi prea place de ea.

— Nimănui n-ar putea să-i placă mătuşa Ada. După părerea mea, nici nu i-a plăcut vreodată cuiva.

— Nu poţi să nu-ţi fie milă de oameni când îmbătrânesc, spuse Tommy.

— Eu pot, spuse Tuppence. Eu nu-s aşa bună din fire ca tine.

— Fiind femeie, eşti mai neîndurătoare.

— S-ar putea. În definitiv, femeile n-au timp decât să fie realiste. Vreau să spun că-mi pare foarte rău de bătrâni, de bolnavi şi aşa mai departe, dacă sunt oameni drăguţi. Dar dacă nu sunt, lucrurile stau cu totul altfel, trebuie să recunoşti. Dacă eşti nesuferit la douăzeci de ani şi rămâi tot aşa de nesuferit şi la patruzeci, la şaizeci eşti şi mai nesuferit, iar când ajungi la optzeci eşti dracu’ gol… zău, nu văd de ce să-ţi pară rău pentru oameni doar pentru că sunt bătrâni. Nu te poţi schimba întru totul. Ştiu câteva persoane absolut încântătoare de şaptezeci şi optzeci de ani. Bătrâna doamnă Beauchamp, şi Mary Carr şi bunica

brutarului, draga doamnă Poplett, care vine aici şi ne face curat. Toate sunt nişte dulci şi nişte scumpe şi n-am nimic împotriva lor.

— Bine, bine, fi realistă. Dar dacă într-adevăr vrei să fii nobilă şi să vii cu mine…

— Vreau să vin cu tine. La urma urmelor, m-am măritat cu tine la bine şi la rău, iar mătuşa Ada e categoric răul. Aşa că vom merge de mână. Şi o să-i ducem un buchet de flori, şi o cutie cu bomboane de ciocolată moi la mijloc şi poate câteva reviste. Ai putea să-i scrii doamnei cum-o-cheamă şi să-i spui că venim.

— Săptămâna viitoare? Aş putea joi, dacă-ţi convine şi ţie.

— Joi să fie. Cum o cheamă pe femeia aia? Nu-mi amintesc… sora şefă sau superintendenţa, sau ce-o fi. Începe cu P.

— Domnişoara Packard.

— Asta era!

— Poate de data asta o să fie altfel, spuse Tommy.

— Altfel? Cum adică?

— Oh, nu ştiu. S-ar putea întâmpla ceva interesant.

— Am putea avea un accident de tren pe drum, spuse Tuppence luminându-se puţin.

— De ce naiba vrei să fie accident de tren?

— Nu vreau cu adevărat, fireşte. Doar…

— Doar ce?

— Păi, ar fi un fel de aventură, nu-i aşa? Poate vom salva vieţi sau vom face ceva util. Util şi totodată palpitant.

— Ce speranţă! spuse domnul Beresford.

— Ştiu. Uneori îţi mai vin şi idei din astea.

2. Era bietul dumitale copil?

Ar fi greu de spus de unde îşi trăgea Sunny Ridge numele. Nu avea nimic care să iasă în relief, care să semene a coastă. Terenul era plat, fapt întru totul convenabil pentru vârsta înaintată a ocupantelor. Avea o grădină vastă, deşi cam lipsită de distincţie. Era o clădire mare, în stil victorian, bine conservată. Câţiva copaci stufoşi, iedera ce îmbrăca

pereţii casei şi două maimuţe de piatră dădeau un aer exotic locului. În locurile unde bătea soarele erau amplasate câteva bănci şi două sau trei scaune de grădină. Mai era şi o verandă acoperită unde bătrânele doamne se puteau adăposti de vânturile dinspre est.

Tommy sună la uşa de la intrare, şi el şi Tuppence fură aproape imediat poftiţi înăuntru de o tânără cu o înfăţişare destul de chinuită, îmbrăcată într-un halat de nylon. Ea îi conduse într-o micuţă cameră de zi, spunându-le cam gâfâit:

— O anunţ pe domnişoara Packard. Vă aşteaptă şi va coborî într-o clipă. Nu vă supăraţi să aşteptaţi un pic, nu-i aşa, dar e vorba de bătrâna doamnă Carrawav. Şi-a înghiţit degetarul, mă înţelegeţi.

— Cum naiba a putut să facă aşa ceva? întrebă Tuppence mirată.

— N-a făcut-o ca să se amuze, explică scurt ajutoarea administratoarei. Mereu se întâmplă.

După plecarea ei, Tuppence se aşează şi rosti gânditoare:

— Nu cred că mi-ar plăcea să înghit un degetar. Trebuie să fie tare deranjant când se duce în hopuri în jos, nu crezi?

Nu avură mult de aşteptat. Domnişoara Packard intră scuzându-se pentru întârziere. Era o femeie masivă cu părul de culoarea nisipului, la vreo cincizeci de ani, şi avea acel aer calm de competenţă pe care Tuppence îl admirase întotdeauna.

— Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Beresford. Ce mai faceţi doamnă Beresford, mă bucur mult că aţi venit şi dumneavoastră.

— Am auzit că cineva a înghiţit ceva, spuse Tommy.

— Oh, aşadar v-a spus Marlene? Da, bătrâna doamnă Carraway. Mereu înghite câte ceva. E foarte dificil, să ştiţi, pentru că nu putem să le urmărim tot timpul. La copii te aştepţi s-o facă, dar e ciudat că pentru o femeie în vârstă a devenit un hobby. Şi cu zi ce trece e tot mai rău. Singurul lucru bun e că nu-i face rău.

— Poate tatăl ei era înghiţitor de săbii, sugeră Tuppence.

— E o idee foarte interesantă, doamnă Beresford. Poate aşa se explică. I-am spus domnişoarei Fanshawe că aţi venit, domnule Beresford. Nu ştiu dacă a priceput foarte bine. Nu întotdeauna pricepe, să ştiţi.

— Cum s-a mai simţit în ultimul timp?

— Mă tem că-şi pierde tot mai rapid memoria, spuse domnişoara Packard pe un ton degajat. Niciodată nu ştiu cât înţelege şi cât nu. Am vorbit cu ea noaptea trecută şi mi-a spus că e sigură că mă înşel pentru că nu s-a terminat încă anul şcolar. Din cât se pare, vă crede încă la şcoală. Săracele bătrânele, uneori mai încurcă lucrurile, mai ales când e vorba de timp. Totuşi, azi dimineaţă când i-am reamintit de vizita dumneavoastră mi-a spus că e imposibil să veniţi pentru ca sunteţi mort. Ei bine, continuă veselă domnişoara Packard, sper să vă recunoască acum când o să vă vadă.

— Cum stă cu sănătatea? Tot aşa?

— Păi, poate că era de aşteptat. Sincer vorbind, nu cred că va mai fi cu noi mult timp. N-o doare nimic, dar cu inima stă tot aşa de rău, dacă nu chiar mai rău. Cred că e mai bine să ştiţi şi să fiţi pregătiţi, astfel încât dacă o fi să se ducă pe neaşteptate să nu fie un şoc pentru dumneavoastră.

— I-am adus nişte flori, spuse Tuppence.

— Şi o cutie cu ciocolată, adăugă Tommy.

— Oh, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră. O să fie tare încântată. Vreţi să urcăm?

Tommy şi Tuppence se ridicară şi o urmară pe domnişoara Packard pe nişte scări largi. În timp ce treceau prin faţa unei uşi de pe culoarul de la etaj, aceasta se deschise pe neaşteptate şi ieşi o femeie micuţă strigând cu un glas strident:

— Vreau cacaua mea, vreau cacaua mea. Unde-i sora Jane? Vreau cacaua mea.

O femeie în uniformă de soră scoase capul pe uşa alăturată şi spuse:

— Gata, gata, dragă, e-n regulă. Ţi-ai băut cacaua. Ţi-ai băut-o acum douăzeci de minute.

— Nu, n-am băut-o, soră. Nu-i adevărat. Nu mi-am băut cacaua. Mi-e sete.

— Ei bine, dacă vrei, ai să mai primeşti încă o ceaşcă.

— Nu pot să primesc încă una când n-am primit niciuna.

Trecură mai departe şi, după ce bătu scurt într-o uşă din capătul culoarului, domnişoara Packard o deschise şi intrară.

— Veşti bune, domnişoară Franshawe, spuse ea cu seninătate. Uite, nepotul dumitale a venit să te vadă. Nu-i drăguţ?

Într-un pat de lângă fereastră o femeie în vârstă se ridică sprijinindu-se în perne. Avea părul cărunt, de-un cenuşiu metalic, faţa slabă şi zbârcită, un nas mare şi coroiat şi un aer general de dezaprobare. Tommy înaintă.

— Bună, mătuşa Ada, spuse el. Ce mai faci?

Mătuşa Ada nu-i dădu nici o atenţie, ci se adresă mânioasă domnişoarei Packard.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, să introduci gentlemani în dormitorul unei doamne. În tinereţea mea n-ar fi fost deloc cuviincios! Şi să-mi mai spui şi că e nepotul meu! Cine e? Instalatorul sau electricianul?

— Ei, hai, hai, nu-i frumos, spuse cu blândeţe domnişoara Packard.

— Sunt nepotul dumitale, Thomas Beresford, spuse Tommy şi întinse cutia de ciocolată. Ţi-am adus o cutie de ciocolată.

— Nu mă duci pe mine cu asta, spuse mătuşa Ada. Îi cunosc eu pe ăştia ca tine, poţi să spui tu ce vrei. Cine-i femeia asta? O cântări din ochi pe doamna Beresford, cu un aer dezgustat.

— Sunt Prudence, spuse doamna Beresford. Nepoata dumitale, Prudence.

— Ce nume caraghios! spuse mătuşa Ada. Sună a servitoare. Unchiul meu Mathew avea o servitoare pe care o chema Confort iar camerista se numea Bucură-te-întru-

Domnul. Era metodistă. Dar mătuşa mea Fanny a pus curând capăt la toate astea. I-a spus că avea să fie numită Rebeca atâta timp cât era în casa ei.

— Ţi-am adus câteva flori, spuse Tuppence.

— Nu suport florile într-o cameră de bolnav. Consumă tot oxigenul.

— Ţi le pun într-o vază, spuse domnişoara Packard.

— Nici să nu aud. Ar fi trebuit să fi învăţat până acum că ştiu ce spun.

— Pari în formă, mătuşa Ada, spuse domnul Beresford. Gata de luptă, aş putea spune.

— Pot să-ţi spun pe loc câte parale faci. Ce-i în capul tău când spui că eşti nepotul meu? Cum ziceai că te cheamă? Thomas?

— Da. Thomas sau Tommy.

— N-am auzit niciodată de tine. Am avut un singur nepot şi-l chema William. A murit în război. Asta a fost un lucru bun. Ar fi ajuns rău dac-ar fi trăit. Am obosit, spuse mătuşa Ada lăsându-se pe perne şi întorcând capul către domnişoara Packard. Ia-i de aici. N-ar trebui să laşi străinii să intre la mine.

— M-am gândit că o scurtă vizită o să te înveselească, spuse netulburată domnişoara Packard.

Mătuşa Ada scoase un chiot gros şi obscen.

— Perfect, rosti veselă Tuppence. Plecăm. Îţi las trandafirii. Poate te răzgândeşti. Vino, Tommy, spuse şi porni spre uşă.

— La revedere, mătuşă Ada. Îmi pare rău că nu-ţi aminteşti de mine.

Mătuşa Ada rămase tăcută până când Tuppence ieşi urmată de domnişoara Packard. Tommy porni după ele.

— Tu întoarce-te, spuse mătuşa Ada ridicând glasul. Te cunosc perfect. Eşti Thomas. Aveai părul roşu. Ca morcovul era părul tău. Vino înapoi. Cu tine am să vorbesc. N-o vreau pe femeia aia care pretinde că e soţia ta. Ştiu eu mai bine. N-ar fi trebuit să aduci aici femei de teapa ei. Vino şi

aşează-te pe scaunul ăsta şi vorbeşte-mi de răposata maică-ta. Tu dispari, adăugă mătuşa Ada expediind-o printr-o mişcare a mâinii pe Tuppence care se oprise ezitând în pragul uşii.

Tuppence se retrase imediat.

— Azi are toane, spuse imperturbabilă domnişoara Packard în timp ce coborau scările. Uneori poate fi foarte plăcută, să ştiţi. Nici nu-ţi vine să crezi.

Tommy se aşează pe scaunul indicat de mătuşa Ada şi observă cu jumătate de gură că nu prea avea ce spune despre mama lui întrucât sărmana murise de aproape patruzeci de ani. Afirmaţia n-o tulbură câtuşi de puţin pe mătuşa Ada.

— Închipuie-ţi, chiar atât a trecut? Da, timpul trece repede. Se uită la el cântărindu-l. De ce nu te-ai însurat? Ia-ţi o femeie harnică şi drăguţă să aibă grijă de tine. Îmbătrâneşti, să ştii. Te-ar scăpa să mai umbli cu toate femeile astea pierdute şi să le cari după tine şi să vorbeşti ca şi cum ar fi nevestele tale.

— Înţeleg că data viitoare când mai venim va trebui s-o fac pe Tuppence să ia cu ea certificatul de căsătorie.

— Ai făcut o femeie cinstită din ea, nu-i aşa?

— Suntem căsătoriţi de peste treizeci de ani şi avem un băiat şi o fată, amândoi căsătoriţi.

— Necazul e că mie nimeni nu-mi spune nimic, o drese cu iscusinţă mătuşa Ada. Dacă m-ai fi ţinut la curent aşa cum se cuvenea…

Tommy n-o contrazise. Tuppence îi dăduse cândva un ordin serios: „Dacă cineva peste şaizeci şi cinci de ani îţi caută pricină, să nu-l contrazici. Să nu încerci niciodată să spui că ai dreptate. Cere-ţi scuze pe loc şi spune că e doar vina ta şi-ţi pare rău şi că n-ai să mai faci”.

În această clipă lui Tommy îi trecu prin cap că aceasta trebuia să fie cu certitudine poziţia pe care se cuvenea s-o adopte faţă de mătuşa Ada.

— Îmi pare tare rău, mătuşă AdA. Spuse el. Ştii, cu trecerea timpului, omul începe să uite. Nu toată lumea are o memorie excelentă ca a dumitale, adăugă fără să roşească.

Mătuşa Ada zâmbi superior.

— Aici ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău că te-am primit cam grosolan, dar nu-mi place să fiu dusă de nas. Tu nu cunoşti locul ăsta. Lasă pe oricine să intre la tine. Absolut pe oricine. Dacă i-aş fi crezut pe toţi că sunt ceea ce spuneau ei că sunt, ar fi putut să încerce să mă fure sau chiar să mă omoare în patul meu.

— Oh, nu cred că ar fi posibil aşa ceva.

— Nu se ştie niciodată. Citeşti în ziare despre treburi din astea, şi mai vine şi lumea să-ţi spună. Nu că aş crede tot ce mi se spune. Dar sunt vigilentă. Poate n-ai să mă crezi, dar zilele trecute au adus un străin… nu-l mai văzusem până atunci. Îşi spunea dr. Williams. Ziceau că dr, Murray a plecat în concediu iar acesta era noul lui coleg. Noul coleg! De unde să ştiu eu că era noul lui coleg? Doar pentru că aşa spunea el?

— Şi era?

— Păi, de fapt, era, spuse mătuşa Ada uşor supărată că pierduse teren. Dar nimeni nu avea cum să ştie în mod sigur. Ne-am pomenit cu el coborând din maşină cu o cutie neagră pe care doctorii o cară ca să ia tensiunea… şi, mă rog, tot restul. Este ca o cutie fermecată despre care se vorbeşte atâta. În fine, părerea mea e că oricine ar putea veni aici spunând că e doctor, şi imediat toate surorile s-ar hlizi şi ar chicoti şi ar spune „Da, doctore, fireşte, doctore”, şi n-ar mai fi prea atente, proastele! Iar dacă pacienta jură că nu-l cunoaşte pe individ, ele vor spune doar că e uitucă şi nu ţine minte oamenii. Eu nu uit niciodată o faţă, spuse cu fermitate mătuşa Ada. Niciodată n-am uitat. Ce face mătuşa ta Caroline? N-am mai auzit de ea de câtva timp. Ai mai văzut-o?

Aproape scuzându-se, Tommy spuse că mătuşa Caroline murise de cincisprezece ani. Mătuşa Ada nu întâmpină cu nici o urmă de tristeţe vestea acestui deces. În definitiv, mătuşa Caroline nu-i era soră, ci doar verişoară primară.

— Se pare că toată lumea moare, spuse ea cu o anume uşurare. N-au vlagă, ăsta-i necazul lor. Inima slabă, tromboză coronariană, hipertensiune, bronşită cronică, artrită reumatică… şi aşa mai departe. Oameni plăpânzi, asta e. Doctorii ii fac să trăiască dându-le cutii peste cutii şi flacoane peste flacoane de tablete. Tablete galbene, tablete roz, tablete verzi şi, nu m-ar mira, chiar tabletele negre. Ugh! Pe vremea bunicii se folosea melasă. Sunt sigură că e mai bună ca toate. Dacă vrei să te faci bine, bea melasă şi ai să te faci. Dădu mulţumită din cap. Nu poţi să ai mare încredere în doctori, nu-i aşa? Mai ales e vorba de-o problemă profesională… vreun nou capriciu… Mi s-a spus că sunt o grămadă de otrăviri pe aici. Ca să facă rost de inimi pentru chirurgi, aşa mi s-a spus… personal, nu cred că e adevărat. Domnişoara Packard nu e genul de femeie care să se preteze la asta.

La parter, domnişoara Packard, cu un aer de parcă îşi cere scuze, arătă spre o cameră de la capătul holului.

— Îmi pare rău pentru toate astea, doamnă Beresford, dar sper să înţelegeţi cum sunt bătrânii. Au simpatii şi antipatii şi persistă în ele.

— Trebuie să fie greu să conduci un loc ca ăsta, spuse Tuppence.

— Nu chiar. Îmi place foarte mult, să ştiţi. Când ai grijă de oameni, ajungi să te ataşezi de ei. Au micile lor toane şi ciudăţenii, dar reuşeşti s-o scoţi la capăt cu ei dacă ştii cum.

Tuppence se gândi că domnişoara Packard era una din persoanele care ştia cum.

— Sunt ca nişte copii, să ştiţi, spuse cu indulgenţă domnişoara Packard. Doar că uneori e mai greu cu copii, pentru că judecă mult mai mult. Dar aceste persoane care şi-au pierdut logica vor să fie liniştite spunându-li-se ceea ce

vor să audă. Atunci, pentru un timp, sunt iarăşi foarte fericite. Am aici un personal tare drăguţ. Persoane răbdătoare, să ştiţi, calme şi fără prea multă minte, căci cei care au minte sunt înclinaţi să-şi piardă răbdarea. Da, domnişoară Donovan, ce e? întoarse capul spre o femeie cu pince nez care cobora în fugă pe scări.

— Iarăşi doamna Lockett, domnişoară Packard. Spune că moare şi vrea să fie chemat imediat doctorul.

— Oh, de data asta de ce mai moare?

— Spune că ostropelul de ieri era cu ciuperci şi că s-a otrăvit din cauza lor.

— Asta-i ceva nou, spuse domnişoara Packard. Mă duc mai bine să vorbesc cu ea. Regret că trebuie să vă părăsesc, doamnă Beresford, în camera aceea veţi găsi ziare şi reviste.

— Nici o problemă, spuse Tuppence.

Intră în camera arătată. Era o încăpere plăcută cu vedere spre grădină şi uşile care dădeau spre aceasta erau larg deschise. În cameră erau scaune uşoare, iar pe mese vaze cu flori. Pe un perete era o bibliotecă în care se găseau amestecate romane moderne şi cărţi de călătorie şi, de asemenea, unele care s-ar fi putut numi vechi favorite şi pe care multe din pensionarele casei erau bucuroase să le recitească.

În momentul de faţă în cameră, era o singură persoană. O doamnă bătrână, cu părul alb pieptănat spre spate, care stătea pe un scaun cu un pahar cu lapte în mână şi uitându-se la el. Avea o faţă drăguţă, rozalie şi-i zâmbi prietenoasă lui Tuppence.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Ai venit să locuieşti aici sau în vizită?

— Sunt în vizită, răspunse Tuppence. Am o mătuşă aici. Acum e cu soţul meu. Ne-am gândit că două persoane deodată ar fi cam prea mult.

— Asta-i foarte înţelept, spuse bătrâna doamnă. Luă o gură de lapte. Mă întreb… nu, cred că e absolut în regulă.

Nu vrei ceva? Un ceai sau poate o cafea? Lasă-mă să sun. Aici sunt foarte serviabili.

— Nu, mulţumesc.

— Sau poate un pahar cu lapte. Azi nu e otrăvit.

— Nu, nu, nici lapte. Nu mai stau mult.

— Ei bine, dacă zici… dar n-ar fi fost nici o problemă, să ştii. Aici nimeni n-ar gândi că e vreo problemă decât, se înţelege, dacă ceri ceva cu totul imposibil.

— Aş spune că mătuşa pe care o vizităm cere uneori lucruri de-a dreptul imposibile, spuse Tuppence. E domnişoara Fanshawe, adăugă ea.

— Oh, domnişoara Fanshawe! Oh, da.

Ceva părea s-o reţină, dar Tuppence spuse cu voioşie:

— E cam împieliţată, îmi închipui. Întotdeauna a fost.

— Da, într-adevăr aşa e. Ştii, am avut şi eu o mătuşă care semăna foarte bine cu ea, mai ales când a îmbătrânit. Dar noi toate ţinem foarte mult la domnişoara Fanshawe. Dacă vrea, poate să fie foarte, foarte amuzantă.

— Da, aş zice că poate fi, spuse Tuppence. Reflectă câteva clipe încercând s-o vadă pe mătuşa Ada în noua lumină.

— E foarte acidă, spuse bătrâna doamnă. Apropo, numele meu e Lancaster, doamna Lancaster.

— Eu sunt doamna Beresford.

— Ştii, când şi când îţi pică bine un pic de maliţiozitate, iţi face plăcere. Mă refer la felul în care le descrie pe unele oaspete de aici şi ce spune despre ele. Fireşte, nu s-ar cuveni să ne amuzăm pe tema asta, dar o facem.

— Sunteţi de mult aici?

— De o bucată bună de timp. Stai să văd, şapte ani… opt… ani. Da, trebuie să fie mai mult de opt ani. Oftă. Pierzi legătura cu lucrurile. Şi cu lumea. Singurele rude pe care le am trăiesc în străinătate.

— Trebuie să fie destul de trist.

— Nu, nu chiar. N-am ţinut cine ştie ce la ele. Nici măcar nu le cunoşteam bine. Am fost foarte bolnavă, foarte rău bolnavă, şi eram singură pe lume, aşa că s-au gândit că era

mai bine pentru mine să trăiesc într-un loc ca acesta. Cred c-am avut mare noroc că am venit aici. Sunt persoane atât de amabile şi cu judecată. Iar grădinile sunt cu adevărat frumoase. Mă cunosc şi nu mi-ar plăcea să trăiesc pe propriile mele picioare pentru că uneori devin foarte confuză, să ştii. Foarte confuză. Îşi atinse fruntea. Aici încep să încurc lucrurile. Nu-mi aduc întotdeauna aminte cum trebuie ce şi cum s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, spuse Tuppence. Cred că toată lumea are câte ceva, nu-i aşa?

— Unele boli sunt foarte dureroase. Avem aici două femei care au artrită reumatică. Suferă îngrozitor. Aşa că eu cred că nu prea contează dacă devii niţel confuz cu privire la ce şi unde s-a întâmplat, şi cine era, şi aşa mai departe. Cel puţin nu te doare nimic.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Tuppence.

Uşa se deschise şi intră o fată în halat alb cu o tăviţă pe care se afla o cafetieră şi o farfurie cu doi biscuiţi, şi o puse în faţa lui Tuppence.

— Domnişoara Packard s-a gândit că poate v-ar prinde bine o ceaşcă de cafea, spuse ea.

— Mulţumesc.

Fata ieşi, şi doamna Lancaster spuse:

— Ei, vedeţi? Sunt foarte atente, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

Tuppence îşi turnă cafea şi începu s-o bea. Cele două femei rămaseră un timp tăcute. Tuppence oferi farfuria cu biscuiţi, dar bătrâna doamnă clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, dragă. Mie îmi place laptele simplu.

Puse paharul gol pe masă, se lăsă pe spate şi închise pe jumătate ochii. Tuppence se gândi că probabil era ora la care obişnuia să tragă un pui de somn, de aceea rămase tăcută. Totuşi, pe neaşteptate, doamna Lancaster păru să se trezească. Deschise ochii, se uită la Tuppence şi spuse:

— Văd că te uiţi la cămin.

— Zău? întrebă Tuppence, uşor mirată.

— Da. Mă întrebam… se aplecă şi îşi coborî glasul. Scuză-mă, era bietul dumitale copil?

Luată prin surprindere, Tuppence ezită.

— Eu… nu, nu cred, spuse ea.

— Mă întrebam şi eu. Credeam că de asta ai venit. S-ar cuveni să vină cineva cândva. Probabil vor veni. Şi se vor uita la cămin, aşa ca dumneata. Acolo e, să ştii. În spatele căminului.

— OH. Da? întrebă Tuppence.

— Mereu la aceeaşi oră, spuse doamna Lancaster cu glasul coborât. Mereu la aceeaşi oră din zi. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Se uită şi Tuppence. Unsprezece, spuse bătrâna doamnă. Unsprezece şi zece. Da, în fiecare dimineaţă, la aceeaşi oră. Oftă. Oamenii n-au înţeles… le-am spus ce ştiam… dar nu m-au crezut!

Tuppence se simţi uşurată văzându-l pe Tommy intrând pe uşă. Se ridică.

— Aici sunt. Sunt gata. Se îndreptă spre uşă şi, întorcând capul, spuse: La revedere, doamnă Lancaster.

— Cum te-ai descurcat? îl întrebă pe Tommy în timp ce păşeau în hol.

— Adică după ce m-ai părăsit ca pe o casă în flăcări?

— Mi s-a părut că am un efect negativ asupra ei, nu-i aşa? Într-un fel e tonic, să ştii.

— De ce e tonic?

— Păi, la vârsta mea şi cu aspectul îngrijit şi uşor blazat, e plăcut să te gândeşti că poţi fi luată drept o femeie depravată sau cu un farmec sexual fatal.

— Prostuţo, spuse Tommy ciupind-o cu afecţiune de braţ. Cu cine pălăvrăgeai? Părea o bătrânică tare de treabă.

— Era foarte drăguţă. O băbuţă cumsecade, cred. Dar din păcate bate câmpii.

— Bate câmpii?

— Da. Crede că în spatele căminului e un copil mort, sau aşa ceva. M-a întrebat dacă era bietul meu copil.

— Destul de deprimant, spuse Tommy. Presupun că aici sunt şi persoane niţel atinse, după cum sunt şi altele perfect normale a căror singură problemă e bătrâneţea. Totuşi, părea drăguţă.

— Oh, era drăguţă, spuse Tuppence. Drăguţă şi foarte dulce. Mă întreb ce-şi închipuie exact şi de ce.

Domnişoara Packard apăru brusc.

— La revedere, doamnă Beresford. Sper că vi s-a adus o cafea?

— Oh, da, am primit, mulţumesc.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit. Întorcându-se spre Tommy, spuse: Ştiu că domnişoara Fanshawe s-a bucurat mult de vizita dumneavoastră. Îmi pare rău că a fost nepoliticoasă cu soţia dumneavoastră.

— Cred că şi asta i-a făcut mare plăcere, spuse Tuppence.

— Da, aveţi dreptate. Chiar că-i place să fie nepoliticoasă cu lumea. Din păcate, se pricepe foarte bine la asta.

— Şi aşa exersează de câte ori poate, spuse Tommy.

— Sunteţi foarte înţelegători, spuse domnişoara Packard.

— Am vorbit cu o doamnă, parcă doamna Lancaster, nu?

— Oh, da, doamna Lancaster. Toţi de aici ţinem foarte mult la ea.

— E… e niţel ciudată?

— Are închipuiri, spuse îngăduitoare domnişoara Packard. Avem câteva persoane aici care au închipuiri. Absolut inofensive. Dar… aşa sunt ele. Îşi închipuie lucruri care li s-au întâmplat lor sau altor persoane. Încercăm să nu le luăm în seamă, nu le încurajăm. Cred că-i doar un exerciţiu de imaginaţie, un fel de fantezie în care le place să trăiască. Ceva palpitant, sau ceva trist şi tragic. Nu contează care anume. Dar, slavă Domnului, n-au mania persecuţiei. Asta n-ar face-o.

— Ei bine, s-a terminat, spuse cu un oftat Tommy urcând în maşină. Cel puţin şase luni n-o să trebuiască să mai venim.

Nu trebuiră să mai aştepte şase luni pentru a reveni, căci trei săptămâni mai târziu mătuşa Ada muri în somn.

3. Înmormântarea

— Înmormântările sunt cam triste, nu? întrebă Tuppence.

Tocmai se întorseseră de la înmormântarea mătuşii Ada, ceea ce presupusese o călătorie lungă şi obositoare cu trenul, întrucât înmormântarea avusese loc într-un sat din Lincolshire unde majoritatea rudelor mătuşii Ada fuseseră îngropate.

— Cum te aşteptai să fie o înmormântare? întrebă logic Tommy. O scenă de veselie nebună?

— În unele locuri ar putea fi. Vreau să spun că irlandezii se bucură în timpul priveghiului, nu-i aşa? La început plâng şi se vaită de se omoară, apoi o dau pe băutură şi chiuituri. Bem şi noi ceva? adăugă ea uitându-se la servantă.

Tommy se duse şi reveni plictisit cu ceva ce i se păru potrivit momentului. În cazul de faţă o sticlă de White Lady.

— Aşa mai merge, spuse Tuppence.

Îşi scoase pălăria neagră şi-o azvârli în celălalt capăt al camerei, apoi îşi dădu jos pardesiul lung, negru.

— Urăsc doliul, spuse ea. Întotdeauna miroase a naftalină pentru că e ţinut pe undeva la păstrare.

— Nu-i nevoie să continui să porţi doliu. A fost doar pentru înmormântare.

— Oh, nu, ştiu asta. În câteva minute am să urc să-mi pun un jerseu roşu doar ca să mai înveselesc atmosfera. Poţi să-mi mai dai un pahar de White Lady.

— Zău, Tuppence, habar n-aveam că înmormântările pot produce o dispoziţie ca de petrecere.

— Spuneam că înmormântările sunt triste, spuse Tuppence după câteva minute când reapăru într-o rochie de culoarea cireşei, cu o broşă în formă de şopârlă bătută în diamante şi rubine pe umăr, pentru că cele ca cea a mătuşei Ada sunt triste. Adică vin doar oameni bătrâni, şi nu prea sunt flori. Nu vezi o grămadă de lume oftând şi trăgându-şi nasul. Pur şi simplu e vorba de cineva bătrân şi singur căruia n-o să i se prea ducă dorul.

— Aş zice că ţi-ar fi mai uşor să suporţi dacă ar fi vorba de înmormântarea mea, de exemplu.

— Aici greşeşti total, spuse Tuppence. Nu vreau deloc să mă gândesc la înmormântarea ta, pentru că aş prefera să mor înaintea ta. Dar dacă ar fi să merg la înmormântarea ta, află că ar fi o revărsare de durere. Va trebui să-mi iau o grămadă de batiste.

— Cu bordură neagră?

— Nu mă gândisem la bordură neagră, dar e o idee drăguţă. Şi, în plus, slujba de înmormântare e destul de plăcută. Te face să te simţi înălţat sufleteşte. Adevărata durere e reală. Te simţi îngrozitor, dar se întâmplă ceva cu tine. Adică, e ca un fel de transpiraţie.

— Zău, Tuppence, găsesc că remarcile tale despre moartea mea şi efectul pe care ţi-l va produce sunt de un prost gust ieşit din comun. Nu-mi place. Hai să uităm de înmormântări.

— De acord. Să uităm.

— S-a dus biata băbuţă, spuse Tommy, şi s-a dus împăcată şi fără să sufere. Aşa că să lăsăm asta. Mai bine m-aş ocupa de hârtiile astea.

Se duse la masa de scris şi răscoli printre hârtii.

— Unde am pus scrisoarea domnului Rockbury?

— Care domn Rockbury? Ah, te referi la avocatul care ţi-a scris.

— Da. Despre lichidarea afacerilor ei. Se pare că sunt singura rudă care-i mai rămăsese.

— Păcat că n-a avut o avere să-ţi lase, spuse Tuppence.

— Dacă ar fi avut avere, ar fi lăsat-o casei ăleia de pisici. Moştenirea pe care le-a lăsat-o prin testament va înghiţi banii pe care-i avea. Mie n-o să-mi revină mare lucru. Oricum, nici n-am nevoie şi nici nu vreau.

— Îi plăceau atât de mult pisicile?

— Nu ştiu. Presupun că da. N-am auzit-o niciodată pomenind de ele. Ştii ce cred eu? întrebă Tommy gânditor. Cred că se amuza copios spunând vechilor ei prietene când

veneau pe la ea: „Ţi-am lăsat câte ceva în testamentul meu, dragă”, sau „Ţi-am lăsat prin testament broşa asta care-ţi place atât de mult”. În realitate, n-a lăsat nimic nimănui, cu excepţia casei de pisici.

— Da, pariez că s-a distrat grozav pe treaba asta, spuse Tuppence. Parcă şi o văd spunând ce mi-a spus la o grămadă din vechile ei prietene, sau aşa zise prietene, pentru că nu-mi închipui că erau persoanele care să-i placă. Se distra ducându-le cu zăhărelul. Era o drăcoaică bătrână, nu-i aşa, Tommy? Numai că amuzant e că plăcea tocmai pentru că era o drăcoaică. E ceva să fii în stare să smulgi de la viaţă puţină distracţie când eşti bătrân şi pironit într-un azil. Va trebui să mergem la Sunny Ridge?

— Unde-i cealaltă scrisoare, cea de la domnişoara Packard? Oh, da, iat-o. Am pus-o peste cea a lui Rockbury. Da, spune că sunt nişte lucruri acolo care, din cât se pare, au intrat acum în proprietatea mea. Ştii, când s-a dus acolo, a luat nişte mobilă cu ea. Şi, fireşte, mai sunt şi lucrurile ei personale. Îmbrăcămintea şi chestii din astea. Presupun că cineva trebuie să se uite printre ele. Mai sunt scrisori şi acte. Eu sunt executorul ei, aşa că treaba asta îmi vine mie. Nu cred să existe ceva acolo pe care să vrem să-l luăm, nu-i aşa? Cu excepţia biroului mic care mi-a plăcut întotdeauna. Cred că a aparţinut unchiului William.

— L-ai putea lua ca amintire, spuse Tuppence. Restul lucrărilor cred că le-am putea trimite la o firmă de licitaţii.

— Aşa că nu e nevoie să mai mergi şi tu, spuse Tommy.

— Mi-ar plăcea să merg.

— Serios? De ce? N-ar fi prea plictisitor pentru tine?

— Ce, să mă uit prin lucrurile ei? Nu, nu cred. Bănuiesc că am să găsesc o mulţime de curiozităţi. Scrisori vechi şi bijuterii antice… astea sunt lucruri care întotdeauna sunt interesante, şi cred că se cuvine să te uiţi personal la ele, nu doar să le trimiţi la licitaţie sau sa laşi străinii să se ocupe de ele. Nu, am să merg şi eu, şi dacă găsim ceva ce ne place îl vom păstra, iar cu restul facem cum am stabilit.

— De ce vrei, de fapt, să mergi? Mai ai şi un alt motiv, nu-i aşa?

— Vai, e cumplit să fii măritată cu cineva care te cunoaşte atât de bine.

— Aşadar, ai şi-un alt motiv?

— Nu unul propriu zis.

— Ei hai, Tuppence. Nu eşti tu cea care să se dea în vânt după scormonitul în lucrurile bătrânilor.

— Cred că-i de datoria mea, spuse cu fermitate Tuppence. Cât priveşte celălalt motiv…

— Continuă. Ascult.

— Aş vrea s-o revăd pe… pe bătrânica aia cumsecade.

— Pe aia cu copilul mort din spatele căminului?

— Da. Mi-ar plăcea să mai stau de vorbă cu ea. Aş vrea să ştiu ce era în mintea ei când mi-a spus toate lucrurile alea. Era ceva de care îşi amintea, sau doar ceva ce-şi închipuia? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai fantastic. E o poveste pe care şi-a însăilat-o singură în minte… sau e ceva care s-a petrecut cu adevărat cândva, ceva legat de-un copil mort sau de-un cămin? Ce a făcut-o să creadă că acel copil mort ar fi putut fi copilul meu? Arăt eu ca o femeie căreia i-a murit copilul?

— Nu ştiu cum te aştepţi tu să arate cineva căruia i-a murit cândva un copil. Eu n-aş fi gândit aşa. În orice caz, Tuppence, datoria noastră e să ne ducem, iar tu poţi să te distrezi în felul tău macabru, dacă asta vrei. Aşa că rămâne stabilit. Îi vom scrie domnişoarei Packard şi fixăm o zi.

4. Casa din tablou.

Tuppence inspiră adânc.

— E exact la fel, spuse ea.

Ea şi Tommy stăteau pe treptele de la intrare de la Sunny Ridge.

— De ce n-ar fi? întrebă Tommy.

— Nu ştiu. E doar un sentiment… ceva în legătură cu timpul. În locuri diferite trece diferit. Când te întorci în unele locuri, ai senzaţia că timpul a trecut într-un ritm

fantastic şi s-au întâmplat o mulţime de lucruri… s-au schimbat. Dar aici… Tommy… îţi aminteşti de Ostend?

— Ostend? Am fost acolo în luna de miere. Fireşte că îmi amintesc.

— Şi mai ţii minte ce scria pe frontispiciu? VAGONULMAI-STAŢIONEAZĂ. Ce-am mai râs! Suna atât de caraghios!

— Cred că era Knocke, nu Ostend.

— Nu contează, văd că ţii minte. Ei bine, ceea ce simt e ca în acea metaforă, numai că, de data asta, cuvintele sunt TIMPUL-MAI-STAŢIONEAZĂ. Aici nu s-a schimbat nimic. Timpul a staţionat. Lucrurile continuă să fie exact aceleaşi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai de gând să stăm toată ziua aici discutând fără să sunăm? În primul rând, mătuşa Ada nu mai e aici. Asta-i o schimbare.

Tommy apăsă pe butonul soneriei.

— Asta va fi singura schimbare. Bătrâna mea doamnă va sta bând tot lapte şi vorbind despre cămin, şi doamna Cutărică va înghiţi un degetar sau o linguriţă, şi o femeie micuţă va răsări dintr-o cameră strigând că vrea cacao, şi domnişoara Packard va coborî la parter, şi…

Uşa se deschise. O tânără într-un halat de nylon spuse:

— Domnul şi doamna Beresford? Domnişoara Packard vă aşteaptă.

Tânăra era pe cale să-i conducă în aceeaşi cameră de zi ca odinioară, când pe scări apăru domnişoara Packard şi-i salută. Purtarea ei nu mai era vioaie ca de obicei, cu o nuanţă vag îndoliată… nu prea intensă, căci ar fi fost stânjenitoare. Era expertă în a-şi prezenta condoleanţele atât cât era nevoie.

Biblia accepta ca durată de viaţă de trei ori douăzeci de ani plus zece, iar în stabilimentul ei rar se întâmpla ca moartea să vină sub această cifră. Prin urmare, decesele erau de aşteptat.

— Foarte bine că aţi venit. Am strâns cu grijă, ca să vă puteţi uita mai uşor prin lucruri. Mă bucur că aţi putut veni aşa repede, pentru că am deja trei sau patru persoane care

aşteaptă un loc liber. Sunt sigură că mă înţelegeţi şi că nu vă gândiţi că încerc să vă zoresc în vreun fel.

— O, nu, fireşte, vă înţelegem foarte bine, spuse Tommy.

— Camera domnişoarei Fanshawe e încă ocupată, explică domnişoara Packard.

Domnişoara Packard deschise uşa camerei în care o văzuseră ultima dată pe mătuşa Ada. Avea acel aspect pustiu al unei camere în care patul era acoperit cu o husă împotriva prafului, lăsând să se ghicească sub ea forma păturilor împăturite cu grijă şi a pernelor bine bătute.

Uşile şifonierului erau larg deschise, iar hainele din el fuseseră scoase şi aranjate în teancuri frumos împăturite pe pat.

— Ce faceţi de obicei… adică, ce face lumea cu hainele şi cu tot restul? întrebă Tuppence.

Ca întotdeauna, domnişoara Packard se dovedi competentă şi de mare ajutor.

— Vă pot da numele câtorva societăţi care ar fi deosebit de încântate să primească lucrurile astea. Mătuşa dumneavoastră avea o etolă de blană foarte frumoasă şi un palton de bună calitate, dar presupun că n-aţi dori să le folosiţi personal, nu? Poate însă aveţi în vedere pe cineva căruia v-aţi gândit să le daţi.

Tuppence clătină din cap.

— Avea şi câteva bijuterii, spuse domnişoara Packard. Le-am pus la loc sigur. Le găsiţi în sertarul din dreapta al mesei de toaletă. Le-am pus acolo chiar înainte să mă anunţaţi că veniţi.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru grija dumneavoastră, spuse Tommy.

Tuppence se uita lung la un tablou de deasupra căminului. Era o mică pictură în ulei reprezentând o casă de un roz pal, aşezată pe malul unui canal străjuit de un mic pod arcuit. Sub pod, lipită de unul din malurile canalului, se vedea o barcă goală. În zare se vedeau doi plopi. Era o

scenă foarte plăcută, totuşi Tommy se întrebă de ce Tuppence o privea cu atâta interes.

— Ce ciudat, murmură Tuppence.

Tommy o privi întrebător. Ştia din experienţă că lucrurile pe care Tuppence le considera ciudate, nu puteau fi descrise de fapt deloc prin acel adjectiv.

— Ce vrei să spui, Tuppence?

— Ciudat. Niciodată când am mai fost pe aici n-am remarcat acest tablou. Dar ce-i mai ciudat e că eu am văzut undeva casa asta. Sau poate doar seamănă cu o casă pe care am văzut-o. Mi-o amintesc foarte bine… Ciudat, nu-mi amintesc unde şi când.

— Cred că ai remarcat-o fără să conştientizezi că o remarci, spuse Tommy, gândindu-se că alegerea cuvintelor nu fusese prea fericită, ca şi stânjenitoarea repetare a cuvântului „ciudat” de către Tuppence.

— Tu l-ai observat când am fost ultima oară aici, Tommy?

— Nu, dar nici nu m-am uitat în mod deosebit pe pereţi.

— Oh, tabloul acela, spuse domnişoara Packard. Nu, n-aveaţi cum să-l observaţi pentru că sunt aproape sigură că pe atunci nu era agăţat deasupra căminului. De fapt, tabloul aparţinea altei pensionare de-a noastră şi ea i l-a dăruit mătuşii dumneavoastră. Domnişoara Fanshawe l-a admirat în repetate rânduri, iar bătrâna doamnă i l-a făcut cadou şi a insistat să-l primească.

— Înţeleg, spuse Tuppence. Deci nu aveam cum să-l văd aici. Totuşi am senzaţia că această casă îmi este foarte cunoscută. Ţie nu Tommy?

— Nu.

— Acum am să vă las, spuse domnişoara Packard. Dacă aveţi nevoie de mine anunţaţi-mă şi vin imediat.

Zâmbi şi ieşi din cameră, închizând uşa după ea.

— Nu-mi prea plac dinţii femeii ăsteia, spuse Tuppence.

— Dar ce-au?

— Sunt prea mulţi. Sau prea mari… „Ca să te mănânc mai bine fetiţo…” Ca bunicuţa Scufiţei Roşii.

— Azi eşti în toane ciudate, Tuppence.

— Cam sunt. Întotdeauna m-am gândit la domnişoara Packard ca la o persoana drăguţă, dar azi, într-un fel, mi se pare destul de sinistră. Tu n-ai impresia asta?

— Nu. Ei hai să terminăm cu ce avem aici de făcut… să ne uităm prin „efectele” mătuşii Ada, cum spun avocaţii. Ăsta-i biroul de care ţi-am vorbit… biroul unchiului William. Îţi place?

— E încântător. Regency, aş zice. E drăguţ că bătrânii care vin aici pot să-şi aducă unele lucruri personale. Nu ţin să iau fotoliul din păr de cal, dar măsuţa asta de lucru îmi place. Este exact ce ne trebuie pentru colţul acela, de lângă fereastră unde ţinem stativul ăla de-a dreptul oribil.

— Perfect. Le trec pe listă pe astea două.

— Şi luăm şi tabloul de deasupra căminului. Este o pictură grozav de atrăgătoare şi sunt foarte sigură că am mai văzut undeva casa aia. Acum hai să ne uităm la bijuterii.

Deschiseră sertarul mesei de toaletă. Înăuntru era un set de camee şi o brăţară florentină, cercei, şi un inel cu pietricele divers colorate.

— Am mai văzut pietre din astea, spuse Tuppence. De regulă poartă un nume. Uneori sunt extrem de scumpe. Diamant, smaralde, ametist, nu, ăsta nu-i foarte scump. Nu cred că sunt veritabile. Nu-mi pot imagina pe cineva dându-i mătuşii tale un inel cu pietre preţioase. Rubin, smarald… greu e că nu ştii de unde să începi. Am s-o iau de la capăt. Rubin, smarald, iar rubin, nu, nu, cred că e altceva, apoi ametist, încă o pietricică rozalie, un rubin de data asta şi în mijloc un mic diamant. Asta da, e o amintire. Cu adevărat drăguţă. Atât de demodată şi sentimentală!

Îşi strecură inelul pe deget.

— Cred că lui Deborah i-ar plăcea să-l aibă, spuse ea. Ca şi setul florentin. E moartă după lucrurile din perioada victorianĂ. În ziua de azi mulţi sunt. Acum să ne uităm la lucruri. Mereu au avut senzaţia că e o treabă macabră. Oh, asta-i etola de blană. Foarte valoroasă, aş zice, dar n-o

vreau. Mă întreb dacă nu există aici cineva… cineva care s-a purtat deosebit de drăguţ cu mătuşa Ada… sau cineva cu care a fost mai prietenă… mă refer la vizitatoare. Am observat că aici li se spune vizitatoare sau musafire. Dacă a avut vreuna, o prietenă adică, ar fi drăguţ să-i oferim etola. E veritabilă. O vom întreba pe domnişoara Packard. Restul lucrurilor pot fi date de pomană. Aşadar, rămâne stabilit, nu? Să mergem s-o căutăm pe domnişoara Packard. La revedere, mătuşă Ada, spuse cu glas tare, uitându-se la pat. Mă bucur că am venit să te vedem data trecută. Îmi pare rău că nu ţi-am plăcut, dar dacă te-a amuzat să nu mă placi şi să-mi spui lucrurile alea grosolane, să ştii că nu-ţi port pică. Trebuia să te amuzi cumva. Şi nu te vom uita. Ne vom gândi la tine când vom privi biroul unchiului William.

Plecară în căutarea domnişoarei Packard. Tommy îi spuse că va aranja ca biroul şi măsuţa de lucru să-i fie trimise acasă, iar pentru restul mobilei va lua legătura cu o firmă de licitaţie. Cât privea îmbrăcămintea mătuşii Ada, lăsa la latitudinea domnişoarei Packard cui să o dea.

— Nu ştiu dacă cineva de aici n-ar vrea etola ei de blană? întrebă Tuppence. E foarte drăguţă. Poate vreo prietenă? Sau poate vreo soră care a făcut ceva deosebit pentru mătuşa Ada?

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă Beresford. Mă tem că domnişoara Fanshawe n-a prea avut prietene printre vizitatoarele noastre, dar domnişoara O’Keefe, una din surori, a făcut mult pentru ea şi a fost deosebit de bună şi răbdătoare, şi cred că va fi încântată şi onorată s-o primească.

— Şi mai e tabloul de deasupra căminului, spuse Tuppence. Mi-ar plăcea să-l iau… dar poate că persoana căreia i-a aparţinut ar vrea să-l ia înapoi. Nu s-ar cuveni s-o întreb…?

Domnişoara Packard o întrerupse.

— Îmi pare rău, doamnă Beresford. Mă tem că nu se poate. Cea care i l-a dat domnişoarei Fanshawe, doamna

Lancaster, nu mai e la noi.
— Nu-i aici? întrebă mirată Tuppence. Doamna Lancaster? Cea pe care am văzut-o când am fost ultima dată aici… cu părul alb pieptănat peste cap? Bea lapte în camera de zi de la parter. Spuneţi că a plecat?
— Da. Totul s-a petrecut destul de brusc. Una din rudele ei, o anume doamnă Johnson, a luat-o cam acum o săptămână. Doamna Johnson s-a întors cu totul pe neaşteptate din Africa unde trăia de patru sau cinci ani. Acum este în măsură să aibă grijă de doamna Lancaster, căci ea şi soţul ei şi-au cumpărat o casă în Anglia. Nu cred că doamna Lancaster a vrut cu adevărat să ne părăsească. Se acomodase foarte bine aici, se înţelegea cu toată lumea şi era fericită. A fost foarte tulburată, aproape că plângea… dar ce poţi să faci? Ea nu prea avea un cuvânt de spus, căci familia Johnson îi plătea şederea aici. Eu am încercat să le sugerez că era aici de atâta timp şi se acomodase foarte bine şi că, poate, ar fi fost recomandat să rămână…
— Cât timp a stat aici doamna Lancaster? întrebă Tuppence.
— Oh, cred că aproape şase ani. Da, cam atât. Asta explică de ce ajunsese să se simtă aici ca în adevărata ei casă.
— Da, spuse Tuppence. Da, o înţeleg. Se încruntă, îi aruncă o privire nervoasă lui Tommy, apoi împunse aerul cu o bărbie hotărâtă.
— Îmi pare rău că a plecat. Când am vorbit cu ea, am avut senzaţia că o mai întâlnisem… chipul ei îmi era familiar. După aceea mi-am adus aminte ca o cunoscusem printr-o prietenă a mea, doamna Blenkinsop. Mă gândeam s-o întreb dacă aşa e când aveam să venim iar ia mătuşa Ada. Dar dacă a plecat cu rudele ei, se schimbă treaba.
— Înţeleg foarte bine, doamnă Beresford. E mare lucru pentru vizitatoarele noastre să ia legătura cu cineva care le-a cunoscut fostele prietene sau rude. Nu-mi amintesc daca a pomenit vreodată de o doamnă Blenkinsop dar, în orice caz, e prea puţin probabil s-o fi făcut.

— Îmi puteţi spune mai multe despre ea, cine erau rudele ei şi cum a ajuns să vină aici?

— Nu sunt prea multe de spus. Cum spuneam, cam acum şase ani a sosit o scrisoare de la doamna Johnson în care punea întrebări referitoare la azil, apoi doamna Johnson a venit personal aici şi 1-a inspectat. A spus că auzise de Sunny Ridge de la o prietenă şi a întrebat de condiţii şi tot restul, după care a plecat. Peste o săptămână sau două am primit o scrisoare de la o firmă de avocatură din Londra prin care ni se cereau lămuriri suplimentare, ca în final să ne scrie că ar vrea s-o primim pe doamna Lancaster şi că, dacă aveam un loc liber, doamna Johnson avea s-o aducă într-o săptămână. Întâmplător chiar aveam un loc liber, şi doamna Johnson a adus-o pe doamna Lancaster aici, iar doamnei Lancaster păru să îi placă şi locul şi camera pe care i-o rezervasem. Doamna Johnson a spus că doamna Lancaster ar vrea să-şi aducă unele lucruri. Am fost întru totul de acord, pentru că aşa se întâmplă de regulă. Aşa că totul s-a aranjat cât se poate de bine. Doamna Johnson a explicat că doamna Lancaster era o rudă a soţului ei, nu foarte apropiată, dar îşi făceau griji pentru ea pentru că ei urmau să plece în Africa, cred că în Nigeria, unde soţul ei urma să preia o afacere şi era posibil să lipsească destul de mult din ţară, şi cum nu aveau să-i ofere doamnei Lancaster un cămin, vroiau să fie siguri că e primită într-un loc unde să se simtă cu adevărat bine. Din ceea ce auziseră despre azilul nostru, aveau convingerea că ăsta era locul ideal. Aşa că totul s-a aranjat şi doamna Lancaster s-a instalat aici, şi s-a acomodat foarte bine.

— Înţeleg.

— Toată lumea de aici o plăcea tare mult pe doamna Lancaster. Era niţel… ei bine, ştiţi la ce mă refer… avea mintea înceţoşată. Adică uita, încurca lucrurile şi uneori nu-şi amintea nume şi adrese.

— Primea multe scrisori? întrebă Tuppence. Mă refer la scrisori şi lucruri din străinătate.

— Păi, cred că doamna Johnson – sau domnul Johnson – i-au scris de câteva ori din Africa, dar asta numai în primul an. Mă tem că oamenii chiar uită, să ştiţi. Mai ales când sunt într-o ţară nouă şi dau de un alt fel de viaţă, şi-apoi, nu cred că au avut vreodată legături strânse. Era o relaţie distantă, cred, o responsabilitate familială, atâta tot. Toate aranjamentele financiare s-au făcut prin avocat, domnul Eccles, o firmă bună, renumită. De fapt, mai avuseserăm câteva afaceri cu ea aşa că ştiam de firma asta, şi ea ştia de noi. Dar cred că majoritatea prietenelor şi rudelor doamnei Lancaster se stinseseră din viaţă, aşa că n-a prea auzit de niciuna, şi nu prea cred să fi venit cineva s-o viziteze. Un an mai târziu, a venit totuşi un bărbat foarte arătos. N-o cunoştea personal, dar era prieten cu familia Johnson şi lucrase şi el în colonii. Cred că a venit doar ca să se asigure că era bine şi fericită.

— Iar pe urmă, toţi au uitat-o, spuse Tuppence.

— Mă tem că aşa e, spuse domnişoara Packard. Trist, nu? Dar, de regulă, aşa se întâmplă. Din fericire, majoritatea vizitatoarelor noastre îşi fac prietene aici. Se împrietenesc cu cineva cu care au gusturi sau amintiri comune, şi lucrurile se rezolvă în mod fericit. Cred că majoritatea lor îşi uită în mare măsură trecutul.

— Presupun că unele sunt puţin… Tommy ezită, căutând cuvântul, puţin… îşi duse mâna la frunte, dar şi-o trase. Nu vreau să zic…

— Oh, ştiu perfect la ce vă referiţi. Nu, nu luăm paciente bolnave mintal, să ştiţi, dar avem ceea ce s-ar putea numi cazuri pe muchie. Adică, persoane destul de senile… care nu-şi pot purta singure de grijă, sau care au închipuiri şi îşi imaginează personalităţi istorice. Într-un mod foarte inofensiv, să ştiţi. Am avut aici două Marie Antoinette, una vorbea mereu de ceva numit Petit Trianon şi bea foarte mult lapte pe care cred că-l asocia cu acel loc. Şi am avut un sufleţel care insista că era madam Curie şi că ea descoperise radiul. Citea cu mare interes ziarele: mai ales

ştirile despre descoperirile ştiinţifice sau despre bomba atomică. Ne explica mereu cum ea şi soţul ei fuseseră primii care întreprinseseră experienţe în acest domeniu. Când eşti bătrân, închipuirile astea inofensive te ajută să fii fericit. Dar nu durează tot timpul, să ştiţi. Nu în fiecare zi eşti Marie Antoinette şi nici madam Curie. De obicei, asta se întâmplă cam o dată la două săptămâni. După aceea cred că oboseşti continuând să-ţi joci rolul. Şi, fireşte, cel mai adesea, persoanele de aici suferă de pierderea memoriei. Nu-şi pot aminti foarte bine cine sunt. Sau susţin într-una că au uitat ceva foarte important pe care trebuie neapărat să şi-l amintească. Tot felul de lucruri din astea.

— Înţeleg, spuse Tuppence. Ezită, apoi continuă: Doamna Lancaster… Căminul din camera de la parter o făcea mereu să-şi amintească anumite lucruri, sau asta se întâmpla cu orice cămin?

Domnişoara Packard tresări.

— Un cămin? Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— A spus ceva ce n-am înţeles… Poate avea vreo amintire neplăcută asociată cu un cămin, sau citise o poveste care o înspăimântase.

— Posibil.

Tuppence spuse:

— Totuşi, îmi fac probleme în privinţa tabloului pe care i 1-a dat mătuşii Ada.

— Zău că nu văd de ce vi le faceţi, doamnă Beresford. Bănuiesc că la vremea asta a uitat cu totul de el. Nu cred că-l preţuia în mod deosebit. A fost încântată că domnişoara Fanshawe 1-a admirat şi s-a bucurat să i-l dea, şi cred că ar fi bucuroasă să ştie că şi dumneavoastră vă place şi vreţi să-l aveţi. Şi eu mi-am zis ca e un tablou drăguţ. Nu că m-aş pricepe cine ştie ce la tablouri.

— Uitaţi ce-am să fac. Dacă-mi daţi adresa, îi voi scrie doamnei Johnson doar ca s-o întreb dacă n-are nimic împotriva să-l păstrez.

— Singura adresă pe care o am este a hotelului din Londra unde urmau să plece… parcă Cleveland îi spunea. Da, Cleveland Hotel, George Street, W.l. O lua acolo pe doamna Lancaster pentru patru sau cinci zile, iar după aceea cred că se duceau la nişte rude în Scoţia. Bănuiesc că cei de la Clevland Hotel au adresa unde au plecat.

— Mulţumesc… Acum să vedem ce facem cu etola mătuşii Ada.

— Mă duc să o aduc pe domnişoara O”Keefe.

Ieşi din cameră.

— Tu şi doamna Blenkinsop a ta, bombăni Tommy.

Tuppence arăta mulţumită de sine.

— Una dintre cele mai bune creaţii ale mele, spuse ea. Mă bucur că m-am putut folosi de ea… tocmai încercam să inventez un nume când, brusc, mi-a venit în minte doamna Blenkinsop. A fost amuzant, nu?

— E mult de atunci… Pentru noi s-a terminat cu spionii din timpul războiului şi cu contraspionajul.

— Păcat. Era distractiv… locuiam în casa aia de oaspeţi… îmi inventam noi personaje… chiar începusem sa cred că eram doamna Blenkinsop.

— Ai avut noroc că ai scăpat cu bine din asta şi, după părerea mea, cum ţi-am mai spus-o o dată, ai exagerat.

— Ba nu. Am fost perfectă în rol. O femeie drăguţă, cam prostuţă, şi mult prea preocupată de cei trei fii ai săi.

— La asta mă şi refer. Un fiu ar fi fost arhisuficient. Te-ai încărcat prea mult cu trei.

— Îmi deveniseră aproape reali. Douglas, Andrew şi… Doamne, am uitat numele celui de-al treilea! Ştiu exact cum arătau, le ştiu firile şi unde erau încartiruiţi, şi cu câtă indiscreţie vorbeam de scrisorile primite de la ei.

— Ei bine, s-a terminat, spuse Tommy. În locul ăsta nu e nimic de descoperit, aşa că las-o baltă pe doamna Blenkinsop. După ce mor şi mă îngropi şi ţii doliu cât se cuvine după mine, ai să te muţi într-un azil de bătrâni şi

atunci ai să ai tot timpul să crezi că eşti doamna Blenkisop. Cel puţin, la asta mă aştept.

— Va fi destul de plictisitor să trebuiască să joci un singur rol, spuse Tuppence.

— De ce crezi că bătrânele vor să fie Marie Antoinette sau madame Curie sau cine mai ştie cine?

— Presupun că din cauză că s-au plictisit. Chiar că ajungi să te plictiseşti. Sunt sigură că şi tu te-ai plictisi dacă nu te-ar mai ajuta picioarele să umbli, sau dacă degetele ţi-ar deveni prea ţepene ca să împleteşti. Vrei cu disperare ceva care să te amuze, aşa că încerci să intri în pielea unui personaj celebru şi să vezi cum e. Înţeleg perfect treaba asta.

— Sunt convins, spuse Tommy. Dumnezeu să ajute azilul în care ai să ajungi. Îmi închipui că majoritatea timpului ai să te crezi Cleopatra.

— N-am să fiu un personaj celebru. Voi fi ceva ca de pildă o slujitoare de la bucătăria castelului lui Anne de Cleves, răspândind o grămadă de bârfe picante pe care le-am auzit.

Uşa se deschise şi domnişoara Packard apăru însoţită de o femeie înaltă şi pistruiată, cu o claie de păr roşu, îmbrăcată în uniformă de soră.

— Aceasta este domnişoara O'Keefe – doamna şi domnul Beresford. Vor să-ţi spună ceva. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, mă solicită o pacientă.

Tuppence dărui sorei etola mătuşii Ada, iar sora O'Keefe fu încântată.

— Oh! E minunată! Totuşi, e prea bună pentru mine. Poate o vreţi pentru dumneavoastră…

— Nu, n-o vreau. Mi-e prea mare. Eu sunt micuţă. Este exact măsura pentru fete înalte ca dumneata. Mătuşa Ada era înaltă.

— Ah! era o mare doamnă… trebuie să fi fost frumoasă când era tânără.

— Bănuiesc că da, spuse Tommy cu îndoială. Deşi cred că a fost un chin să ai grijă de ea.

— Asta da. Dar avea o mare tărie de spirit. Nimic n-o dărâma. Şi nu era deloc proastă. Rămâneai uimit de felul în care ajungea să ştie tot. Era ascuţită ca un ac.

— Totuşi, era cam temperamentală.

— Da, aşa e. Dar cele care se vaită şi oftează tot timpul te fac să ajungi cu moralul la pământ. Domnişoara Fanshawe n-a fost niciodată sâcâitoare. Ce poveşti ne mai spunea despre vremurile de demult… O dată a sărit pe spatele unui cal din capul scărilor casei de la ţară unde stătea când era copil… sau aşa spunea ea. O fi adevărat?

— Păi, eu aş lua-o de bună.

— Aici nu ştii niciodată ce să crezi. Bătrânelele îţi spun nişte basme de-ţi stă mintea-n loc! Au recunoscut nişte criminali… trebuie anunţată poliţia imediat, dacă nu viaţa le e în pericol.

— Îmi amintesc că data trecută când am fost aici cineva spunea că a fost otrăvită, spuse Tuppence.

— Ah! era doamna Lockett. În fiecare zi i se întâmplă. Numai că ea nu vroia să fie chemată poliţia, ci doctorul. E nebună după doctori.

— Iar cineva, o femeie micuţă, strigă după cacao…

— Trebuie să fi fost doamna Moody. Sărăcuţa, s-a dus.

— Adică a plecat… s-a dus acasă?

— Nu, i-a venit de hac o tromboză… aşa dintr-odată. Ţinea foarte mult la mătuşa dumneavoastră, deşi domnişoara Fanshawe nu prea avea timp de ea…

— Am auzit că doamna Lancaster a plecat.

— Da, au venit ai ei după ea. Ea nu vroia să plece, sărăcuţa.

— Ce era cu povestea pe care mi-a spus-o… despre căminul din camera de zi de la parter?

— A, ea avea o grămadă de poveşti… despre ce i s-a întâmplat ei şi despre secretele în care le ştia…

— Era ceva despre un copil… un copil răpit, sau un copil omorât…

— Ce lucruri ciudate le trec prin cap! De vină e şi televizorul care le dă idei…

— Ţi se pare stresant să lucrezi aici cu toate bătrânele astea? Trebuie să fie obositor.

— Oh, nu, mie îmi plac bătrânii. De asta m-am băgat să lucrez la geriatrie.

— Eşti de mult aici?

— De un an şi jumătate… Se opri. Dar luna viitoare plec.

— De ce?

Pentru prima oară, în purtarea sorei O'Keefe interveni o anumită reţinere.

— Vedeţi dumneavoastră, omul are nevoie de schimbare, doamnă Beresford.

— Dar vei face acelaşi gen de muncă?

— Oh, da. Ridică de pe pat etola de blană. Vă mulţumesc încă o dată… şi sunt bucuroasă să am ceva care să-mi amintească de domnişoara Fanshawe… Era o doamnă… Da, în ziua de azi nu găseşti multe ca ea.

5. Dispariţia unei bătrâne doamne.

Lucrurile mătuşii Ada au sosit la timpul cuvenit.

Biroul fu instalat şi admirat. Măsuţa de lucru luă locul stativului care fu plasat într-un colţ întunecos din hol. Iar tabloul cu căsuţa roz de lângă pod fu atârnat de Tuppence deasupra căminului din dormitorul ei, unde putea să-l vadă în fiecare dimineaţă când îşi bea ceaiul.

Cum conştiinţa încă o mai mustra un pic, Tuppence scrise o scrisoare în care explică felul în care tabloul ajunsese în posesia ei, adăugând că dacă doamna Lancaster îl vroia înapoi, nu trebuia decât să le dea de ştire. Expedie scrisoarea pe adresa: D-nei Jonhston (pentru Dna. Lancaster). Cleveland Hotel. George Street, Londra. W. 1.

Nu primi nici un răspuns, iar peste o săptămână scrisoarea îi fu returnată cu menţiunea: „Necunoscute la această adresă".

— Ce aiureală, spuse Tuppence.

— Poate că n-au stat decât o noapte sau două, sugeră Tommy.

— Ar fi trebuit să-şi lase adresa următoare.

— Ai scris pe plic „A se transmite la următoarea adresă”?

— Da, am scris. Ştiu, am să sun şi-am să-i întreb. Trebuie să fi trecut adresa în registrul hotelului.

— În locul tău m-aş lăsa păgubaş, spuse Tommy. De ce te agiţi atât? Cred că băbuţa a uitat complet de tablou.

— Nu strică să încerc.

Tuppence se aşează lângă telefon şi, la un moment dat, primi legătura cu Cleveland Hotel.

Câteva minute mai târziu intră în biroul lui Tommv.

— Foarte curios, Tommy… nici măcar n-au fost acolo. Nici o doamnă Johnson, nici o doamnă Lancaster, nici o cameră rezervată pentru ele şi nici un indiciu că au mai trecut cândva pe acolo.

— Cred că domnişoara Packard a încurcat numele hotelului. L-a scris în grabă, şi pe urmă probabil l-a pierdut sau nu şi-a mai adus aminte numele lui corect. Treburi din astea se întâmplă des, să ştii.

— Nu m-aş fi gândit că şi la Sunny Ridge. Domnişoara Packard e atât de conştiincioasă!

— Poate n-au făcut rezervarea din timp la hotel şi l-au găsit plin, aşa că au trebuit să se ducă în altă parte. Ştii cum e cu cazarea la Londra… Chiar trebuie să te mai agiţi?

Tuppence se retrase.

La un moment dat reveni.

— Ştiu ce am sa fac. Am s-o sun pe domnişoara Packard şi am să-i cer adresa avocaţilor.

— Care avocaţi?

— Nu-ţi aminteşti că ne-a spus de o firmă de avocaţi care s-a ocupat cu toate aranjamentele întrucât familia Johnson era în străinătate?

Tommy, care era ocupat cu conceperea unui discurs pentru o conferinţă la care urma să participe curând, şi murmura în surdină „adevărata întrebare este dacă un

astfel de contingent ar trebui înfiinţat”, întrebă: Cum se scrie contingent, Tuppence?

— Ai auzit ce spuneam?

— Da, o idee foarte bună… splendidă… excelentă… aşa să faci…

Tuppence ieşi apoi băgă iar capul pe uşă şi spuse:

— C-o-n-s-i-s-t-e-n-t.

— Nu se poate… ai înţeles greşit cuvântul.

— Despre ce scrii?

— Cuvântarea pe care am s-o ţin la UISS şi chiar aş vrea să mă laşi în pace.

— Scuze.

Tuppence se îndepărtă. Tommy continuă sa scrie propoziţii şi apoi să le şteargă. Tocmai se luminase la faţă căci începuse sa aibă spor la scris când uşa se deschise din nou.

— Uite-O. Spuse Tuppence. 32, W. C.2. Tel. Holborn 051386. Directorul executiv al firmei este domnul Eccles. Puse foaia de hârtie la îndemâna lui Tommy. Acum preiei tu cazul.

— Nu! spuse ferm Tommy.

— Ba da! E mătuşa ta.

— Ce treabă are mătuşa Ada cu astă? Doamna Lancaster nu mi-e nici o mătuşă.

— Dar e vorba de avocaţi, insistă Tuppence. E treaba bărbaţilor să aibă de a face cu avocaţii. Ei consideră că femeile sunt proaste şi nu le bagă în seamă…

— Un punct de vedere foarte logic, spuse Tommy.

— Oh, Tommy, trebuie să mă ajuţi! Tu te duci şi dai telefon, iar eu mă uit în dicţionar cum se scrie contingent.

Tommy îi aruncă o privire, dar se duse.

În cele din urmă reveni şi rosti cu fermitate:

— Problema asta e acum închisă, Tuppence.

— L-ai găsit pe domnul Eccles?

— Strict vorbind l-am găsit pe domnul Wills care neîndoielnic este câinele de pază al firmei Partingford, Lockjaw şi Harrison. Dar era complet informat şi expeditiv.

Toate scrisorile şi mesajele merg via Southern Counties Bank, filiala Hammersmith, care transmite mai departe toate mesajele. Şi aici, Tuppence, dă-mi voie să-ţi spun, drumul se închide. Bănci ce transmit chestiile mai departe, dar nu-ţi suflă nici o adresă nici ţie, nici altcuiva. Au regulamentul lor şi-l păstrează cu sfinţenie. Au gura mai lipită decât a pomposului nostru prim ministru.

— Perfect, voi trimite o scrisoare prin bancă.

— Fă-o şi, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace, altfel nu mai ţin discursul ăsta în vecii vecilor.

— Mulţumesc dragă. Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Îl sărută pe creştet.

— Umbli cu periuţa, spuse Tommy.

II

Abia în seara joii următoare Tommy întrebă pe neaşteptate:

— Apropo, ai primit vreun răspuns la scrisoarea trimisă prin bancă doamnei Johnson?

— Drăguţ din partea ta că mă-ntrebi, spuse cu ironie Tuppence. Nu, n-am primit. Adăugă gânditoare: Şi nici nu cred că am să primesc vreodată.

— De ce nu?

— De fapt, nici nu te interesează, spuse cu răceală Tuppence.

— Ascultă, Tuppence… ştiu că am fost destul de ocupat… Toată treaba asta cu UISS… Slavă Domnului că e doar o dată pe an.

— Începe luni, nu-i aşa? Ţine cinci zile…

— Patru.

— Şi vă duceţi cu toţii pâş-pâş, la casa voastră strict secretă de undeva de la ţară, şi ţineţi discursuri şi citiţi cuvântări şi însărcinaţi tineri cu misiuni ultra secrete în Europa şi dincolo de ea. Am uitat ce înseamnă UISS. Cu toate iniţialele de azi…

— Uniunea Internaţională a Serviciilor Secrete.

— Ce bombastic! Foarte caraghios. Şi presupun că tot locul e împânzit cu microfoane, şi fiecare ştie cele mai secrete conversaţii ale celuilalt.

— Cât se poate probabil, răspunse Tommy cu un rânjet.

— Şi bănuiesc că îţi place?

— Păi, într-un fel, da. Te întâlneşti cu o mulţime de vechi prieteni.

— Toţi cam duşi cu sorcova de acum, presupun. Măcar ajută la ceva treaba asta?

— Dumnezeule, ce întrebare! Ca şi cum ai crede că se poate răspunde simplu cu Da sau Nu…

— Mai e vreun om bun de ceva?

— La asta ţi-aş răspunde Da. Unii sunt chiar foarte buni.

— Va fi acolo şi bătrânul Josh?

— Da.

— Cum arată în ziua de azi?

— Complet surd, pe jumătate orb, strâmbat de reumatism… dar ai fi surprinsă să constaţi că încă nu-i scapă nimic.

— ÎnţelG. Spuse Tuppence. Reflectă. Aş dori să fiu şi eu acolo.

Tommy păru stânjenit.

— Sper să-ţi găseşti o ocupaţie cât sunt plecat.

— S-ar putea, răspunse Tuppence pe gânduri.

Soţul ei o privi cu acea vagă nelinişte pe care Tuppence reuşea întotdeauna să i-o stârnească.

— Tuppence… ce pui la cale?

— Nimic, deocamdată. Doar mă gândesc.

— La ce?

— La Sunny Ridge. Şi o bătrânică simpatică ce sorbea lapte şi vorbea în dodii despre un copil mort şi un cămin. Asta mă intrigă. Mă gândeam că am să aflu mai multe de la ea data viitoare când ne ducem la mătuşa Ada… dar n-a mai existat nici o dată viitoare pentru că mătuşa Ada a murit… iar când ne-am dus totuşi acolo, la Sunny Ridge… doamna Lancaster… dispăruse!

— Te referi la faptul că neamurile ei au luat-o? Asta nu-i dispariţie – e foarte normal.

— E dispariţie. Nici o adresă prin care să-i dai de urmă… nici un răspuns la scrisori – asta-i dispariţia plănuită. Sunt tot mai convinsă de asta.

— Dar…

— Ascultă, Tommy… să presupunem că, la un moment dat, a avut loc o crimă. Totul părea în siguranţă şi muşamalizat… Dar, să mai presupunem că cineva din familie văzuse ceva sau ştia ceva… cineva bătrân şi limbut… cineva care stătea la palavre cu lumea… cineva despre care îţi dai brusc seama că reprezintă un pericol pentru tine. Ce-ai face în cazul ăsta?

— Arsenic în supă? propuse vesel Tommy. O bâtă în cap? Un vânt pe scări?

— Astea-s soluţii extreme. Moartea subită atrage atenţia. Ai căuta soluţii mai simple… şi ai găsi una. Un azil respectabil pentru doamne în vârstă. Faci o vizită acolo, îţi dai numele de doamna Johnson sau Robinson… sau găseşti o terţă persoană de bună credinţă să facă toate aranjamentele. Stabileşti ca toate aranjamentele financiare să se facă printr-o firmă de avocaţi de încredere. Poate ai făcut deja aluzii la faptul că bătrâna ta rudă are închipuiri şi o ia razna uneori… cum fac foarte multe bătrâne, de altfel. Nimănui nu i se va părea ciudat dacă bate câmpii despre lapte otrăvit sau copii morţi în spatele unui cămin, sau despre răpiri sinistre, nimeni nu-şi va pleca urechea s-o asculte. Vor crede doar că bătrâna doamnă Cutare are iar închipuiri… nimeni nu va lua nimic în seamă.

— Cu excepţia doamnei Thomas Beresford, spuse Tommy.

— Ei bine, da. Eu am luat-o în seamă.

— Dar de ce?

— Nu ştiu prea bine, răspunse încetişor Tuppence. E ca în basme. M-au furnicat degetele… aşa am presimţit că vine ceva rău… şi brusc mi s-a făcut frică. Mă gândisem întotdeauna la Sunny Ridge ca la un loc drăguţ şi paşnic…

şi dintr-o dată am început să-mi pun întrebări… E singurul fel în care pot să mă explic. Vroiam să aflu mai multe. Iar acum sărmana doamnă Lancaster a dispărut. Cineva a luat-o pe sus.

— Dar de ce s-o fi făcut?

— Cred că devenea mai incomodă – incomodă din punctul lor de vedere, probabil îşi amintea mai multe, vorbea mult, sau poate a recunoscut pe cineva… ori cineva a recunoscut-o pe ea… sau i-a spus ceva care i-a dat idei noi despre ceva ce se întâmplase cândva. În tot cazul, dintr-un motiv sau altul, a devenit un pericol pentru cineva.

— Ascultă, Tuppence, toată povestea asta e plină de ceva şi cineva. E doar o idee pe care-o cloceşti. Doar nu vrei să te amesteci în treburi care nu te privesc…

— În ceea ce te priveşte, nu-i vorba să fii amestecat în ceva. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Lasă Sunny Ridge în pace.

— N-am intenţia sa mă întorc la Sunny Ridge. Cred că mi-au spus tot ce ştiau. Şi cred că bătrâna se simţea foarte în siguranţă acolo. Vreau să aflu unde este acum… vreau să ajung la ea la timp, înainte să i se întâmple ceva.

— Ce naiba crezi că ar putea să i se întâmple?

— Nu vreau să mă gândesc. Dar sunt pe urmele ei… am să fiu Prudence Beresford, detectiv privat. Îţi aminteşti când eram Sclipitorii Detectivi Blunt?

— Eu eram, spuse Tommy. Tu erai domnişoara Robinson, secretara mea particulară.

— Nu tot timpul. Oricum, asta am să fac în timp ce tu ai să te joci de-a spionajul internaţional la pâş-pâş Manor. Am să fiu ocupată cu „Salvarea doamnei Lancaster”.

— Probabil ai s-o găseşti bine-mersi.

— Sper. Nimeni n-ar fi mai încântat ca mine.

— Şi cum ţi-ai propus să acţionezi?

— Cum spuneam, mai întâi trebuie să mă gândesc. Un anunţ sau ceva de genul ăsta? Nu, ar fi o greşeală.

— Ei bine, ai grijă, spuse Tommy.

Tuppence nu se osteni să-i răspundă.

III

Luni dimineaţă Albert, de foarte mulţi ani reazemul vieţii casnice a familiei Beresford, puse tava cu ceaiul de dimineaţă pe masa dintre cele două paturi, trase draperiile, anunţă că e o zi frumoasă şi ieşi din cameră.

Tuppence căscă, se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi, umplu o ceaşcă de ceai, picură câţiva stropi de lămâie în el şi făcu observaţia că părea să fie o zi frumoasă, dar nu se ştie niciodată sigur.

Tommy se întoarse pe partea cealaltă şi mormăi.

— Trezeşte-te, spuse Tuppence. Nu uita că azi ai de umblat.

— Oh, Doamne! Aşa-i.

Se ridică şi el şi se servi cu ceai. Se uită cu plăcere la tabloul de deasupra căminului.

— Trebuie să-ţi spun că tabloul tău e foarte drăguţ, Tuppence.

— Asta pentru că soarele intră lateral pe fereastră şi-l luminează.

— E odihnitor.

— Măcar de mi-aş aminti unde am mai văzut-o.

— Nu cred că asta contează. Ai să-ţi aminteşti tu cândva.

— Ce folos! Vreau să-mi amintesc acum.

— De ce?

— Nu înţelegi? E singurul indiciu pe care îl am. A fost tabloul doamnei Lancaster…

— Dar cele două treburi nu se leagă nicicum, spuse Tommy. Adică, e drept că tabloul a aparţinut odată doamnei Lancaster. Dar s-ar putea doar să-l fi cumpărat ea, sau cineva din familia ei, de la vreo expoziţie. Sau poate 1-a primit cadou de la cineva. L-a luat cu ea la Sunny Ridge pentru că s-a gândit că arată drăguţ. Nu există nici un motiv să crezi că ar avea vreo legătură personală cu ea. Dacă ar fi fost aşa, nu i l-ar fi dat în dar mătuşii Ada.

— E singurul indiciu pe care îl am, insistă Tuppence.

— E o casă drăguţă şi paşnică, spuse Tommy.
— În tot cazul, cred că e o casă pustie.
— Ce înţelegi prin pustie?
— Nu cred să locuiască cineva în ea. Nu cred că o să iasă vreodată cineva din casa aceea. Nimeni n-o să treacă podul, nimeni n-o să dezlege barca, n-o să urce în ea ca să vâslească şi să se îndepărteze.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Tuppence, ce se întâmplă cu tine?
— Am simţit asta de când am văzut-o prima oară. Mi-am zis „Ce casă drăguţă de locuit!" Iar apoi am gândit: „Dar nu locuieşte nimeni în ea, sunt sigură." Asta dovedeşte ca o mai văzusem. Ia stai puţin… stai puţin… încep să-mi amintesc, îmi amintesc ceva…
Tommy o privi lung".
— Pe fereastră, spuse gâtuit Tuppence. Pe fereastra unei maşini? Nu, n-ar fi fost bun unghiul. De-a lungul canalului… şi un podeţ arcuit, şi pereţii roz ai casei, cei doi plopi, nu, mai mult de doi. Erau o mulţime de plopi. Oh, vai, de-aş putea…
— Ei, Tuppence, las-o baltă!
— Trebuie să-mi amintesc.
— Doamne sfinte! Tommy se uită la ceas. Trebuie să mă grăbesc. Tu şi tabloul tău déja eu.
Sări din pat şi se precipită spre baie. Tuppence se lăsă pe pernă, închise ochii şi încercă să reconstituie umbrele amintirilor care începeau să se destrame.
Tommy îşi turna a doua cafea în sufragerie, când Tuppence apăru îmbujorată şi victorioasă.
— Am găsit – ştiu unde am văzut casa aia. Am văzut-o pe fereastra trenului.
— Unde? Când?
— Nu ştiu. Va trebui să mă gândesc. Ţin minte că mi-am spus: „Într-o zi am să merg să văd casa aia"… şi am încercat să văd numele următoarei gări. Dar ştii cum sunt trenurile în ziua de azi. A tras la jumătatea gării… iar următoarea

prin care am trecut era dărăpănată de tot, iarba creştea pe peroane şi nicăieri vreun indicator sau vreun nume.

— Unde dracu' e servieta mea? Albert!

Urmă o căutare furibundă.

Tommy se întoarse pentru a-şi lua la revedere. Tuppence stătea privind gânditoare la oul prăjit din farfurie.

— La revedere, spuse Tommy. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Tuppence, nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Cred că lucrul pe care chiar am să-l fac este să plec în câteva călătorii cu trenul, spuse Tuppence cu un aer gânditor.

— Da, asta poţi să faci, o încuraja Tommy. Ia-ţi un bilet în circuit. Sunt unele trasee care-ţi dau posibilitatea să străbaţi mii de mile pe tot întinsul insulelor britanice la un preţ foarte convenabil… Asta ar trebui să te aducă pe pământ, Tuppence. Călătoreşte cu toate trenurile care-ţi vin în minte, oriunde ai chef. Măcar ai să ai o preocupare până mă întorc…

— Transmite-i toate cele bune lui Josh.

— Am să-i transmit. Apoi, privindu-şi soţia cu un aer îngrijorat, adăugă: Aş fi vrut să poţi veni cu mine. N-ai… n-ai să faci vreo prostie, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, răspunse Tuppence.

6. Tuppence pe urmele vânatului

— Vai, oftă Tuppence, vai! Se uită cu tristeţe în jur. Îşi zise că niciodată nu se simţise mai nenorocită. Fireşte, ştiuse că o să-i fie dor de Tommy, dar nu-şi închipuise şi cât de dor o să-i fie.

Pe parcursul îndelungatei lor căsnicii nu prea avuseră ocazia să stea despărţiţi. Încă înainte de căsătorie îşi ziseră „cuplul tinerilor aventurieri". Înfruntaseră împreună greutăţi şi pericole, se căsătoriseră, făcuseră doi copii şi tocmai când lumea începuse să li se pară monotonă şi plictisitoare, venise cel de-al doilea război mondial şi, într-un mod ce părea aproape miraculos, se pomeniră din nou

implicaţi împreună în jocul de culise ale serviciului secret britanic. O pereche oarecum neortodoxă, ei fuseseră recrutaţi de un om imposibil de descris ce-şi spunea „domnul Carter”, dar la cuvântul căruia se înclina toată lumea. Trăiseră aventura şi, o dată în plus, o trăiseră împreună. Apropo, asta nu fusese la prevăzut în planul domnului Carter. Doar Tommy fusese recrutat. Însă Tuppence îşi pusese la bătaie toată ingeniozitatea ei nativă şi reuşise ca trăgând cu urechea, să întoarcă foaia în favoarea ei, astfel încât atunci când Tommy ajunsese la o casă de odihnă de pe malul mării în rolul unui anume domn Meadow, prima persoană pe care îi căzuseră ochii fusese o doamnă de vârstă mijlocie care tricota şi pe care, atunci când îl privise cu nişte ochi inocenţi, fusese forţat s-o salute ca pe doamna Blenkinsop. După aceea lucraseră în doi.

„Totuşi, de data asta nu pot s-o fac”, îşi zise Tuppence. Nici un tras cu urechea, nici ingeniozitate, nimic n-ar fi putut s-o ducă la acea casă secretă Manor sau s-o facă să ia parte la manevrele complicate ale UISS. Era doar un club de „Old Boys”, îşi spuse cu năduf. Fără Tommy apartamentul era pustiu, lumea era dezolantă, şi „Eu ce naiba să fac?” gândi Tuppence.

Întrebarea era pur retorică, de fapt, pentru că întreprinsese deja primii paşi în ceea ce plănuise să facă. De data asta nici nu se punea problema de serviciu secret, contraspionaj, sau altceva de genul ăsta. „Prudence Beresford, detectiv privitat, iată ce sunt”, îşi spuse Tuppence.

După un prânz frugal înghiţit în fugă, masa din sufragerie fu umplută cu tabele ce cuprindeau orarul trenurilor, ghiduri, hărţi şi câteva jurnale vechi cărora Tuppence reuşise să le dea de urmă.

Cândva în ultimii trei ani (nu mai demult, era sigură) făcuse o călătorie cu trenul şi uitându-se pe fereastra vagonului remarcase o casă. Dar, ce călătorie?

Ca majoritatea oamenilor în ziua de azi, familia Beresford călătorea în principal cu maşina. Călătoriile cu trenul erau puţine şi la mare distanţă între ele.

Scoţia, bine-nţeles, când s-au dus la fiica lor Deborah… numai că atunci călătoriseră noaptea.

Penzance – vacanţele de vară – dar Tuppence ştia că linia aia era moartă.

Nu, aceasta fusese o călătorie mult mai nepregătită.

Cu răbdare şi perseverenţă, Tuppence făcu o listă cu toate călătoriile posibile care ar fi putut corespunde cu ceea ce căuta ea. Câteva întâlniri la cursele de cai, o vizită în Northumberland, două posibile locuri în Wales, un botez, două nunţi, o licitaţie la care participaseră, câţiva căţeluşi pe care-i dusese cândva unei prietene. Întâlnirea avusese loc la un nod de cale ferată dintr-un câmp cu aspect arid al cărui nume Tuppence nu şi-l amintea.

Tuppence oftă. Se părea că nu-i rămânea decât soluţia propusă de Tommy – să-şi cumpere un bilet în circuit şi să călătorească pe rutele care i se păreau cele mai probabile.

Într-un carneţel îşi notase crâmpeie de amintiri ce-i străfulgeraseră prin minte, în caz că i-ar fi fost de ajutor.

O pălărie, de exemplu… Da, o pălărie pe care o aruncase în plasa de bagaje din compartiment. Da… asta era sigur… O făcuse uitându-se la casă… şi îşi scosese pantofii pentru că o dureau picioarele.

Aşadar, hotărât fusese o întrunire socială la care fie se duceau fie că se întorceau de la ea… Fireşte, se întorceau, căci picioarele o dureau de prea mult stat în picioare în pantofii ei cei mai buni. Şi din cauza acelei pălării cu flori… o nuanţă de vară… sau fusese cea de catifea, de iarnă?

Tuppence nota de zor detalii din orarul mersului trenurilor, când intră Albert şi o întrebă ce dorea pentru cină, şi ce comenzi avea pentru măcelar şi băcan.

— Cred că zilele următoare am să fiu plecată, spuse Tuppence. Aşa că n-o să comand nimic. Am de gând să fac nişte călătorii cu trenul.

— Să vă pregătesc nişte sandviciuri?
— Da. Cu şuncă şi mai vezi tu cu ce.
— Ouă şi brânză doriţi? Sau o conservă de pate… avem una pe care o avem de mult şi e timpul s-o mâncaţi.
Recomandarea era întrucâtva sinistră, dar Tuppence spuse:
— Perfect. Pune-o şi pe asta.
— Aţi trimis scrisori dinainte?
— Încă nici măcar nu ştiu unde plec, spuse Tuppence.
— Înţeleg.
Ce era reconfortant la Albert era că el întotdeauna accepta totul. Niciodată nu trebuise să i se explice ceva.
Albert ieşi, iar Tuppence se întoarse la planul ei. Deci, ce avea? Un eveniment cu caracter social care includea o pălărie şi pantofi de gală. Din păcate, cele pe care le trecuse pe listă presupuneau rute diferite… O nuntă pe ruta de sud, cealaltă în estul Angliei. Botezul era la nord de Bedford.
Măcar de şi-ar putea aminti ceva mai multe despre scenă… Stătea pe partea dreaptă a trenului. La ce se uitase înainte de canal… La păduri? La copaci? La vreo fermă? La un sat din depărtare?
Storcându-şi creierii, îşi ridică privirea încruntându-se – Albert se întorsese. Cât de departe era de a şti, în acel moment, că Albert stătea acolo aşteptând să i se acorde atenţie nici mai mult nici mai puţin decât ca un răspuns la o rugăciune!
— Acum ce mai e, Albert?
— Dacă toată ziua de mâine veţi fi plecată…
— Şi poimâine, probabil.
— Pot să-mi iau şi eu liber?
— Da, desigur.
— E vorba de Elizabeth… i-au ieşit bubiţe. Milly crede că e pojar…
— Vai! Milly era nevasta lui Albert, iar Elizabeth era cea mai mică dintre copiii lor. Deci Milly vrea să te duci acasă,

fireşte.

Albert locuia într-o căsuţă îngrijită la câteva străzi depărtare.

— Nu cine ştie ce… Îi place să mă ştie plecat când are treabă până peste cap… nu vrea s-o încurc… Dar e vorba de ceilalţi puşti… aş putea să-i scot undeva să nu-i stea în cale.

— Desigur. Bănuiesc că sunteţi cu toţii în carantină.

— Oh, ce e bine e că ceilalţi au avut şi le-a trecut. Charlie a avut pojar, şi Jean la fel. Oricum, pot să-mi iau o zi?

Tuppence îl asigură din nou că putea.

În străfundul subconştientului ei se agita ceva. O fericită anticipare… o aducere aminte… Pojar… Da, pojar. Ceva legat de pojar.

Dar ce ar fi putut să aibă de a face casa de lângă canal cu pojarul…?

Fireşte! Anthea. Anthea era fina lui Tuppence… iar fiica Antheei, Jane, era la şcoală… în clasa întâi… şi primise premiul întâi, iar Anthea o sunase… ceilalţi doi copii mai mici aveau pojar şi nu avea cu cine să-i lase, iar Jane ar fi fost foarte dezamăgită dacă lipsea de la premiere… aşa că, nu putea Tuppence…

Iar Tuppence răspunsese „desigur… n-avea nimic deosebit de făcut decât să se ducă la şcoală, s-o scoată pe Anthea în oraş, să-i dea o masă, apoi să se întoarcă la jocurile sportive ţinute cu ocazia serbării, şi tot restul. Era un tren special care mergea la şcoală.

Totul îi reveni în mintea cu o claritate uimitoare – chiar şi rochia pe care o purtase, un imprimeu de vară, cu flori de câmp!

Văzuse casa la întoarcere. La dus fusese absorbită de o revistă pe care o cumpărase, dar la întors nu mai avea nimic de citit, aşa că se uitase pe fereastră până când, doborâtă de oboseala acumulată peste zi, adormise.

Când se trezise, trenul gonea pe lângă canal. Era o regiune parţial împădurită, din loc în loc câte-un pod, pe

alocuri o potecă întortocheată sau un drum de ţară… o fermă îndepărtată… nici un sat.

Trenul începu să încetinească, fără nici un motiv aparent doar dacă era pe undeva un semnal. Opri smucit într-o haltă de lângă un pod, mai degrabă un podeţ ce se arcuia peste un canal, un canal probabil lăsat în paragină. De cealaltă parte a canalului, aproape de apa, era casa… o casă despre care Tuppence îşi spuse pe loc că era cea mai drăguţă casă pe care o văzuse vreodată… o casă liniştită, paşnică, scăldată în lumina aurie a soarelui ce cobora spre apus.

„Trebuie să aflu ce-i cu casa aia”, gândise Tuppence. „Într-o zi, trebuie să mă întorc şi să mă uit la ea. E genul de casă în care mi-ar plăcea să trăiesc”.

Cu o smucitură, trenul o luă încetişor din loc.

„Am să mă uit cum se numeşte următoarea gară, ca să pot să ştiu unde să vin”.

Dar nu urmase ceea ce s-ar fi numit în mod normal o gară. Era vremea în care căile ferate începuseră să aibă de suferit, gările mici erau închise, chiar lăsate în paragină, iarba se lăfăia pe peroanele pline de gropi. Timp de douăzeci de minute, o jumătate de oră, trenul îşi văzu de drum, dar Tuppence nu reuşi să găsească nici un reper de identificare. Peste câmpii, în depărtare, văzu la un moment dat turla unei biserici.

Apoi urmase un grup de fabrici… cuptoare cu coşuri înalte… o linie de case prefabricate, apoi din nou câmp deschis.

Tuppence gândise: „Casa aceea a fost aproape ca un vis. Poate a şi fost un vis… Nu cred că am să mă duc vreodată să mă uit la ea… e prea complicat. În plus, ce păcat, poate… Într-o zi s-ar putea să dau de ea din întâmplare…”

Şi aşa, uitase complet de ea, până când un tablou atârnat pe perete îi redeşteptase amintirea… dar o amintire confuză.

Iar acum, graţie unui cuvânt rostit de Albert, confuzia era înlăturată. Căutarea luase sfârşit.

Sau, pentru o exprimare corectă, căutarea începuse.

Tuppence alese trei hărţi, un ghid şi câteva alte accesorii. Acum cunoştea în mare zonă pe care o avea de cercetat. Şcoala lui Jane era însemnată printr-o cruce mare – o linie secundară care se unea cu linia ferată principală ce ducea la Londra.

Conform planului, zona se întindea pe o suprafaţă considerabilă. Calea ferată trecea la nord de Medchester, apoi la sud-est de Market Basing care era un orăşel dar un important nod de cale ferată, şi pe urmă la vest de Shaleborough.

Tuppence se ghidă după acest traseu pentru a identifica şoselele ce străbăteau regiunea.

A doua zi, devreme, avea să ia maşina şi să plece la drum.

Se ridică şi se duse în dormitor unde studie tabloul de deasupra poliţei căminului.

Nu, nu era nici o greşeală. Aceea era casa pe care o văzuse pe fereastra trenului în urmă cu trei ani. Casa pe care promisese s-o revadă într-o zi…

Ziua aceea sosise… Era mâine.

CARTEA A DOUA.

Casa de pe canal

7. Vrăjitoarea prietenoasă.

În dimineaţa următoare, înainte de plecare, Tuppence aruncă o ultimă privire atentă tabloului din camera sa, nu atât pentru a-şi fixa mai bine detaliile casei în minte, cât pentru a-i memora aşezarea în decor. De data asta avea s-o vadă nu pe fereastra trenului, ci din maşină. Unghiul de abordare avea să fie cu totul altul. Puteau să existe multe podeţe boltite, multe canale scoase din uz ca acela… poate şi alte case la fel (ceea ce Tuppence refuza să creadă).

Tabloul era semnat, dar semnătura artistului era ilizibilă… Tot ce se putea spune era că începea cu B.

Tuppence îşi luă ochii de la tablou şi îşi verifică bagajul: un mers al trenurilor cu harta corespunzătoare; un vraf de hărţi rutiere, o listă cu nume de locuri: Medchester, Wesleigh – Market Basing – Middlesham – Inchwell. Între ele era inclus triunghiul pe care se hotărâse să-l examineze. Luă şi o mică geantă pentru noapte, întrucât avea să aibă la activ trei ore de mers cu maşina înainte ca măcar să ajungă la zona operativă, iar după aceea avea să piardă o mulţime de timp conducând încet pe drumurile de ţară uitându-se după canale.

După ce se opri în Medchester pentru o cafea şi o gustare, o luă pe un drum secundar ce mergea în paralel cu linia de cale ferată şi care trecea printr-o zonă împădurită, cu o mulţime de pârâie.

Ca în majoritatea regiunilor rurale din Anglia, tăbliţe indicatoare erau din belşug, purtând nume de care Tuppence nu auzise în viaţa ei şi rareori părând să ducă la locurile cu pricina. Acest sistem rutier din Anglia părea să aibă o anumită doză de viclenie, cel puţin prin părţile acestea. Drumul o cotea de lângă canal, iar când te repezeai plin de speranţă înspre locul în care credeai că s-ar putea să se ivească iar canalul, o dădeai în bară. Dacă o luai către Great Michelden, următorul indicator la care ajungeai îţi oferea să alegi între două drumuri, unul spre Pennington Sparrow, iar celălalt spre Farlingford. Alegeai Fathlinford, şi chiar reuşeai să o iei spre un asemenea loc, când următorul indicator te trimitea ferm înapoi la Medchester, astfel că practic te învârteai în jurul cozii. De fapt, Tuppence nu găsi Great Michelden, şi mult timp fu absolut incapabilă să dea de canalul pierdut. Poate lucrurile ar fi mers mai uşor dacă ar fi avut cât de cât o idee ce sat căuta. Când şi când dădea de calea ferată care îi dădea speranţe şi pornea cu elan spre Bees Hill, South Winterton şi Farrell St Edmund. Farrell St Edmund avusese cândva o gară care însă fusese desfiinţată cu câtva timp în urmă! „Dacă ar exista măcar un drum ca lumea care să meargă în

lungul canalului sau în lungul căii ferate, treburile ar fi mult mai simple”.

Ziua trecea şi Tuppence era tot mai nedumerită. La un moment dat nimeri peste o fermă străjuită de un canal, dar drumul care ducea la fermă se încăpăţână să nu aibă nimic de a face cu canalul, şi mergea peste deal, ajungând la ceva numit Westpenfold care avea o biserică cu o turlă pătrată ce nu servea la nimic.

De acolo, se făcea un drum, singurul care părea să te scoată din Westpenfold şi care, conform simţului de orientare al lui Tuppence (din ce în ce mai puţin demn de încredere) părea să ducă în oricare direcţie opusă celei în care ar fi vrut să meargă; urmându-l, se pomeni brusc într-un loc unde se bifurcau spre stânga şi spre dreapta două drumuri. Acolo se aflau resturile unui indicator cu ambele braţe rupte.

„Încotro?” se întrebă Tuppence. „Cine o fi ştiind? Eu una, nu.”

O apucă la stânga.

Drumul mergea înainte, şerpuind când la dreapta, când la stânga. În cele din urmă făcu o curbă strânsă, se lăţi şi urcă un deal, ieşind din pădure în câmp deschis. După ce trecu coama dealului, o luă iar în jos. De undeva, nu foarte de departe, se auzi un ţipăt plângăreţ.

„Parc-ar fi tren”, îşi zise eu speranţă Tuppence.

Era un tren… Acolo jos era o linie de cale ferata, iar pe ea trecea un marfar scoţând ţipete disperate. Iar dincolo de şine era canalul, şi de cealaltă parte a canalului era o casă pe care Tuppence o recunoscu, iar peste canal era un mic podeţ arcuit. Şoseaua trecu pe dedesubtul liniei ferate, urcă iar şi o lua pe pod. Tuppence conduse cu viteză redusă pe podul îngust. După pod, drumul trecea pe lângă casă. Tuppence merse încet uitându-se după o cale de acces spre casă. Nu părea să existe vreuna. Un perete înăltuţ o apăra dinspre drum.

Acum, avea casa pe dreapta. Tuppence opri maşina şi se întoarse la pod, apoi o privi de acolo.

Majoritatea ferestrelor înalte erau acoperite cu obloane verzi. Casa avea o înfăţişare foarte liniştită, ca de casa pustie. Nimic nu sugera că cineva locuia acolo. Se întoarse la maşină şi mai merse puţin. În dreapta avea peretele potrivit de înalt al casei. În stânga avea doar un gard viu care străjuia lanurile verzi.

La un moment dat, ajunse la o poartă de fier forjat prinsă în zid. Parcă maşina la marginea drumului, coborî şi se duse să se uite printre zăbrele porţii. Ridicându-se pe vârfuri, se uită peste ea. Văzu o grădină. În mod sigur, aici nu era acum o fermă, deşi se poate să fi fost cândva. Era de presupus că dincolo de grădină începea câmpul. Grădina era întinsă şi cultivată. Nu era deosebit de îngrijită, dar arăta ca şi cum cineva încerca, destul de greu, s-o ţină în stare bună.

De la poarta de fier, o potecă se arcuia prin grădină şi înconjura circular casa. Asta trebuie să fi fost uşa principală, deşi nu arăta ca o intrare principală. Era o modestă, dar masivă uşă din spate. Privită din partea asta, casa arăta cu totul altfel. În primul rând, nu era pustie. În ea locuiau oameni. Ferestrele erau deschise şi aveau perdele, iar lângă uşă se afla o găleată de gunoi. În capătul îndepărtat al grădinii Tuppence văzu un bărbat solid care săpa, şi o femeie masivă, în vârstă, care săpa şi ea, dar încet şi perseverent. Privită din acest unghi, casa îşi pierdea aspectul încântător, categoric, n-ar fi inspirat prin nimic un artist încât să vrea să o picteze. Era doar o casă în care locuia cineva. Tuppence rămase pe gânduri. Ezită. Să-şi vadă de drum şi să uite definitiv casa? Nu, nu-i prea venea s-o facă, mai ales după bătaia de cap pe care i-o dăduse găsirea ei. Cât să fi fost ceasul? Ceasul ei se oprise. Dinspre casă se auzi zgomotul unei uşi deschise. Se uită din nou prin poartă.

Uşa casei se deschise, şi ieşi o femeie. Puse jos o sticlă de lapte, apoi se îndreptă şi privi către poartă. O văzu pe Tuppence, ezită o clipă, după care păru să ia o hotărâre şi se îndreptă spre poartă. „Vai, e o vrăjitoare prietenoasă!”, îşi spuse Tuppence.

Femeia avea în jur de cincizeci de ani. Avea părul lung, lăsat liber pe spate, fluturând în bătaia vântului. Lui Tuppence îi amintea de un tablou (al lui Nevinson?) cu o vrăjitoare tânără călare pe o coadă de mătură. Poate din cauza asta îi venise în minte termenul „vrăjitoare”. Numai că femeia asta nu era nici tânără, nici frumoasă. Era de vârstă mijlocie, cu o faţă ridată şi îmbrăcată cam şleampăt. Avea în vârful capului un fel de pălărie cocoţată ca o clopotniţă, iar nasul şi bărbia păreau că vor să se unească. Ca descriere, ar fi putut fi sinistră, dar nu arăta sinistră. Părea zâmbitoare şi bine intenţionată. „Da”, gândi Tuppence, „eşti exact ca o vrăjitoare, dar o vrăjitoare prietenoasă. Cred că eşti ceea ce în mod obişnuit se spune o „vrăjitoare albă”„.

Femeia ajunse într-un mod ezitant la poartă şi vorbi. Avea un glas plăcut cu un uşor accent din ţara burilor.

— Căutaţi pe cineva? întrebă ea.

— Scuzaţi-mă, vi se pare, probabil, nepoliticos din partea mea să mă uit aşa prin poartă, dar… dar mă interesează casa asta.

— Nu vreţi să intraţi şi să s-o vedeţi din grădină?

— Păi… Mulţumesc, dar n-aş vrea să vă deranjez.

— Nu-i nici un deranj. N-am nimic de făcut. E o după-amiază încântătoarE. Nu?

— Da.

— M-am gândit că probabil v-aţi rătăcit, spuse femeia. Multora li se întâmplă.

— Nu, mi-am zis doar că e o casă foarte drăguţă, când am văzut-o de pe cealaltă parte a podului.

— DA. Aia e cea mai frumoasă latură a ei. Uneori vin pictori şi o schiţează… sau veneau… cândva.

— Da, cred că veneau, spuse Tuppence. Cred că… am văzut un tablou… într-o expoziţie, adăugă ea repede. O casă care semăna foarte mult cu asta. Poate era chiar asta.

— Se poate. Ştiţi, e ciudat. Vin nişte pictori şi pictează. Apoi mai vin şi alţii. Exact ca şi cum ar avea în fiecare an o expoziţie. Toţi par să aleagă acelaşi loc. Nu ştiu de ce. Prind fie un colţ de pajişte şi pârâul, fie un anumit stejar, fie un pâlc de sălcii, sau aceeaşi privelişte a bisericii normande. Cinci sau şase tablouri diferite reprezentând acelaşi lucru, majoritatea nereuşite, aş spune. Numai că eu nu mă pricep deloc la artă. Intraţi, vă rog.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Tuppence. Aveţi o grădină tare drăguţă, adăugă.

— Da, nu-i prea rea. Avem câteva flori şi nişte zarzavaturi şi alte lucruri. Dar bărbatul meu nu prea mai poate să muncească, iar eu n-am timp pentru toate câte sunt de făcut.

— Am văzut casa asta, cândva, din tren, spuse Tuppence. Trenul a încetinit, iar eu am văzut casa şi m-am întrebat dacă am s-o mai revăd. E destul de mult de atunci.

— Iar acum aţi coborât dealul cu maşina şi iat-o! spuse femeia. E ciudat cum se potrivesc unele lucruri, nu-i aşa?

„Slavă Domnului că-i o femeie cu care e grozav de uşor sa vorbeşti”, gândi Tuppence. „Nu e nevoie să-ţi chinui mintea ca sa scorneşti o explicaţie. Spui exact ce-ţi trece prin cap”.

— Vreţi să intrăm în casă? întrebă vrăjitoarea prietenoasă. Văd că vă interesează. E o casă toarte veche, să ştiţi. Din perioada georgiană, sau aşa ceva. Fireşte, noi avem doar o jumătate de casă, să ştiţi.

— Oh, înţeleg, spuse Tuppence. E împărţită în două, nu?

— Asta e chiar spatele, spuse femeia. Faţa e pe partea cealaltă, partea pe care aţi văzut-o de pe pod. După mine, e foarte ciudat felul în care a fost împărţită. Eu aş fi gândit că era mai simplu s-o împărţi altfel – în partea stângă şi partea dreaptă, ca să zic aşa. Nu faţă şi spate. Ăsta e spatele.

— Locuiţi de mult aici?

— De trei ani. După ce bărbatul meu a ieşit la pensie, ne-am dorit un locşor undeva la ţară unde să trăim liniştiţi. Ăsta a fost ieftin pentru că e izolat. Nu-i nici un sat prin preajmă.

— Am văzut în depărtare turla unei biserici.

— Ah, aia e Sutton Chancellor. Este la două mile şi jumătate de aici. Şi noi facem parte din parohia asta, fireşte, dar nu dai de nici o casă până-n sat. Iar satul e foarte mic. Doriţi o ceaşcă de ceai? Tocmai puneam ceainicul pe foc când m-am uitat afară şi v-am văzut. Îşi duse palmele la gură şi strigă: Amos! Amos!

În depărtare, bărbatul cel solid întoarse capul.

— Ceaiul e gata în zece minute, strigă femeia.

Bărbatul ridică o mână în semn că a înţeles. Femeia se răsuci, deschise uşa şi o invită Tuppence să intre.

— Pe mine mă cheamă Perry, spuse ea pe ton prietenos. Alice Perry.

— Pe mine Beresford, spuse Tuppence. Doamna Beresford.

— Intraţi, doamnă Beresford, să aruncaţi o privire.

Tuppence se opri o clipă. Gândi: „Mă simt ca în Hansel şi Gretel. Vrăjitoarea mă invită în casa ei… Poate e o casă de turtă dulce… Ar trebui să fie”.

Apoi se uita din nou la Alice Perry şi îşi zise că nu era casa de turta dulce a vrăjitoarei din Hansel şi Gretel. Şi nici nu era vrăjitoarea aia. Avea în faţă o femeie absolut obişnuită. Nu, nu chiar obişnuita. Era ciudat de prietenoasă. „S-ar putea să ştie să facă vrăji, dar sunt sigura că ar fi vrăji bune”, gândi Tuppence. Îşi apleca puţin capul şi păşi peste pragul casei vrăjitoarei.

Înăuntru era cam întuneric. Holurile erau micuţe. Doamna Perry o conduse printr-o bucătărie într-o cameră, care, evident, era camera de zi. Casa n-avea nimic palpitant. După părerea lui Tuppence, asta era o adăugire în stil victorian la corpul principal al casei. Pe orizontală, era îngustă. Părea să constea dintr-un culoar care deservea un

şir de camere. Îşi zise că, în mod cert, era un mod ciudat de a împărţi o casă.

— Luaţi loc, iar eu vă aduc ceaiul, spuse doamna Perry.

— Să vă ajut.

— O, nu-i nevoie, nu-mi ia decât o clipă. Totul e deja pus pe tavă.

Din bucătărie se auzi un fluierat. Apa din ceainic începuse să clocotească. Doamna Perry ieşi şi reveni peste câteva minute cu tava cu ceai, cu o farfurie cu fursecuri, un borcan cu dulceaţă şi trei ceşti cu farfurioare.

— Acum că sunteţi înăuntru, cred ca sunteţi dezamăgită, spuse doamna Perry.

Era o remarcă isteaţă şi foarte aproape de adevăr.

— Oh, nu, protestă Tuppence.

— Eu aş fi, în locul dumneavoastră. Pentru că nu se potrivesc deloc, nu? Vreau să spun că partea din faţă a casei nu se potriveşte cu cea din spate. Dar se trăieşte confortabil în ea. Nu are multe camere, nici nu-i prea luminoasă, dar contează foarte mult ca preţ.

— Cine a împărţit casa şi de ce?

— Asta s-a întâmplat acum mult timp, cred. Îmi închipui că cel care a împărţit-o s-a gândit că era prea mare sau prea incomodă. Vroia doar un loc pentru weekend sau ceva de genul asta. Aşa ca a păstrat camerele bune, sufrageria şi salonul, şi a făcut bucătărie din micul birou de până atunci, iar la etaj două dormitoare şi baia. Apoi a ridicat un zid şi a lăsat în partea din spate fosta bucătărie şi celelalte încăperi demodate.

— Cine locuieşte în partea din faţă? Cineva care vine doar în weekend-uri?

— Acum nu locuieşte nimeni acolo. Mai luaţi un fursec.

— Mulţumesc.

— În ultimii doi ani cel puţin, n-a venit nimeni. Nici măcar nu ştiu cui îi aparţine acum.

— Dar când aţi venit prima dată?

— Pe-atunci venea pe-aici o tânără… se spunea că era actriţă. Cel puţin aşa am auzit eu. Dar noi n-am văzut-o niciodată bine. Doar aşa în fugă, câteodată. De obicei, venea sâmbătă noaptea târziu, după spectacol, presupun, iar de plecat pleca duminică seara.

— O femeie destul de misterioasă, rosti încurajator Tuppence.

— Exact aşa o consideram şi eu, să ştiţi. Îmi imaginam tot felul de poveşti despre ea. Uneori îmi spuneam că era ca Greta Garbo. Felul în care umbla, mereu cu ochelari negri şi pălării trase pe ochi. Doamne, am rămas cu pălăria pe cap!

Îşi scoase pălăria şi râse.

— E pentru o piesă pe care o jucăm în casa parohială din Sutton Chancellor. Mai mult un basm pentru copii. Eu joc rolul vrăjitoarei.

— Oh, rosti Tuppence uşor deconcertată, apoi se grăbi să adauge: Ce nostim!

— Da. Nostim, nu-i aşa? Sunt numai bună-de vrăjitoare, nu? Râse şi îşi atinse bărbia. Am faţă. Sper ca asta să nu bage lumea la idei. Să nu creadă că sunt ochiul dracului.

— Nu cred că vor gândi aşa, spuse Tuppence. Sunt convinsăa că aţi fi o vrăjitoare bună.

— Mă bucur că gândiţi aşa, spuse doamna Perry: Cum spuneam, actriţa asta… nu-mi amintesc acum cum o chema… parcă domnişoara Marchment, nu sunt sigură… ei bine, nici nu vă puteţi închipui ce poveşti brodam în mintea mea despre ea. Şi abia dacă am văzut-o sau i-am vorbit. Uneori îmi vine să cred că era extrem de timidă şi nevropată. Veneau aici după ea reporterii, dar nu-i primea niciodată. Câteodată – o să spuneţi că sunt proastă – îmi imaginam nişte lucruri foarte sinistre despre ea. De pildă, mă gândeam că se temea să fie recunoscută. Poate nu era câtuşi de puţin actriţă. Poate era căutată de poliţie. Poate era vreo infractoare. Uneori e foarte palpitant să-ţi

imaginezi tot felul de lucruri. Mai ales când nu vezi prea multă lume.

— Nu venea nimeni cu ea?

— Nu sunt sigură. Dar, ştiţi, pereţii ăştia despărţitori sunt subţirei şi uneori se aud prin ei voci şi treburi de genul ăsta. Cred că, din când în când, aducea pe câte cineva. Dădu din cap. Un bărbat sau altul. Poate de aceea vroiau un loc liniştit ca ăsta.

— Un bărbat însurat, spuse Tuppence intrând în jocul fanteziei.

— Da, putea fi un bărbat însurat, nu?

— Sau poate cel care venea cu ea era soţul ei. Alesese locul ăsta de la ţară pentru că vroia s-o omoare şi poate că a şi omorât-o şi a îngropat-o în grădină.

— Vai! exclamă doamna Perrv. Dumneavoastră chiar aveţi imaginaţie! Eu nu m-am gândit niciodată la asta.

— Îmi închipui că cineva trebuie să fi ştiut totul despre ea, spuse Tuppence. Mă refer la agenţii imobiliari sau alţii de genul ăsta.

— S-ar putea. Dar aş prefera să nu ştiu, dacă mă înţelegeţi.

— Da, vă înţeleg.

— Ştiţi, casa ăsta are o atmosferă. Vreau să spun că pluteşte în aer senzaţia că aici s-a întâmplat ceva.

— Nu avea pe nimeni care sa vina să-i facă menajul sau curăţenie?

— Pe aici e greu de găsit aşa ceva. N-ai pe nimeni la îndemână.

Uşa se deschise şi intră bărbatul solid care săpase în grădină. Se duse în bucătărioara anexă şi se auzi cum se spală pe mâini. Apoi intră în camera de zi.

— Acesta e soţul meu, spuse doamna Perry. Amos. Avem un oaspete, Amos. Dumneaei este doamna Beresford.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Tuppence.

Amos Perry era un bărbat înalt, cu aspect de măcelar. Era mai solid şi mai puternic decât i se păruse lui Tuppence.

Spuse:

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Beresford.

Avea un glas plăcut şi zâmbea, dar Tuppence se întrebă o clipă dacă era într-adevăr ceea ce se numea „întreg la minte”. Ochii lui aveau o privire tâmp-întrebătoare, încât Tuppence se întrebă la rândul ei dacă nu cumva doamna Perry vrusese o locuinţă izolată din cauza vreunei tulburări mentale a soţului ei.

— E îndrăgostit de grădină, spuse doamna Perry.

După intrarea lui, conversaţia începu să şchioapete.

Doamna Perry vorbi majoritatea timpului dar personalitatea ei păru să se fi schimbat. Vorbea parcă mai nervos şi îi acorda o atenţie deosebită soţului. Tuppence îşi zise că atitudinea ei semăna cu cea a unei mame care îndeamnă un copil timid sa vorbească, să-şi etaleze ce are mai bun în el, şi e puţin nervoasă la gândul că nu s-ar putea descurca. După ce îşi termină ceaiul, Tuppence se ridică şi spuse:

— Trebuie să plec. Vă mulţumesc mult pentru ospitalitatE. Doamnă Perry.

— Să vedeţi grădina înainte de a pleca. Domnul Perry se ridică. Veniţi, am sa v-o arăt eu.

Ieşi cu el şi o conduse spre colţul unde săpase.

— Frumoase flori, nu-i aşa? întrebă el. Am nişte trandafiri frumoşi aici. Uitaţi-i pe ăştia dungaţi roşu cu alb.

— Comandantul Beaurepaire, spuse Tuppence.

— Noi le spunem „York şi Lancaster”. Războiul Celor Două Roze. Au un parfum dulce, nu?

— Miros grozav.

— Sunt mai frumoşi decât cei care sunt la modă acum, Hybrid Teas.

Într-un fel, grădina avea un aspect emoţionant. Buruienile mai domneau ici şi colo, dar florile erau legate cu grijă, de o mână de amator.

— Au culori luminoase, spuse domnul Perry. Îmi plac culorile vii. Adesea aducem oamenii să ne vadă grădina. Mă

bucur că aţi venit.
— Vă mulţumesc mult. Casa şi grădina dumneavoastră sunt într-adevăr drăguţe.
— Ar trebui să vedeţi şi partea cealaltă.
— E lăsată în părăsire sau va fi vândută? Soţia dumneavoastră spune că nu locuieşte nimeni în ea.
— Nu ştim. N-am văzut pe nimeni, şi nici nu are vreo plăcuţă de vânzare, şi n-a venit nimeni să se intereseze de ea.
— Cred că ar fi un loc drăguţ în care să trăieşti.
— Doriţi o casă?
— Da, spuse Tuppence hotărându-se repede. Da, de fapt, căutăm un locşor la ţară pentru când soţul meu va ieşi la pensie. Asta se va întâmpla probabil la anu, dar căutăm din timp.
— Aici e linişte, dacă vă place linişte.a
— Îmi închipui că aş putea întreba agenţii mobiliari din partea locului. Nu aşa aţi găsit şi dumneavoastră casa?
— Mai întâi am văzut un anunţ într-un ziar. Pe urmă, da, ne-am dus la o agenţie imobiliară.
— Unde, în Sutton Chancellor? Asta e satul de care aparţineţi, nu?
— Sutton Chancellor? Nu. Agenţia e în Market Basing. Îi spune Russell & Thompson. Aţi putea merge să întrebaţi acolo.
— Da. La ce distanţă de aici e Market Basing?
— Sunt două mile până la Sutton Chancellor, iar de acolo până la Market Basing mai sunt şapte. Pe aici e numai câmp, dar de la Suton Chancellor şoseaua e ca lumea, se circulă bine.
— Înţeleg, spuse Tuppence. La revedere, domnule Perry, şi vă mulţumesc mult că mi-aţi arătat grădina.
— Aşteptaţi un pic. Se opri, tăie o margaretă enormă şi, apucând reverul pardesiului lui Tuppence, i-o prinse în butonieră. Gata, arată drăguţ, spuse el.

O clipă, Tuppence se simţi cuprinsă de o panică bruscă. Acest bărbat masiv, necioplit, bine dispus o înspăimântă subit. Se uita în jos la ea, zâmbind. Zâmbea într-un fel sălbatic, aproape ca un rânjet.

— Vă stă bine, continuă el. Foarte bine.

Tuppence gândi: „Mă bucur că nu mai sunt tânără… Nu cred că mi-ar plăcea să-mi prindă o floare la rever”. Spuse din nou la revedere şi se îndepărtă în grabă.

Uşa casei era deschisă şi Tuppence intră pentru a-şi lua la revedere de la doamna Perry. Doamna Perry era în bucătărie spălând ceştile de ceai şi Tuppence, aproape mecanic, luă un prosop de vase şi începu să le şteargă.

— Vă mulţumesc foarte mult şi dumneavoastră şi soţului dumneavoastră, spuse ea. Aţi fost nişte gazde foarte amabile. Ce e asta?

Din peretele bucătăriei, sau mai de grabă de dincolo de el, unde fusese cândva o maşină de gătit demodată, venea un ţipăt puternic şi un zgomot de zgârieturi.

— Trebuie că e un guguştiuc care a picat pe horn în căminul din casa cealaltă, spuse doamna Perry. Aşa se întâmplă în perioada asta a anului. Şi în căminul nostru a picat săptămâna trecută unul. Îşi fac cuiburile în hornuri.

— Cum… în cealaltă casă?

— Da, iată-l din nou.

Se auzi iarăşi ţipătul jalnic al nefericitei păsări. Doamna Perry spuse:

— Înţelegeţi, într-o casă goală nu deranjează pe nimeni. Hornurile ar trebui curăţate, la fel şi căminele.

Zgârieturile continuară.

— Sărmana pasăre, spuse Tuppence.

— Da, n-o să poată să mai iasă.

— Vreţi să spuneţi că o să moară acolo?

— Da. Cum vă spuneam, a căzut una şi în căminul nostru. De fapt, două. Una era pui. N-a avut nimic. Am pus-o afară şi şi-a luat zborul. Cealaltă a murit.

Zbaterile furibunde şi ţipetele continuau.

— Oh, aş vrea să putem ajunge la ea, spuse Tuppence.

Domnul Perry intră pe uşă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el privindu-le pe rând.

— E o pasăre, Amos. Trebuie să fie în căminul din sufrageria de alături. O auzi?

— Oh, a căzut din cuib.

— Aş vrea s-o luăm de acolo, spuse doamna Perry.

— Nu poţi face nimic. O să moară de spaimă, dacă nu de altceva.

— Atunci o să miroasă, spuse doamna Perry.

— De aici n-o să miroasă, nimic. Sunteţi miloase, ca toate femeile, spuse el uitându-se de la una la cealaltă. Dacă vreţi, intrăm.

— E vreo fereastră deschisă?

— Putem intra pe uşă.

— Care uşă?

— Cea de aici, din curte. Cheia e atârnată printre celelalte chei.

Ieşi afară şi o luă spre capătul casei, unde deschise o uşă mică. Era un fel de magazie, însă din ea o uşă dădea în casa de alături, iar lângă uşa magaziei, într-un cui, atârnau şase sau şapte chei grosolane.

— Asta se potriveşte, spuse domnul Perry.

Dădu cheia jos, o băgă în broască şi, după câteva încercări, cheia se învârti.

— Am mai intrat aici o dată când am auzit apa curgând. Cineva a uitat să închidă cum trebuie robinetul.

Intră urmat de cele două femei. Uşa dădea într-o cămăruţă în care mai erau încă diferite glastre de flori pe o poliţă, şi o chiuvetă cu capac.

— E seră, n-ar trebui să mă mir, spuse domnul Perry. Aici se înmulţeau florile. Vedeţi? Aici, în stânga, sunt o mulţime de glastre.

Din seră dădea o altă uşă, care nici măcar nu era încuiată. Îi trecură pragul, Tuppence gândi că era ca şi cum ai trece în altă lume. Coridorul era acoperit cu un covor moale.

Puţin mai încolo era o uşă întredeschisă şi prin ea răzbăteau ţipetele nefericitei păsări. Perry împinse uşa şi cele două femei intrară.

Ferestrele aveau storurile trase, dar marginea unuia era uşor desprinsă şi prin ea intra lumina. Deşi era semiîntuneric, pe podea se putea vedea un covor decolorat dar frumos, de culoare verde închis. Pe un perete era o bibliotecă, însă nici un scaun, sau mese. Fără îndoială, mobila fusese scoasă, perdelele şi draperiile fiind lăsate ca accesorii următorului proprietar.

Doamna Perry se îndreptă spre cămin. Pe grătar zăcea o pasăre, zbătându-se şi scoţând ţipete disperate. Se aplecă, o luă şi spuse:

— Deschide dacă poţi fereastra, Amos.

Amos se duse la fereastră, dădu la o parte storul, apoi împinse cerceveaua. După ce o deschise, doamna Perry se aplecă în afară şi dădu drumul guguştiucului. Acesta căzu pe pajişte, şi săltă câţiva paşi.

— Mai bine o omor, spuse Perry. E beteagă.

— Mai las-o un pic. Nu se ştie. Păsările îşi revin repede. Spaima le paralizează mai mult.

Într-adevăr, după câteva clipe, guguştiucul se zbătu, ţipă şi îşi luă zborul.

— Sper sa nu mai cadă din nou pe horn, spuse Alice Perry. Ciudate lucruri, păsările astea. Nu ştiu la ce sunt bune. Intră într-o cameră şi niciodată nu sunt în stare să iasă singure. Câtă zarvă pentru o pasăre! Vai, ce mizerie, adăugă ea.

Se uitară cu toţii la grătarul căminului. Din horn căzuse o grămadă de funingine, de moloz şi cărămizi sparte. Era clar că hornul ar fi trebuit reparat de mult.

— Aici ar trebui să locuiască cineva, spuse doamna Perry privind în jur.

— Da, cineva care să aibă grijă de casă; o aprobă Tuppence. Ar trebui s-o vadă un constructor şi să-i facă ceva, altfel curând se va dărâma toată casa.

— Probabil că în camerele de sus a intrat apa prin acoperiş. Da, uitaţi-vă acolo, la tavan, se vede deja.

— Oh, ce ruşine să laşi să se dărăpăneze o frumuseţe de casă! spuse Tuppence. E o cameră frumoasă, nu?

Ea şi doamna Perrz se uitară admirativ în jur. Construită în 1790, casa avea graţia tuturor caselor din perioada aceea. Tapetul decolorat mai păstra încă modelul original al frunzelor de salcie.

— Acum e o ruină, spuse domnul Perry.

Tuppence împinse cu vătraiul resturile din grătar.

— Ar trebui măturat, spuse doamna Perry.

— Doar nu vrei să-ţi baţi capul cu o casă ce nu-ţi aparţine, spuse soţul ei. Las-o în pace, femeie. Mâine dimineaţă va fi în aceeaşi stare.

Tuppence dădu la o parte cărămizile cu vârful pantofului.

— Ooh! exclamă ea cu dezgust.

Pe grătar zăceau două păsări moarte. După cum arătau, trecuse ceva timp de când muriseră.

— Asta e cuibul care a căzut acum câteva săptămâni. E de mirare că nu miroase mai tare, spuse Perry.

— Asta ce e? întrebă Tuppence.

Împinse cu vârful pantofului ceva pe jumătate ascuns în moloz. Apoi se aplecă şi îl ridică.

— Nu atingeţi o pasăre moartă! spuse doamna Perry.

— Nu-i o pasăre moartă. Trebuie că a mai căzut ceva pe coş. Se uită lung la ceea ce ţinea în mână. E o păpuşă. E păpuşa unui copil.

O priviră cu toţii. Prăpădită, ruptă, cu hainele numai zdrenţe şi capul bălăbănindu-se pe umeri, fusese cândva o păpuşă de copil. Un ochi de sticlă îi căzuse. Tuppence se uita lung Ia ea.

— Mă întreb cum a putut să cadă pe horn o păpuşă de copil, spuse ea. Extraordinar!

8. Sutton Chancellor.

După ce părăsi casa de lângă canal, Tuppence o luă pe drumul şerpuit care, aşa cum fusese asigurată, ducea la

satul Sutton Chancellor. Era un drum izolat. Nu se vedea nici o casă, doar câmpuri din care dădeau în drum urme săpate în noroi. Traficul era ca şi inexistent – întâlni doar un tractor şi un camion ce transporta pâine. Turla bisericii pe care o observase în depărtare părea să fi dispărut cu totul… dar în final reapăru foarte aproape, după ce lanul fu ascuns pe neaşteptate de un brâu de copaci. Tuppence se uită ia kilometraj şi văzu că făcuse două mile de la casa de lângă canal.

Era o biserică veche şi atrăgătoare, înconjurată de o curte măricică, şi având lângă uşă o tisă singuratică.

Tuppence lăsa maşina în faţa porţii, intră şi se opri câteva clipe să cerceteze biserica şi curtea din jurul ei. Apoi se îndreptă spre uşa bisericii cu bolta ei normandă şi ridica mânerul greu. Uşa nu era încuiată, aşa că intră.

Interiorul era neatrăgător. Biserica era veche, fără doar şi poate, dar în perioada victoriană avusese parte de o curăţenie şi lustruire mult prea zeloase. Stranele din pin şi vitraliile în roşu şi albastru îşi pierduseră tot farmecul pe care-l avuseseră cândva. O femeie de etate medie, îmbrăcată în taior şi fustă de tweed aranja florile în vazele de alamă din jurul amvonului – terminase deja altarul. Se uită la Tuppence cu o privire pătrunzătoare şi întrebătoare. Tuppence se plimbă în sus şi în jos, privind tabelele memoriale de pe pereţi. O familie pe nume Warrender părea să fi fost cel mai bine reprezentată în anii precedenţi. Căpitanul Warrender, maiorul Warrender, Sarah Elisabeth Warrender, mult iubita soţie a lui George Warrender. O tăbliţă mai nouă amintea moartea Juliei Starke (o altă preaiubită soţie) a lui Philip Starke, de asemenea din abaţia Sutton Chancellor… aşa încât părea că neamul Warrender se stinsese. Niciunul nu era deosebit de sugestiv sau interesant. Tuppence ieşi din biserică şi începu să-i dea ocol pe afară. Exteriorul era mai atrăgător decât interiorul.

Era o biserică măricică şi Tuppence îşi zise că Sutton Chancellor trebuie să fi fost odată un centru rural mai

important decât era acum. Lăsă maşina unde era şi o porni pe jos spre sat. Întâlni un magazin sătesc, un oficiu poştal şi cam o duzină de căsuţe sau vilişoare, câteva erau acoperite cu stuf, dar celălalt erau destul de plate şi neatrăgătoare. La capătul străzii principale a satului erau şase ateliere. Pe uşa unuia dintre ele, o plăcuţă de aramă anunţa: „Arthur Thomas, coşar”.

Tuppence se întrebă dacă vreun agent imobiliar ar fi apelat la serviciile lui pentru casa de lângă canal care în mod cert avea nevoie de ele. Ce prostie din partea ei să nu întrebe de numele casei!

O lua agale înapoi spre biserica, unde îşi lăsase maşina, şi se opri să cerceteze mai bine curtea bisericii. Îi plăceau curtea bisericii şi cimitirul din ea. Erau foarte puţine morminte noi. Majoritatea pietrelor de mormânt erau din perioada victoriană, iar cele anterioare erau pe jumătate şterse de timp şi licheni. Pietrele vechi erau atrăgătoare. Unele dintre ele erau lespezi drepte, având în vârf un înger şi o ghirlandă de flori. Tuppence se plimbă printre ele citind inscripţiile. Iarăşi familia Warrender. Marv Warrender, 47 ani. Alice Warrender, 33 anI. Colonelul John Warrender ucis în Afganistan. Diverşi copii Warrender – adânc regretaţi – şi versuri elocvente cu gânduri pioase. Se întrebă dacă mai locuia încă aici vreun Warrender. Din cât se părea, încetaseră să mai fie îngropaţi aici. Nu reuşi sa găsească vreo piatră de mormânt mai nouă de 1843. Înconjurând tisa, dădu peste un preot în vârstă care stătea aplecat peste un şir de pietre de mormânt de lângă peretele din spatele bisericii. La apropierea lui Tuppence, se îndreptă şi se întoarse.

— Bună ziua, spuse el binevoitor.

— Bună ziua, răspunse Tuppence şi adăugă: Mă uitam la biserică.

— Renovarea victoriană a distrus-o, spuse clericul.

Avea un glas plăcut şi un zâmbet drăguţ. Părea să aibă şaptezeci de ani, dar Tuppence presupuse că nu era chiar

atât de bătrân, deşi în mod cert avea reumatism şi era nesigur pe picioare.

— S-au băgat aici prea mulţi bani în timpurile victoriene, spuse el cu tristeţe. Şi prea mulţi meşteri fierari. Erau cucernici, dar, din păcate, nu aveau pic de simţ artistic. Nu aveau gust. Ai văzut fereastra de la răsărit?

— Da, răspunse Tuppence. E îngrozitoare…

— Mai mult de atât nu pot să fiu de acord cu dumneata… Eu sunt vicarul, adăugă el cam inutil.

— Mă gândeam eu ca dumneavoastră trebuie sa fiţi, spuse politicoasa Tuppence. Sunteţi de mult aici?

— De zece ani, draga mea. E o parohie drăguţă. Oameni cumsecade, atât câţi au mai rămas. Am fost foarte fericit aici. Nu le prea plac predicile mele, adăugă cu tristeţe. Îmi dau toată silinţa, dar, fireşte, nu mă pot preface că sunt cu adevărat modern. Ia loc, spuse ospitalier, fluturându-şi mâna spre o piatră de mormânt de alături.

Tuppence se aşează mulţumind, iar vicarul îşi alese şi el o piatră în vecinătatea ei.

— Nu pot sta mult în picioare, se scuză el. Pot să te ajut cu ceva sau eşti doar în trecere?

— Sunt doar în trecere. M-am oprit să mă uit la biserică. Aproape că m-am rătăcit cu maşina prin lanurile de primprejur.

— Da, da, e foarte greu să nimereşti drumul pe aici. O mulţime de indicatoare sunt rupte, iar primăria nu le repară, cum ar trebui s-o facă. Adăugă: Nu ştiam că are o aşa mare importanţă. Oamenii care vin prin locurile astea cu maşina de obicei nu caută să ajungă undeva anume. Cei care caută urmează şoseaua principală. Îngrozitor, adăugă iar. Mai ales noua autostradă. Cel puţin, aşa cred eu. Zgomotul şi viteza şi traficul neîntrerupt. Oh, nu-mi da atenţie. Eu sunt un bătrân închistat. Nici nu ghiceşti ce fac aici, continuă el.

— Am văzut că cercetaţi nişte pietre de mormânt. A fost vreun act de vandalism? Au spart adolescenţii unele din

ele?

— Nu. Dar nu e de mirare să crezi asta cu atâtea cabine telefonice devastate şi cu toate lucrurile pe care le fac tinerii vandali. Sărmanii copii, altceva mai bun nu ştiu să facă. Nu găsesc nimic mai amuzant decât să distrugă lucrurile. Trist, nu-i aşa? Foarte trist. Nu, aici nu s-a întâmplat nici o stricăciune. În general, băieţii de aici sunt drăguţi. Nu, eu căutam mormântul unui copil.

Tuppence se cutremură pe piatra ei.

— Mormântul unui copil?

— Da. Mi-a scris cineva. Un anume maior Waters care vrea să ştie dacă e posibil ca un copil să fi fost înmormântat aici. Fireşte, m-am uitat în registrul parohiei, dar n-am găsit înregistrat nici un astfel de nume. În tot cazul, am reuşit să mă uit la pietre. M-am gândit că cel care a scris a reţinut greşit numele, sau că s-a făcut o încurcătură.

— Care era numele de botez? întrebă Tuppence.

— Nu-l ştia. Poate Julia, după mamă.

— Câţi ani avea copilul?

— Nici în privinţa asta nu era sigur… Toată povestea e destul de vagă. Personal cred că omul a reţinut greşit numele satului. Eu nu-mi amintesc să fi trăit aici un Waters, şi nici n-am auzit.

— Dar familia Warrender? întrebă Tuppence întorcându-se cu gândul la numele din biserică. Biserica pare să fie plină cu tăbliţe cu numele lor, iar aici sunt o mulţime de morminte de ale lor.

— Ah, familia aceea s-a stins. Aveau o proprietate frumoasă, din secolul al paisprezecelea. A ars acum aproape o sută de ani… aşa că presupun că dacă a mai rămas vreun Warrender, a plecat şi nu s-a mai întors. Pe locul acela s-a construit o casă nouă. A construit-o un bogătaş pe nume Starke. Se spune că e o casă foarte urâtă, dar confortabilă. Foarte confortabilă. Are băi şi toate celelalte. Îmi închipui că lucrurile astea sunt importante.

— Mi se pare ciudat ca cineva să scrie şi să întrebe de mormântul unui copil, spuse Tuppence. Era o rudă?

— Tatăl copilului, spuse vicarul. Îmi imaginez că e una din tragediile războiului. O căsnicie care s-a destrămat când soţul a plecat cu armata la război. În timp ce el lupta dincolo de hotare, tânăra soţie a fugit cu alt bărbat. A existat un copil, un copil pe care el nu 1-a văzut niciodată. Îmi închipui că acum trebuie să fie mare, dacă e în viaţă. Sunt douăzeci de ani de atunci, dacă nu mai mult.

— Nu e cam târziu s-o caute?

— Din cât se pare, doar de curând a auzit că a avut un copil. A aflat absolut din întâmplare. Ciudată poveste!

— Ce 1-a făcut să creadă că acel copil a fost înmormântat aici?

— Cred că cineva i-a spus că o întâlnise pe soţia lui în timpul războiului şi ea îi spusese că locuia în Sutton Chancellor. Lucruri din astea se întâmplă, să ştii. Te întâlneşti cu un prieten sau o cunoştinţă pe care n-ai mai văzut-o de ani de zile, şi ea îţi dă veşti din trecut pe care n-ai fi avut cum să le afli altfel. În mod cert însă, acum nu locuieşti aici. De când sunt aici, nimeni cu numele ăsta n-a locuit aici, şi, din câte ştiu, nici în împrejurimi. Fireşte, mamă şi-ar fi putut lua alt nume. În orice caz, cred că tatăl va angaja avocaţi, şi se va interesa la agenţiile mobiliare, şi până la urmă va da de capăt poveştii ăsteia. O să-i ia ceva timp…

— Era bietul dumitale copil? îngână Tuppence.

— Poftim?

— Nimic. Zilele trecute cineva m-a întrebat „Era bietul dumitale copil” E ceva destul de stupefiant să o auzi aşa, dintr-odată. Dar nu prea cred că bătrâna care m-a întrebat asta ştia ce vorbeşte.

— Ştiu. La fel mi se întâmplă şi mie adesea. Spun ceva fără să ştiu cu adevărat ce vreau să spun prin acel lucru. E foarte supărător.

— Cred că cunoaşteţi totul despre cei care locuiesc aici acum.

— Da, dar nu sunt prea multe de ştiut. De ce? Te interesează cineva de aici?

— Mă întrebam dacă a locuit aici vreodată o anume doamnă Lancaster.

— Lancaster? Nu, nu-mi amintesc numele ăsta.

— Şi există o casă… am trecut pe lângă ea în timp ce rătăceam cu maşina, fără să ştiu precis unde mă aflu, doar urmam drumul dintre lanuri…

— Ştiu. Câmpiile de pe aici sunt tare drăguţe. Şi poţi găsi specii rare. Botanice, vreau să spun. În tufişurile de pe margine. Nimeni nu culege flori din tufişurile astea. Pe aici nu avem niciodată turişti. Da, am găsit de câteva ori nişte specii foarte rare. Dusty Cranesbell, de exemplu…

— Lângă canal era o casă, spuse Tuppence, refuzând să se lase atrasă în domeniul botanicii. Lângă un podeţ arcuit. Era cam la vreo două mile de aici. Mă întreb ce nume avea.

— Stai să văd. Canal… podeţ arcuit. Ei bine… Sunt câteva case ca asta. De pildă ferma Merricot.

— Nu era fermă.

— Ah, gata, cred că era casa familiei Perry… Amos şi Alice Perry.

— Aşa e. Domnul şi doamna Perry.

— E o femeie cu aspect bătăios, nu-i aşa? Interesant. Mereu m-am gândit că e foarte interesant. Un chip medieval, nu crezi? O să joace rolul vrăjitoarei la serbarea de aici. Seamănă destul de mult cu o vrăjitoare, nu-i aşa?

— Da, răspunse Tuppence. O vrăjitoare prietenoasă.

— Ai perfectă dreptate, draga mea. Da, o vrăjitoare prietenoasă.

— Însă el…

— Da, sărmanul om. Nu e complet compos mentis… dar nu face nici un rău.

— Au fost foarte drăguţi. M-au invitat la o ceaşcă de ceai. Dar eu vroiam să ştiu numele casei. Am uitat să-i întreb.

Locuiesc doar într-o jumătate din ea, nu?

— Da, da. În ceea ce erau cândva bucătăria şi dependinţele. I se spune „Waterside”, deşi cred că vechiul ei nume era „Watermead”. Un nume mai drăguţ, după părerea mea.

— Cui aparţine cealaltă parte a casei?

— Iniţial, întreaga casă a aparţinut familiei Bradley. Asta fost acum mulţi ani. Apoi a fost vândută, apoi revândută, şi mult timp a rămas goală. Când am venit eu aici, era folosită ea un fel de locuinţă de vacanţă. O folosea o actriţă… parcă domnişoara Margrave o chema. Nu prea stătea aici. Venea doar din când în când. N-am cunoscut-o personal. Nu venea niciodată la biserică. O vedeam uneori de la distanţă. O făptură frumoasă. O făptură foarte frumoasă.

— De fapt, cui aparţine casa acum? insistă Tuppence.

— Habar n-am. E posibil să-i aparţină tot ei. Cealaltă parte e doar închiriată familiei Perry.

— Ştiţi, am recunoscut-o de cum am văzut-o pentru că am un tablou cu ea.

— Zău? Trebuie să fi fost al lui Boscombe… sau Boscobel, nu-mi aduc acum aminte numele exact. Ceva în genul ăsta. Era din Cornwall, un artist destul de cunoscut, cred. Îmi închipui că nu mai trăieşte. Da, el obişnuia să vină destul de des pe aici. Schiţa peisaje. A făcut şi câteva tablouri în ulei, unele foarte reuşite.

— Acest tablou de care vorbesc, l-a primit o mătuşă a mea care a murit acum o lună. I l-a dat o anume doamnă Lancaster. De asta vroiam să ştiu dacă vă spune ceva acest nume.

Dar vicarul clătină iarăşi din cap.

— Lancaster? Lancaster. Nu, nu mi-l amintesc. Ah! dar iată persoana pe care trebuie s-o întrebi. Draga noastră domnişoară Bligh. Este foarte activă. Ştie totul despre parohie. Ea dirijează totul. Organizaţia de femei, Băieţii cercetaşi şi Şcoala de ghizi… totul. Întreab-o pe ea. E foarte activă, chiar foarte activă.

Vicarul oftă. Faptul că domnişoara Bligh era foarte activă părea să-l necăjească.

— În sat i se spune Nellie Bligh. Uneori băieţii cântă după ea Nellie Bligh. Nellie Bligh. Nu e numele ei adevărat. În realitate o cheamă Gertrude sau Geraldine, aşa ceva.

Domnişoara Bligh, care era femeia pe care Tuppence o văzuse în biserică, se apropia cu pas iute, ţinând încă în mână un bidonaş de apă. Se uită foarte curioasă la Tuppenee, îşi iuţi pasul şi începu să vorbească înainte de a ajunge la ei.

— Mi-am terminat treaba, exclamă ea voioasă. I-am cam dat zor. Da, i-am dat zor. Fireşte, după cum ştii, vicare, eu dimineaţa mă ocup de biserică. Dar azi am avut o întrunire de urgenţă la casa parohială, şi nici nu-ţi vine să crezi cât a durat! Atâta ceartă! Uneori îmi spun că oamenii au obiecţii doar ca să se amuze. Doamna Partington a fost deosebit de enervantă. Vroia ca totul să fie discutat pe larg, şi se întreba dacă avem suficiente preţuri diferite de la firme diferite. Când toată treaba costă oricum atât de puţin, ce mai contează câţiva şilingi ici şi colo! Iar firma Burkenhead a fost întotdeauna extrem de serioasă. Ştii, vicare, cred că n-ar trebui să şezi pe piatra aia.

— Lipsă de respect? întrebă vicarul.

— Oh, nu, nu m-am gândit deloc la asta, vicare. Vroiam să spun că e piatră, şi că ţine umezeală, iar cu reumatismul dumitale… Ochii îi alunecară întrebători spre Tuppence.

— Să ţi-o prezint pe… vicarul ezită.

— Doamna Beresford, spuse Tuppence.

— Ah, da, rosti domnişoara Bligh. V-am văzut puţin mai înainte uitându-vă prin biserică. Aş fi venit să vorbesc cu dumneavoastră, să vă arăt câteva lucruri interesante, dar eram tare grăbită să-mi termin treaba.

— S-ar fi cuvenit să vă ajut, spuse Tuppence cu glasul ei cel mai dulce. Însă cred că mai mult v-aş fi încurcat, căci, din cât am văzut, ştiţi exact unde trebuie pusă fiecare floare.

— E foarte drăguţ că spuneţi asta, dar e foarte adevărat. Eu aranjez florile în biserică de… oh, nici nu mai ştiu de câţi ani. La serbări îi lăsăm pe şcolari să-şi aranjeze propriile ghivece cu flori, deşi, sărăcuţii, nu se pricep câtuşi de puţin: Cred că le-ar prinde bine puţină instruire, dar doamna Peake nu-i va instrui niciodată. E atât de dificilă. Spune ca le-ar adormi iniţiativa. Staţi aici, în vale? o întrebă pe Tuppence.

— Ma duceam la Market Basing, răspunse Tuppence. Poate îmi puteţi recomanda un hotel curăţel unde să trag când ajung acolo?

— Cred că o să fiţi un pic dezamăgită. Este doar un târg, nu e conceput pentru turişti. Blue Dragon e de două stele, dar uneori stelele nu înseamnă nimic, după părerea mea. Cred că v-ar avantaja mai bine The Lamb. E mai liniştit, să ştiţi. Rămâneţi mult acolo?

— Oh, nu, doar o zi sau două, cât să văd împrejurimile.

— Mă tem că nu-s prea multe de văzut. Nu sunt antichităţi interesante sau altceva de genul ăsta. Districtul nostru e pur rural şi agricol, spuse vicarul. Dar liniştit, foarte liniştit. După cum îţi spuneam, se găsesc nişte flori sălbatice interesante.

— Da, am auzit şi sunt nerăbdătoare să culeg câteva specii în perioada în care vom vâna o căsuţă.

— Vai, ce interesant! spuse domnişoara Bligh. Vă gândiţi să vă stabiliţi prin părţile astea?

— Soţul meu şi cu mine nu ne-am hotărât în mod definitiv asupra unui anumit loc, spuse Tuppence. Şi nu ne grăbim. El mai are optsprezece luni până la pensie. Dar m-am gândit că nu strică să arunc o privire. Personal, prefer să stau într-un loc patru sau cinci zile, să fac o listă cu micile proprietăţi care mi-ar conveni şi apoi să mă duc cu maşina să le văd. Să vii pentru o zi de la Londra ca să vezi o anumită casă, mi se pare foarte obositor.

— Da. Aveţi maşina aici, nu-i aşa?

— Da. Mâine dimineaţă va trebui să mă duc la agenţia imobiliară din Market Basing. Îmi închipui că aici în sat nu există un loc unde aş putea rămâne, nu?

— Ba da, la doamna Copleigh, spuse domnişoara Bligh. Ea primeşte în gazdă vara. Turişti de vară. Este extrem de curată. Toate camerele ei sunt foarte curate. Desigur, ea oferă doar pat şi un mic dejun şi poate o masă uşoară seara. Dar nu prea cred să ia pe cineva înainte de august, sau cel mai devreme iulie.

— Aş putea sa mă duc s-o întreb, spuse Tuppence.

— E o femeie foarte onorabilii, spuse vicarul. Şi meliţă întruna. Nu i-ar tăcea gura o clipa!

— În satele astea mici întotdeauna sunt o mulţime de bârfe şi şuşoteli, spuse domnişoara Bligh. Cred că ar fi o idee bună s-o ajut pe doamna Beresford. Am s-o duc la doamna Copleigh şi vom vedea ce şanse există.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Tuppence.

— Atunci sa plecăm, rosti vioaie domnişoara Bligh. La revedere, vicare. Încă mai cercetezi? Ce sarcină tristă şi fără sorţi de izbândă! Cred că a fost o cerere absolut nerezonabilă.

Tuppence îşi luă la revedere de la vicar, spunându-i că ar fi bucuroasă dacă ar putea să-l ajute.

— Mi-aş putea petrece uşor câteva ore uitându-mă la pietrele de mormânt. Am vederea foarte bună pentru vârsta mea. Deci căutaţi numele Waters?

— Nu chiar, răspunse vicarul. Vârsta e cea care contează, cred eu. Un copil de vreo şapte ani. O fată. Maiorul Waters crede că soţia lui şi-ar fi putut schimba numele şi, probabil, copilul a luat şi el celălalt nume. Dar cum el nu ştie care e numele, problema este foarte încurcată.

— Din câte înţeleg, întreaga afacere e încurcată, spuse domnişoara Bligh. Nu trebuia să te angajezi la aşa ceva, vicare. Ţi s-a propus un lucru monstruos.

— Sărmanul om părea foarte îndurerat, spuse vicarul. O poveste foarte tristă. Dar nu vă mai reţin.

În timp ce era călăuzită de domnişoara Bligh, Tuppence îşi spuse că indiferent de cât de recunoscută era doamna Copleigh pentru limbuţia ei, nu putea să vorbească mai mult ca domnişoara Bligh. De pe buze i se revărsa un torent de vorbe atât rapid cât şi dictatorial.

Vilişoara doamnei Copleigh se dovedi a fi plăcută şi spaţioasă, retrasă faţă de uliţa satului, cu o grădină de flori îngrijită în faţă, cu trepte curate şi un mâner de alamă bine lustruit. Ca persoană, doamnă Copleigh i se păru lui Tuppence ca un personaj extras din cărţile lui Dickens. Era foarte micuţă şi foarte rotundă, aşa că părea o minge de cauciuc care se rostogolea spre tine. Avea ochii luminoşi şi zâmbitori, părul blond strâns în bucle care îi cădeau ca nişte cârnaţi, şi un aer de vigoare copleşitoare. După ce începu prin a exprima o uşoară îndoială – „Păi, să ştiţi, de obicei nu primesc. Nu. Soţul meu şi cu mine credem că vizitatorii de vară sunt cu totul altceva. În ziua de azi toată lumea o face, dacă poate. Dar nu în perioada asta a anului. Nu până în iulie. Totuşi, dacă e doar pentru câteva zile şi doamna n-o să se supere că lucrurile nu vor fi chiar aşa cum ar trebui, atunci, poate…” – doamna Copleigh o lăsa mai moale.

Tuppence îi spuse că nu o deranja, iar doamna Copleigh, după ce o cercetă cu mare atenţie, fără, însă, să-şi stăvilească potopul de cuvinte, spuse că poate doamna ar vrea să urce şi să vadă camera, iar apoi lucrurile s-ar putea aranja.

În acest punct, domnişoara Blight se rupse din loc cu oarecare regret din cauză că nu reuşise să obţină de la Tuppence toate informaţiile pe care şi le-ar fi dorit, ca de pildă de unde venea, cu ce se ocupa soţul ei, câţi ani avea, dacă avea sau nu copii, şi alte probleme de larg interes. Dar trebui să renunţe întrucât avea o întrunire acasă la ea pe care urma s-o prezideze şi o îngrozea gândul că altcineva i-ar fi putut lua râvnitul post.

— O să vă simţiţi perfect la doamna Copleigh, o asigură ea pe Tuppence, sunt sigură că va avea grijă de dumneavoastră. Dar cum rămâne cu maşina?

— Oh, o voi aduce mai târziu. Doamna Copleigh îmi va spune unde e mai bine s-o pun. O pot lăsa afară, aici, pentru că nu-i o stradă prea îngustă, nu?

— Se va ocupa soţul meu de asta, spuse doamna Copleigh. O va parca aici, pe drumul lateral, unde va sta foarte bine. E o fundătură.

Acest lucru fiind rezolvat, domnişoara Bligh plecă în grabă la întrunirea ei. Următoarea problemă ridicată fu cea a mesei de seara. Tuppence întreba daca în sat exista vreo cârciumă.

— Oh, nu-i un loc în care să intre o doamnă, spuse doamna Copleigh, dar dacă vă mulţumiţi cu nişte ouă şi o felie de şuncă şi poate cu nişte marmeladă de casă…

Tuppence spuse că ar fi grozav. Camera ei era mică, dar veselă şi plăcută, cu un tapet cu boboci de trandafiri şi un pat ce arăta confortabil, şi cu un aer general de curăţenie strălucitoare.

— Da, este un tapet drăguţ, domnişoară, spuse doamna Copleigh care părea hotărâtă să-i acorde lui Tuppence statutul de persoană necăsătorită. L-am ales pentru ca orice cuplu tânăr căsătorit care ar veni aici să se simtă ca în luna de miere. Romantic, dacă mă înţelegeţi.

Tuppence fu de acord că romantismul era un lucru foarte de dorit.

— În ziua de azi, tinerii căsătoriţi nu-şi permit să cheltuiască prea mult. Nu ca altă dată. Majoritatea economisesc ca să-şi cumpere o casă, sau plătesc deja rate. Sau dacă stau cu chirie trebuie să-şi cumpere mobilă, or după asta nu le mai rămâne şi pentru luna de miere sau alte lucruri de genul ăsta. Majoritatea tinerilor sunt socotiţi. Nu-şi risipesc în vânt banii, să ştiţi.

Se întoarse din nou la parter, turuind necontenit în timp ce mergea. Tuppence se întinse pe pat cu intenţia de a prinde

o jumătate de oră de somn după o zi oarecum obositoare. Îşi punea mari speranţe în doamna Copleigh, şi se gândea că, după ce se va fi odihnit suficient, va fi în stare să îndrepte conversaţia înspre cele mai rodnice subiecte. Era sigură că avea să audă totul despre casa de lângă pod, cine locuise acolo, cine din împrejurime avusese o reputaţie bună sau rea, ce scandaluri existaseră şi alte teme de acest gen. Cel mai mult se convinse de asta după ce făcuse cunoştinţă cu domnul Copleigh, un bărbat care abia deschidea gura. Conversaţia lui era alcătuită în majoritatea din mormăieli amabile, de obicei semnificând afirmaţii. Uneori, pe ton mai posac, dezaprobări.

Din cât putuse vedea Tuppence, era mulţumit să-şi lase nevasta să vorbească, el fiind mai mult sau mai puţin atent, fiind mai degrabă preocupat de planurile pentru a doua zi care părea să fie zi de târg.

În ceea ce o privea pe Tuppence, nimic nu s-ar fi potrivit mai bine. Totul putea fi descris într-un slogan: „Dacă doriţi informaţii, le găsiţi la noi”. Doamna Copleigh era la fel de bună ca un radio sau un televizor. Trebuia doar să răsuceşti butonul şi cuvintele se revărsau însoţite de gesturi şi expresii faciale. Nu avea numai silueta ca o minge de cauciuc, ci şi faţa părea făcută din cauciuc. Tuppence aproape că vedea în faţa ochilor persoanele despre care îi vorbea doamna Copleigh.

Tuppence se ospătă cu ouă şi şuncă, şi felii groase de pâine cu unt şi lăudă jeleul de mure, făcut în casă, jeleul ei favorit, după cum afirmă cu sinceritate, şi făcu tot posibilul ca să reţină torentul de informaţii astfel încât să şi poată să şi le noteze mai târziu în carnet. În faţa ei părea să răsară întreaga panoramă a trecutului acestui district de ţară.

Cum nu exista o ordine cronologică, pe alocuri lucrurile erau dificil de înţeles. Doamna Copleigh sărea de la lucruri întâmplate în urmă cu cincisprezece ani la unele de acum doi ani sau de săptămâna trecută, ca apoi să se întoarcă iar cu douăzeci de ani în urmă. Toate astea necesitau o selecţie,

şi Tuppence se întreba dacă va reuşi că la sfârşit să se aleagă cu ceva.

Primul buton apăsat nu-i aduse nici un rezultat. Acesta fu menţionarea numelui doamnei Lancaster.

— Cred că era de pe aici, spuse Tuppence străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai vag. Avea un tablou… o pictură foarte drăguţă, făcută de un pictor care cred că era cunoscut pe aici.

— Cum aţi spus?

— Doamna Lancaster.

— Nu, nu-mi amintesc de nici o familie Lancaster prin părţile astea. Lancaster. Lancaster. Un domn a avut un accident de maşină. Nu, maşina era un Lancaster. Nu cunosc nici o doamnă Lancaster. Să fi fost domnişoara Bolton? Cred că acum ar trebui să aibă în jur de şaptezeci de ani. Poate s-o fi măritat cu vreun domn Lancaster. A plecat în străinătate şi chiar am auzit că s-a măritat.

— Tabloul pe care i l-a dat mătuşii mele era pictat de un anume domn Boscobel, parca aşa îl chema. Ce jeleu delicios!

— Nu-i pun deloc mere, cum face majoritatea femeilor. Se spune că încheagă mai bine, dar îi ia tot parfumul.

— Da, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

— Cum aţi spus? începe cu B, dar n-am prins restul.

— Boscobel.

— Oh, mi-l amintesc bine pe domnul Boscowan. Staţi să văd. Trebuie să fie… cincisprezece ani cel puţin de când venea pe aici. A venit câţiva ani la rând. Îi plăcea locul. De fapt, a închiriat o vilişoară. Una din vilişoarele fermierului Hart, care o păstra pentru lucrătorii lui. Dar primăria a construit una nouă. În total a construit patru vile noi, special pentru lucrători… Domnul B era un artist adevărat. Purta nişte haine foarte nostime. Din catifea sau pluşcord. De obicei aveau găuri în coate, şi purta cămăşi verzi şi galbene. Oh, era foarte colorat. Îmi plăceau tablourile lui. Le expunea o dată pe an, cred că în jurul Crăciunului. Nu,

bine-nţeles că nu, trebuie să fi fost vara. Iarna nu era niciodată aici. Da, foarte drăguţe. Nimic palpitant, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Doar o casă şi câţiva copaci sau două vaci privind peste un gard. Dar totul drăguţ şi paşnic şi frumos colorat. Nu ca ale tinerilor din ziua de azi.

— Vin mulţi pictori pe aici?

— Nu prea. Nu de care să vorbeşti. Vara vin câteva doamne şi fac schiţe, dar nu mă interesează cine ştie ce. Anul trecut, ani avut un tip tânăr care-şi spunea artist. Nici nu era bărbierit ca lumea. Nu pot spune că mă dădeam în vânt după tablourile lui. Culori împrăştiate cu pensula, la întâmplare. Nu înţelegeai nimic. A vândut o grămadă de tablouri şi, reţineţi, nu erau ieftine.

— Trebuiau să fie cinci lire, intră în discuţie domnul Copleigh, atât de neaşteptat încât Tuppence tresări.

— Aşa crede soţul meu, traduse doamna Copleigh. El crede că nici un tablou n-ar fi trebuit să coste mai mult de cinci lire. Vopselele n-ar trebui să coste atât. Asta spuneai, nu, George?

— Ah, răspunse George.

— Domnul Boscowan a pictat un tablou cu casa aceea de lângă pod şi canalul… Waterside sau Watermead, nu-i spun aşa? Pe drumul ăla am venit azi.

— Ah, aţi luat-o pe drumul ăla? Nu prea e drum, nu? Prea îngust. Întotdeauna mi-am zis că e prea singuratică. Mă refer la casă. Nu mi-ar plăcea să locuiesc în ea. E prea izolată. Nu eşti de acord, George?

George emise un zgomot care exprima uşoara dezaprobare şi posibilul dispreţ faţă de firea fricoasă a femeilor.

— Acolo locuieşte Alice Perry, spuse doamna Copleigh.

Tuppence îşi abandonă cercetările despre domnul Boscowan şi înainta o părere despre familia Perry. Din cât intuia, era mai bine să te ţii de doamna Copleigh, care sărea de la un subiect la altul.

— Sunt o pereche ciudată, spuse doamna Copleigh.

George scoase un sunet de aprobare.

— Stau singuri, ca doi cuci. Nu se prea amestecă, cum se spune. Iar ea arată ca de pe altă lume, Alice Perry asta.

— Nebună, spuse domnul Copleigh.

— Nu ştiu dacă aş spune asta. Arată ca o nebună într-adevăr. Cu părul ăla care îi flutura în vânt. Şi poartă vestoane bărbăteşti şi cizme ciudate, şi uneori nu-ţi răspunde cum trebuie dacă o întrebi ceva. Dar eu n-aş spune că e nebună. Ciudată, atâta tot.

— Oamenii o plac?

— Nimeni n-o cunoaşte prea bine, deşi au venit de vreo şapte ani. Există o mulţime de poveşti pe seama ei, dar astea sunt doar poveşti.

— Ce fel de poveşti?

Întrebările directe nu erau ocolite de doamna Copleigh, dimpotrivă, se grăbea să răspundă la ele.

— Se spune că cheamă spiritele, noaptea, stând în jurul unei mese. Şi există nişte poveşti cu lumini care umblă noaptea prin casă. Şi se mai spune că citeşte o mulţime de cărţi din alea, deştepte… cu desene de cercuri şi stele. După părerea mea, cel care nu e prea zdravăn e Amos Perry.

— E doar nătâng, spuse cu indulgenţă domnul Copleigh.

— În privinţa asta s-ar putea să ai dreptate. Dar cândva s-a vorbit şi despre el. Îl pasionează grădinăritul, dar nu se prea pricepe.

— Stau doar în jumătate de casă, nu-i aşa? întrebă Tuppence. Doamna Perry a fost foarte amabilă şi m-a invitat înăuntru.

— Zău? A făcut-o? Nu ştiu dacă mi-ar fi plăcut să intru în casa aia, spuse doamna Copleigh.

— Partea în care stau ei e în regulă, spuse domnul Copleigh.

— Şi cealaltă nu? întrebă Tuppence. Cea din faţă care dă spre canal.

— Ei bine, se spuneau o grămadă de poveşti despre ea. Fireşte, de ani de zile nu mai locuieşte nimeni acolo. Se spune ca e ceva ciudat cu ea. Tot felul de poveşti. Dar când te duci acolo, jos, nimeni nu-şi aminteşte nimic. A trecut prea mult timp. A fost construită acum mai bine de o sută de ani, să ştiţi. Se spune că prima care a locuit acolo a fost o doamnă frumoasă. Casa a fost construită pentru ea de unul din domnii de la curte.

— Curtea reginei Victoria? întrebă cu interes Tuppence.

— Nu cred să fi fost ea. Ea era ciudată… o regină bătrâna ciudată. Nu, aş spune că a fost mai înainte. În timpul unui George. Domnul acela venea aici, s-o vadă şi povestea spune că într-o noapte s-au certat şi el i-a tăiat beregata.

— Îngrozitor! exclamă Tuppence. Nu l-au spânzurat?

— Nu. Oh, nu, nici vorbă. Dacă e să ne luăm după poveste, a scăpat de cadavru zidindu-l în cămin.

— A zidit-o în cămin!

— Povestea are mai multe versiuni. Una din ele este că femeia era călugăriţă, şi fugise de la mănăstire, şi de asta a trebuit să fie zidită. Aşa se face la mănăstire.

— Dar n-au zidit-o călugăriţele.

— Nu, nu. El a făcut-o, iubitul ei. Se spune că a umplut tot căminul cu cărămizi, iar deasupra a bătut în cuie o foaie mare de tablă. În tot cazul, sărmana femeie n-a mai fost văzută niciodată plimbându-se în rochiile ei frumoase. Alţii spun că a plecat cu el. S-au dus să locuiască la oraş sau s-au întors de unde au plecat. Oamenii au auzit zgomote şi au văzut lumini în casă, şi foarte mulţi se feresc să treacă pe lângă ea după căderea întunericului.

— Dar ce s-a întâmplat mai târziu? întrebă Tuppence zicându-şi că să mergi dincolo de domnia reginei Victoria era prea departe de ceea ce căuta ea.

— Nu ştiu să se fi întâmplat prea multe. Când a fost scoasă la vânzare, a cumpărat-o un fermier pe nume Blodgick. Nici el n-a stat mult acolo. Era ceea ce se numeşte un fermier gentleman. Îi plăcea casa, presupun, dar pământul fermei

nu-i prea era de folos, şi nu ştia să se descurce cu el. Aşa că a vândut-o şi el. A trecut prin multe mâini… De fiecare dată veneau constructori şi făceau modificări… băi noi… chestii de genul ăsta… O dată a fost cumpărată de o pereche care a făcut acolo o fermă de pui. Dar casei i s-a dus numele că-i purtătoare de ghinion. Însă toate astea s-au întâmplat niţel înainte de a mă naşte eu. Cred că şi domnul Boscowan s-a gândit la un moment dat s-o cumpere. Asta a fost când a pictat-o.

— Cam câţi ani avea domnul Boscowan când venea pe aici?

— Aş spune ca patruzeci, sau un pic mai mult. În felul lui, era un bărbat arătos, deşi începuse să se îngraşe. În ochii fetelor era cineva.

— Ah, rosti domnul Copleigh. De data asta era un mormăit de avertizare.

— Ei bine, ştim cu toţii cum sunt pictorii, spuse doamna Copleigh incluzând-o şi pe Tuppence în acei „toţi”. Umblă mult prin Franţa, deprind maniere franţuzeşti…

— Nu era căsătorit?

— Când a venit prima dată aici nu era. Se aprinsese puţin după fiica doamnei Charrington, dar n-a ieşit nimic din asta, deşi ea era o fată încântătoare, dar prea tânără pentru el. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Cine era doamna Charringhton? întrebă Tuppence punându-şi speranţa în introducerea de noi personaje.

„Oricum, ce dracu caut eu aici? îşi spuse, simţindu-se brusc cuprinsă de un val de oboseală. „Nu fac decât să ascult o grămadă de bârfe despre oameni, imaginându-mi tot felul de lucruri, ca de pildă o crimă, care nu-s deloc adevărate. Acum înţeleg… Totul a început când o bătrână drăguţă, dar cu mintea răvăşită, a început să evoce nişte poveşti despre acest domn Boscowan, sau altul ca el, care i-a dat tabloul şi i-a vorbit despre casă şi legendele legate de ea, despre cineva care a fost zidit de viu într-un cămin, şi ea, din anumite motive, s-a gândit că e vorba de un copil. Şi

iată-mă acum pe mine umblând după cai verzi pe pereţi. Tommy mi-a spus că-s proastă, şi a avut dreptate – sunt proastă”.

Aşteptă ca în şuvoiul de vorbe al doamnei Copleigh să intervină o pauză ca să se poată ridica, să spună politicos noapte bună şi că se ducă la culcare.

Doamna Copleigh era în plin avânt.

— Doamna Charrington? Oh, doamna Charrington şi fiica ei au locuit un timp scurt la Watermead. Era o doamnă drăguţă, doamna Charrington. Era văduva unui ofiţer, cred. Nu era înstărită deloc, dar chiria era mică. Toată ziua se ocupa de grădină, era pasionată de grădinărit. Nu se prea pricepea la curăţenia casei. De câteva ori m-am dus s-o ajut, dar n-am putut s-o fac tot timpul. Trebuia să merg cu bicicleta, sunt peste două mile până acolo. Pe drumul ăla nu e nici un autobuz.

— A locuit acolo mult timp?

— Doi sau trei ani, nu mai mult. Cred că s-a speriat după ce-au venit necazurile. Şi apoi, a avut propriile ei necazuri cu fata ei, parcă Lilian o chema.

Tuppence luă o înghiţitură de ceai şi se hotărî să termine povestea cu doamna Charrington înainte de apleca la culcare.

— Care a fost necazul cu fata? Domnul Boscowan?

— Nu, nu domnul Boscowan a băgat-o în bucluc. N-am să cred niciodată asta. Celălalt.

— Cine era celălalt? Altcineva care locuia acolo, jos?

— Nu cred că locuia prin părţile astea. Cineva pe care îl cunoscuse la Londra. S-a dus acolo să studieze baletul, parcă. Sau artele? Domnul Boscowan i-a aranjat să intre la o şcoală acolo. Cred că îl chema Slate.

— Slade? sugeră Tuppence.

— S-ar putea. Ceva în genul ăsta. Oricum, fata s-a dus la şcoală şi aşa a ajuns să-l cunoască pe tipul ăsta. Mamei ei nu i-a plăcut asta. I-a interzis să se întâlnească cu el. Putea să procedeze mai bine. În unele privinţe, era cam prostuţă,

ca multe văduve de ofiţeri, de altfel. Considera că fetele trebuie să facă ce li se spune. Era de modă veche. O fi ţinut în India şi prin părţile alea pe unde a fost, dar aici când e vorba de un tânăr chipeş şi scapi fata din ochi, să nu te aştepţi să facă ce i-ai spus. Nu fata ei. El venea din când în când pe aici şi se întâlneau în afara casei.

— Şi atunci a dat de bucluc, nu-i aşa? întrebă Tuppence, folosind binecunoscutul eufemism pentru a nu ofensa simţul moral al domnului Copleigh.

— El trebuie să fi fost, presupun. În tot cazul, treaba era clară. Eu am văzut cum stau lucrurile înainte ca mama ei să vadă. Era o făptură frumoasă. Înaltă şi chipeşă. Dar eu cred că nu era una din acelea ce pot ţine piept lucrurilor. A cedat de una singură. După părerea mea, tipul ăla a tratat-o rău. A plecat şi a părăsit-o când a aflat cum stătea treaba. Fireşte, altă mamă s-ar fi dus să vorbească cu el şi să-i spună să-şi asume răspunderea, dar doamna Charrington n-a făcut-o. În tot cazul, a fost destul de înţeleaptă ca să-şi ia fata de aici. A închis casa, iar mai târziu a scos-o la vânzare. Cred că s-au întors ca să-şi ia lucrurile, dar n-au mai venit în sat şi nici n-au spus nimănui nimic. De atunci, niciuna din ele n-a mai revenit aici. A circulat pe aici o poveste. Niciodată n-am ştiut dacă e ceva adevărat în ea.

— Unii inventează, spuse pe neaşteptate domnul Copleigh.

— Ai dreptate, George. Totuşi, s-ar putea să fie adevărat. Astfel de lucruri se întâmplă. Şi-apoi, fata aia nu mi se părea prea zdravănă la cap.

— Ce poveste? întrebă Tuppence.

— Nu-mi prea place s-o spun. A trecut mult de atunci, şi n-aş vrea să spun ceva de care nu sunt sigură. Louise a doamnei Badcock a răspândit-o. Era o mare mincinoasă, fata aia. Inventa tot felul de lucruri.

— Dar ce spunea? întrebă Tuppence.

— Spunea că fata doamnei Charringhton şi-a omorât copilul şi după aceea s-a sinucis. Mama ei aproape că a

înnebunit de durere şi rudele ei au trebuit s-o interneze într-un ospiciu, sau într-un sanatoriu.

Tuppence simţi că ameţeşte. Scaunul parcă se învârtea cu ea. Oare să fi fost doamna Charringhton doamna Lancaster? Şi-a schimbat numele, a rămas uşor ţăcănită după tragedia fetei sale. Doamna Copleigh vorbea în continuare, fără milă.

— Personal, n-am crezut o iotă. Fata aia, Badcock, era în stare să spună orice. Noi nu aveam timp să ne plecăm urechea la tot ce se spunea, aveam grijile noastre. Ne preocupau alte lucruri… lucruri adevărate, care se întâmplau şi care ne înţepeneau de spaimă.

— De ce? Ce se întâmpla? întrebă Tuppence, mirându-se că într-un loc atât de paşnic ca Sutton Chancellor se putuseră întâmpla lucruri atât de grave.

— Aş spune că la vremea respectivă toate ziarele au scris despre asta. Staţi să văd, e posibil să fi trecut douăzeci de ani de atunci. În mod sigur aţi citit despre asta. Copii omorâţi. Prima a fost o fetiţă de nouă ani. Într-o zi nu s-a întors acasă de la şcoală. Au căutat-o în toată regiunea. A fost găsită în Dingley Copse, strangulată. Şi acum mă cutremur când mă gândesc. Ei bine, asta a fost prima crimă, iar apoi, cam după trei săptămâni, a avut loc alta. Asta s-a întâmplat în partea cealaltă a lui Market Basing, dar tot în districtul ăsta. Cineva care avea o maşină putea s-o facă… Apoi au urmat altele. Uneori nici nu treceau o lună sau două. Şi pe urmă a mai fost una, nu mai departe de două mile de aici; aproape în sat, pot spune.

— Poliţia n-a… n-a descoperit nimeni cine le comitea?

— Şi-au dat toată silinţa, spuse doamna Copleigh. Au reţinut foarte repede un bărbat. Cineva din partea cealaltă a lui Market Basing. Au spus că-i ajută în cercetări. Se ştie ce înseamnă asta. Au crezut că au pus mâna pe el. El a fost primul, apoi a urmat altul, dar după douăzeci şi patru de ore au trebuit să-i elibereze pe fiecare. Fie că au descoperit

că nu aveau cum s-o facă, sau că nu se aflau atunci în zonă, sau cineva le-a oferit un alibi.

— Nu se ştie, Liz, spuse domnul Copleigh. Se poate să fi ştiut foarte bine cine a făcut-o. Adesea se întâmplă aşa, sau cel puţin aşa am auzit. Poliţia ştie cine e, dar nu poate aduce dovezi.

— Asta din cauza soţiilor, a mamelor sau chiar a taţilor spuse doamna Copleigh. Ce contează că poliţia ştie, dacă nu poate face nimic? Vine mama şi spune „fiul meu a fost acasă la cină în noaptea aia", sau prietena lui spune că a fost cu el la film şi au stat tot timpul împreună, sau tatăl spune că el şi fiul lui erau departe, pe câmp, şi făceau ceva… ce poţi să faci în cazul ăsta? Poliţia poate să gândească sau chiar să fie convinsă că mama sau tatăl sau iubita minte, dar până nu vine cineva care să spună că l-a văzut pe băiatul sau bărbatul ăla în cu totul alt loc, nu prea are ce face. A fost o perioadă cumplită. Toţi de aici erau de-a dreptul înnebuniţi. Când am auzit că dispăruse a doua copilă, am alcătuit grupuri. Aşa s-a procedat de fiecare dată după aceea.

— Da, aşa e, spuse domnul Copleigh.

— Se adunau mai mulţi oameni şi plecau în căutare. Uneori o găseau imediat, iar alteori după câteva săptămâni. Câteodată era foarte aproape de casă, într-un loc unde credeai că ai căutat deja. Presupun că trebuie să fi fost maniac. E îngrozitor că pot să existe oameni ca ăştia! Ar trebui împuşcaţi. Ar trebui să fie ei înşişi sugrumaţi. Iar eu aş face-o fără să stau pe gânduri, dacă m-ar lăsa. I-aş sugruma pe toţi cei care omoară copii sau îi agresează. La ce bun să-i bagi după gratii şi să aibă parte de confort şi un trai moale? Iar mai curând sau mai târziu să le dai drumul, şi să spui că s-au lecuit, şi să-i trimiţi acasă. Aşa ceva s-a întâmplat undeva în Norfolk. Sora mea trăieşte acolo, şi ea mi-a povestit. Unu s-a întors acasă şi după două zile a omorât pe altcineva. Doctorii ăştia sunt nebuni! Cum să spui că s-au vindecat când nu s-au vindecat?

— Şi nu aveţi nici o idee cine putea să fi fost? întrebă Tuppence. Chiar credeţi că era un străin?

— Pentru noi putea să fie un străin. Dar trebuie să fi fost cineva care locuia, aş spune eu, pe o rază de douăzeci de mile de aici. Nu putea fi din satul ăsta.

— Întotdeauna ai crezut ca era, Liz.

— Întotdeauna ţi-e frica, eşti convins ca o aici, lângă tine. Ajungi să te uiţi la oameni şi să te întrebi dacă n-ar putea fi tipul ăla, în ultimul timp s-a purtat cam ciudat. Şi tot aşa.

— Eu nu cred că s-a purtat deloc ciudat, spuse Tuppence. A arătat şi s-a purtat exact la fel ca toţi ceilalţi.

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate. Am auzit spunându-se că n-ai cum sa ştii că un om ca ăsta nu pare deloc nebun, dar alţii spun că întotdeauna are în ochi o lucire înspăimântătoare.

— Pe vremea aceea era sergent aici Jeffrey, spuse domnul Copleigh. El spunea că ştie cine e, dar că nu era nimic de făcut.

— Nu l-au prins pe criminal?

— Nu. A durat peste şase luni, aproape un an. Apoi treaba s-a oprit. Şi de atunci nu s-a mai întâmplat nimic asemănător pe aici. Nu, cred că a plecat. A plecat definitiv. De asta cred oamenii că ar putea să ştie cine a fost.

— Adică să fi fost cineva dintre cei care au părăsit districtul?

— Lucrul ăsta face lumea să vorbească, să ştiţi. Sunt păreri că ar putea fi cutare sau cutărică.

Tuppence ezită să pună întrebarea următoare, dar îşi zise că, având în vedere pasiunea doamnei Copleigh pentru sporovăială, nu mai conta dacă o punea.

— Dumneavoastră cine credeţi că a fost?

— E mult de când aş da orice să ştiu. Însă n-a fost menţionat nici un nume. Doar aluzii şi priviri cu subînţeles. Unele l-au vizat pe domnul Boscowan.

— Zău?

— Da, fiindcă era pictor, şi toţi pictorii sunt ciudaţi. Aşa se spune. Dar eu nu cred că el a fost!

— S-a mai spus că a fost Amos Perry, rosti domnul Copleigh.

— Soţul doamnei Perry?

— Da. E niţel ciudat, să ştiţi, redus mintal. E genul de tip care putea s-o facă.

— Pe atunci familia Perry locuia aici?

— Da. Nu la Watermead. Aveau o căsuţă cam la cinci mile depărtare. Poliţia îl luase la ochi, sunt sigur.

— Totuşi, nu l-au prins cu nimic, spuse doamna Copleigh. Soţia lui vorbea întotdeauna pentru el. Şi atunci a vorbit şi a spus că a stat tot timpul cu ea, acasă, ca de obicei. Doar uneori se ducea sâmbătă noaptea la cârciumă, dar nici o crimă n-a avut loc într-o noapte de sâmbătă, aşa că n-a fost nimic cu asta. În plus, Alice Perry este genul de om pe care îl crezi când depune o mărturie. N-o scaldă şi nici nu poţi s-o sperii. Oricum, nu e el. Niciodată n-am crezut asta. Ştiu că nu pot dovedi cu nimic, dar dacă ar fi să trebuiască să arăt cu degetul pe cineva l-aş arăta pe sir Philip.

— Sir Philip? În mintea lui Tuppence se făcu iarăşi vârtej. Iată că mai apărea un personaj! Sir Philip. Cine e sir Philip? întrebă ea.

— Sir Philip Starke… Locuieşte sus, în Warrender House. I se spunea Vechea Abaţie când trăia în ea familia Warrender… înainte să fi ars. Mormintele familiei pot fi văzute în cimitirul din curtea bisericii. Practic, familia Warrender a fost aici din vremea regelui James.

— Sir Philip era rudă cu familia Warrender?

— Nu. A făcut bani în stil mare… el sau tatăl lui. Oţelării sau aşa ceva. Ciudat soi de om era sir Philip! Fabricile erau undeva în nord, dar el locuia aici. Se ţinea de o parte. Un fel de pustnic. Era palid şi slab, numai oase, şi îi plăceau tare mult florile. Era botanist. Culegea tot felul de flori sălbatice pe care n-ai fi dat doi bani. A scris chiar o carte despre ele, parcă. Oh, da, era deştept, foarte deştept. Soţia lui era o

doamnă cumsecade şi foarte frumoasă, deşi mereu mi-am zis că avea o înfăţişare tristă.

Domnul Copleigh emise una din mormăielile sale.

— Eşti scrântită daca te gândeşti că ar fi putut fi sir Philip, spuse el. Lui îi plăceau mult copii. Mereu dădea serbări pentru ei.

— Da, ştiu. Organiza tot felul de concursuri cu premii frumoase. Alergări cu oul în lingură… bătăi cu frişcă… Ştiţi, dulciuri sau bani să-şi cumpere dulciuri. Totuşi… nu ştiu. Eu cred că exagera. Era un om ciudat. Când soţia lui 1-a părăsit pe neaşteptate, mi-am zis că nu era în regulă.

— La părăsit soţia?

— L-a părăsit să fi fost cam la şase luni după ce a început tot necazul. Trei copii fuseseră ucişi până atunci. Lady Starke a plecat brusc în sudul Franţei şi nu s-a mai întors. Or ea nu era genul de femeie care să facă asta. Era o doamnă liniştită, respectabilă. Nu, nu era genul. Aşadar de ce l-a părăsit? Mereu mi-am zis că din cauză că ştia ceva… că aflase ceva…

— El mai trăieşte încă aici?

— Nu tot timpul. Vine o dată sau de două ori pe an, iar de casă are grijă domnişoara Bligh, din sat. Ea era secretara lui, iar acum se îngrijeşte de lucrurile lui.

— Şi soţia lui?

— A murit, biata de ea. A murit curând după ce a plecat în străinătate. În biserică e o tăbliţă cu numele ei. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea. Poate la început n-a fost sigură, apoi poate a început să-şi bănuiască bărbatul şi aşa a ajuns să se convingă. N-a putut îndura şi a plecat.

— Astea-s închipuiri de femeie, spuse domnul Copleigh.

— Prea era înnebunit după copii, or, după părerea mea, nu era un lucru normal.

— Fantezii femeieşti, spuse domnul Copleigh.

Doamna Copleigh se ridică şi începu să adune lucrurile de pe masă.

— Era şi timpul, spuse soţul ei. Ai s-o faci pe doamna să viseze urât la noapte tot vorbind despre lucruri care s-au întâmplat cândva şi care n-au nici o legătură cu cineva de pe aici.

— A fost foarte interesant, spuse Tuppence. Dar acum mi-e tare somn. Cred că ar fi bine să mă duc la culcare…

— De obicei noi ne culcam devreme, iar dumneavoastră trebuie să fiţi obosită după o zi atât de grea.

— Sunt. Mi-e teribil de somn. Tuppence căscă. Noapte bună şi vă mulţumesc foarte mult.

— Să urc să vă aduc o ceaşcă de ceai dimineaţa? Opt e prea devreme?

— Nu, ar fi grozav. Dar nu trebuie să vă deranjaţi.

— Nu-i nici un deranj, spuse doamna Copleigh.

Tuppence se târî cu greu până în camera ei. Deschise geamantanul, scoase din el cele câteva lucruri de care avea nevoie, se dezbrăcă, se spălă şi se băgă în pat. N-o minţise pe doamna Copleigh. Era obosită moartă. Toate lucrurile pe care le auzise îi treceau acum prin minte într-un fel de caleidoscop cu figuri în mişcare şi tot felul de năluci înfricoşătoare. Copii morţi… prea mulţi copii morţi. Tuppence căuta doar un copil mort în spatele unui cămin. Poate căminul avea legătură cu Waterside. Păpuşa. Un copil omorât de dementa care îşi ieşise din minţile şi aşa destul de şubrede din cauză că o părăsise iubitul. „Vai, ce limbaj melodramatic folosesc!” îşi spuse Tuppence. Toată învălmăşeala aia… toată cronologia dată peste cap, de nu mai ştiai ce şi când s-a întâmplat.

Adormi şi visă. Se făcea că o anume lady de Shalott privea pe fereastra casei. Dinspre cămin veneau zgomote de zgârieturi. O tablă mare, de fier, era bătută în cuie. Se auzeau zgomote făcute de ciocan. Boc, boc, boc. Tuppence se deşteptă. Era doamna Copleigh, care bătea la uşă. Intră voioasă, senină, puse ceaiul lângă patul lui Tuppence, trase draperiile, şi îşi exprimă speranţa că Tuppence dormise

bine. Nimeni nu arătase vreodată mai veselă ca doamna Copleigh, gândi Tuppence. Normal, ea nu visase urât!

9. O dimineaţă în Market Basing

— Ei bine, iată o nouă zi, spuse doamna Copleigh ieşind grăbită din cameră. De câte ori mă trezesc îmi spun asta.

„O nouă zi?” gândi Tuppence în timp ce sorbea ceaiul negru şi tare. „Mă întreb dacă nu m-am prostit… Să fie…? Aş fi vrut să fie Tommy aici ca să am cu cine discuta. Noaptea trecută m-a zăpăcit”.

Înainte de a părăsi camera, Tuppence îşi notă în carneţel diferite fapte şi nume pe care le auzise în seara precedentă şi pe care fusese mult prea obosită ca să le treacă atunci. Poveşti melodramatice din trecut, conţinând poate ici şi colo câte un grăunte de adevărat, dar în majoritatea aiureli, răutăţi, bârfe, închipuiri romantice.

„Zău, încep să cunosc viaţa amoroasă a unora care au trăit în secolul al optsprezecelea”, îşi spuse Tuppence. „Dar la ce îmi foloseşte? Şi ce caut? Nici măcar nu mai ştiu. Lucrul îngrozitor e că m-am implicat şi nu pot să renunţ”.

Având o ascuţită bănuială că prima care ar putea-o acapara era domnişoara Bligh, pe care o simţise ameninţarea numărul unu din Sutton Chancellor, Tuppence declină tot felul de oferte de ajutor şi porni în grabă cu maşina spre Market Basing, oprindu-se doar când maşina fu acostată cu strigăte ascuţite de domnişoara Bligh, pentru a-i explica faptul că avea o întâlnire urgentă… Când avea să se întoarcă? Tuppence o scăldă… N-ar vrea să ia masa împreună? Domnişoara Bligh era foarte amabilă, dar Tuppence se temea că…

— Atunci, ceaiul. Vă aştept la patru şi jumătate. Era aproape un ordin regal.

Tuppence zâmbi, dădu din cap, o lăsă în coadă de peşte şi îşi continuă drumul.

Îşi zise că era posibil ca, în cazul în care avea să afle ceva interesant de la agenţiile imobiliare din Market Basing, Nellie Bligh să-i poată furniza informaţii suplimentare utile.

Era genul de femeie care se mândrea cu faptul că ştia tot despre toţi. Necazul era că ar fi putut fi hotărâtă să ştie totul despre Tuppence. Numai că Tuppence spera ca până după-amiază să-şi fi revenit suficient pentru a se dovedi o dată în plus fiinţa inventivă care era!

„Ţine minte, doamnă Blenkisop”, spuse Tuppence, luând prea larg o curbă strânsă şi oprindu-se într-un tufiş pentru a evita coliziunea cu un tractor uriaş.

Ajunsă în Market Basing, lăsă maşina în parcarea din piaţa centrală a oraşului, şi se duse la oficiul poştal unde intră într-o cabină telefonică.

Îi răspunse Albert, cu răspunsul lui obişnuit – un „Alo” rosti pe un ton bănuitor.

— Ascultă, Albert… mă întorc mâine. Am să ajung la cină… poate mai devreme. Şi domnul Beresford o să vină, doar dacă nu sună să spună că mai lipseşte. Pregăteşte-ne ceva… pui, de exemplu.

— Bun, doamnă. Unde sunteţi, …

Dar Tuppence închise.

Viaţa în Market Basing părea concentrată în piaţa principală. Înainte de a părăsi oficiul poştal, Tuppence se interesă şi află că trei din cele patru agenţii imobiliare erau situate în piaţă, a patra fiind undeva, pe George Street. Îşi notă adresele şi numele şi porni în căutarea lor.

Începu cu agenţia Loverbody & Shicke, care părea mai impunătoare.

O primi o fată pistruiată.

— Vreau nişte informaţii despre o casă.

Faţa primi vestea fără interes.

— Ştiu şi eu… spuse, privind în jur să vadă dacă poate s-o paseze pe Tuppence vreunei colege.

— O casă, spuse Tuppence. Sunteţi agenţie imobiliară, nu-i aşa?

— Imobiliară şi de licitaţii. Licitaţia pentru Cramberry Court e miercuri, dacă vă interesează, iar cataloagele costă doi şilingi.

— Nu mă interesează licitaţiile. Vreau să întreb de o casă.
— Mobilată?
— Nemobilată. De cumpărat… sau închiriat.
Pistruiata se lumină puţin.
— Cred că mai bine aţi vorbi cu domnul Slicker.
Tuppence fu total de acord să stea de vorbă cu domnul Slicker şi, după un timp, se află într-un birou mic, faţă-n faţă cu un tânăr îmbrăcat într-un costum de tweed în carouri, care începu să înşire diferitele caracteristici ale unor locuinţe disponibile, comentând ca pentru sine… „Mandeville Road 8… trei dormitoare, bucătărie americană… Oh, nu, asta s-a dat… Amabel Lodge… locuinţă pitorească, patru acri… preţ redus pentru vânzare rapidă.
Tuppence îl întrerupse în forţă:
— Am văzut o casă care mi-a plăcut cum arată… în Sutton Chancellor… sau, mai de grabă, în apropiere de Sutton Chancellor… lângă un canal…
— Sutton Chancellor, rosti cu îndoială domnul Slicker. Nu cred că avem în registrele noastre o proprietate acolo, în momentul de faţă. Ce nume are?
— N-am văzut nimic scris pe ea… Posibil Waterside. Rivermead… Cred că e formată din două părţi. O jumătate e dată, dar cel care stă în ea n-a putut să-mi spună nimic despre cealaltă jumătate, cea care e cu faţa spre canal şi care mă interesează pe mine. Pare să fie neocupată.
Domnul Slicker spuse distant că îi era teamă că nu avea cum s-o ajute, dar îi recomandă să ceară informaţii la agenţia domnilor Blodget & Burgess. După tonul vocii, se părea că nu avea o părere grozavă despre respectiva agenţie.
Tuppence se mută la Blodget & Burgess care era pe partea cealaltă a pieţii, şi care semăna foarte bine cu cea a domnilor Loverbody & Slicker.
Primirea fu la fel de descurajantă, şi Tuppence fu pasată unui anume domn Spring, un bărbat în vârstă, aparent într-o dispoziţie proastă. Tuppence îşi expuse din nou problema.

Domnul Spring admise că era în temă cu locuinţa cu pricina, dar fie că nu vroia s-o ajute, fie că nu-l prea interesa.

— Nu e de vânzare, mă tem. Proprietarul nu vrea s-o vândă.

— Cine e proprietarul?

— Nici nu mai ştiu. Şi-a schimbat stăpânul destul de des… la un moment dat umbla zvonul ca va fi preluată de primărie.

— Ce vroia să facă primăria cu ea?

— Zău, doamnă… (aruncă o privire la numele trecut în carnetul lui) doamnă Beresford, tare aş vrea să ştiu şi eu răspunsul la întrebarea asta. Felul în care lucrează consiliile locale e întotdeauna învăluit în mister. Părţii din spate i s-au făcut câteva reparaţii necesare şi a fost dată cu o chirie extrem de redusă… ăă… ah, da, domnului şi doamnei Perry. Cât priveşte adevăratul stăpân, domnul în cauză trăieşte în străinătate şi se pare că nu-l mai interesează. Parcă a fost o problemă cu un moştenitor minor, şi casa a fost administrată de executorii testamentari. S-au ivit unele mici dificultăţi legale – legea costă, doamnă Beresford – şi am impresia că proprietarul ar fi mulţumit s-o vadă dărâmată… nu s-a mai făcut nici o reparaţie, exceptând partea locuită de familia Perry. Fireşte, actualul teren s-ar putea să fie în viitor valoros… repararea sau consolidarea caselor rareori e profitabilă. Dacă vă interesează o proprietate ca aia, sunt sigur că v-am putea oferi ceva mult mai bun. Dacă-mi permiteţi să vă întreb, de ce vă interesează în mod deosebit casa asta?

— Îmi place cum arată, răspunse Tuppence. Este o casă foarte drăguţă… prima oară am văzut-o din tren…

— Oh, înţeleg! Domnul Spring îşi mască atât cât se pricepu o expresie de „incredibil cât de proaste pot fi femeile!” şi spuse moale: în locul dumneavoastră mi-aş lua gândul de la ea.

— Presupun că aţi putea să le scrieţi proprietarilor şi să-i întrebaţi dacă n-ar vrea s-o vândă… sau, dacă mi-aţi da adresa lor… sau a lui…

— Dacă insistaţi, vom lua legătura cu avocaţii proprietarilor… dar eu n-aş avea mari speranţe.

— Cred că în ziua de azi nu poţi face nimic fără să treci pe la avocaţi. Tuppence făcu pe femeia prostuţă, bosumflată… Iar avocaţii abia se mişcă.

— Da, legea tărăgănează lucrurile…

— La fel şi băncile.

— Băncile… Domnul Spring păru uşor surprins.

— În loc de o adresă, foarte mulţi oameni îţi dau o bancă. E atât de obositor!

— Da… da, aveţi dreptate… Dar în ziua de azi lumea e într-o continuă mişcare, se mută dintr-un loc în altul… pleacă în străinătate, şi aşa mai departe. Deschise sertarul biroului. Uitaţi, am aici o proprietate, Crossgates… la două mile Market Basing… stare foarte bună… grădină drăguţă.

Tuppence se ridică.

— Nu, mulţumesc.

Îi spuse domnului Spring un la revedere hotărât şi ieşi în piaţă.

Făcu o scurtă vizită la cea de a treia agenţie care părea să se ocupe în principal cu vânzarea fermelor de pui şi vite şi alte ferme aflate în paragină.

În final se opri la agenţia domnilor Roberts & Wiley din George Street – care părea o agenţie mică, dar înfloritoare şi dornică să te servească – însă, în general, neinteresată de Sutton Chancellor, şi preocupată să vândă locuinţe abia pe jumătate construite la nişte preţuri caraghioase de mari. Tânărul isteţ întrezări că ar putea pierde un client, şi recunoscu fără chef că într-adevăr exista un loc precum Sutton Chancellor.

— Sutton Chancellor, aţi spus. Încercaţi mai bine la Blodget & Burgess, în piaţă. Ei se ocupă cu proprietăţile din

zona aia… dar toate sunt într-o stare foarte proastă… stau să cadă…

— E acolo, în apropiere, o casă drăguţă… lângă un pod peste canal… Am văzut-o din tren. De ce nu vrea nimeni să locuiască acolo?

— Oh! Cunosc locul, e… Riverbank… Nu poţi face pe nimeni să locuiască în ea. Are reputaţia că e bântuită.

— Vă referiţi la… stafii?

— Aşa se spune. Sunt o grămadă de poveşti despre ea. Zgomote noaptea, gemete. Eu cred că-s gângănii.

— Vai! exclamă Tuppence. Mi s-a părut atât de drăguţă şi izolată.

— Mulţi ar spune că e prea izolată. Iarna sunt inundaţii… gândiţi-vă la asta.

— Înţeleg ca sunt multe la care să mă gândesc, spuse cu amărăciune Tuppence.

În timp ce se îndrepta spre The Lamb and Flag unde îşi propusese să se fortifice cu un prânz, îşi zise în gând: „Ai la ce să te gândeşti – inundaţii, gângănii, stafii, zornăit de lanţuri, proprietari absenţi, avocaţi, bănci… o casă pe care nimeni n-o vrea sau n-o iubeşte, poate cu excepţia mea! … Ei bine, ce vreau eu acum e MÂNCARE”.

Mâncarea la The Lamb and Flag era bună şi din belşug – o mâncare sănătoasă, pentru fermieri, nu meniuri anemice franţuzeşti pentru turiştii care erau în trecere pe acolo. O supă groasă, gustoasă, ciolan de porc cu sos de mere, brânză Stilton – sau prune şi cremă de ouă, dacă preferai, dar Tuppence nu preferă.

După un tur fără ţintă, Tuppence se întoarse la maşină şi porni înapoi spre Sutton Chancelor.

Pe când dădea ultimul colţ şi avu în faţă biserica din Sutton Chancellor, Tuppence îl văzu pe vicar ieşind din curtea bisericii. Mergea destul de greu. Tuppence opri lângă el.

— Încă mai căutaţi mormântul acela? întrebă ea.

Vicarul îşi ţinea una din mâini la spatele plăpând.

— Vai, n-am vederea prea bună. Multe inscripţii sunt aproape şterse. Şi mă necăjeşte şi spatele. Sunt atât de multe pietre căzute la pământ. Când mă aplec, mă tem că n-am să mă mai pot ridica.

— N-ar trebui s-o mai faceţi. Dacă v-aţi uitat în registrul parohiei aţi făcut tot ce aţi putut.

— Ştiu, dar bietul om părea atât de afectat, atât de nerăbdător să afle. Sunt sigur că asta e muncă irosită, totuşi consider că e de datoria mea să mai caut. Mai am o fâşie scurtă de cercetat, aceea dintre tisă şi zidul din spate… deşi majoritatea pietrelor sunt din secolul al optsprezecelea. Dar vreau să am cugetul împăcat ca mi-am făcut treaba cum se cuvine, să nu-mi pot reproşa nimic. Oricum, am s-o las pe mâine.

— Foarte bine, spuse Tuppence. Nu trebuie să faceţi prea multe într-o singură zi. Să vă spun cum facem, adăugă ea. După ce iau o ceaşcă de ceai cu domnişoara Bligh, am să mă duc eu să arunc o privire. De la tisă la zidul din spate, aţi spus?

— Oh, dar nu se poate să-ţi cer…

— E în regulă. O fac de plăcere. Cred că-i interesant să te uiţi printr-un cimitir. Inscripţiile mai vechi îţi dau o imagine despre cei ce au trăit aici. O să-mi placă foarte mult, zău.

— Ei bine, chiar aveam de făcut ceva… să-mi pregătesc predica din seara asta. Eşti o prietenă foarte amabilă. Foarte amabilă.

Îi zâmbi şi se îndepărtă spre vicariat. Tuppence se uită la ceas. Se opri la casa domnişoarei Bligh. „Să termin şi cu asta”, îşi zise ea. Uşa de la intrare se deschise şi domnişoara Bligh, care tocmai ducea un platou cu fursecuri atunci coapte în camera de zi, o pofti înăuntru.

— Ah, iată-vă, dragă doamnă Beresford! Sunt atât de încântată să vă văd! Ceaiul e aproape gata. Ceainicul e pe foc. Sper că aţi cumpărat tot ce-aţi vrut, adaugă uitându-se cam cu înţeles la sacoşa de cumpărături jalnic de goală din mână lui Tuppence.

— Nu prea am avut noroc, spuse Tuppence, străduindu-se să iasă cât mai bine din încurcătură. Ştiţi cum se întâmplă uneori, ba n-au culoarea, ba n-au modelul pe care îl vrei. Dar mie îmi place să casc gura ori de câte ori ajung într-un loc nou, chiar dacă nu-i un loc interesant.

Fluieratul ceainicului întrerupse discuţia şi domnişoara Bligh se repezi spre bucătărie, dărâmând în trecere un teanc de scrisori care aşteptau să fie puse la poştă.

Tuppence se aplecă şi le adună, observând în timp ce le punea înapoi pe masă că cea de deasupra era adresată unei anume doamne York, Rosetrellis Court pentru doamne în vârstă, la o adresă din Cumberland.

„Zău, încep să cred că toată ţara e plină doar de case de bătrânii. Sper ca eu şi Tommy să nu trăim vreodată în una din ele!”

Doar cu câteva zile în urmă o aşa-zisă prietenă amabilă şi îndatoritoare îi scrisese pentru a-i recomanda o adresă foarte bună în Devon… cupluri căsătorite, majoritatea pensionari care au lucrat în serviciul public. Bucătărie foarte bună… Îţi puteai aduce mobila şi lucrurile personale.

Domnişoara Bligh reveni cu ceainicul şi cele două femei se aşezară la ceai.

Conversaţia domnişoarei Bligh era mai puţin melodramatică şi picantă decât a doamnei Copleigh, şi era centrată mai mult pe obţinerea de informaţii decât pe furnizarea lor.

Tuppence vorbi vag despre anii petrecuţi în străinătate… despre neajunsurile vieţii casnice din Anglia, despre un fiu însurat şi o fată măritată, amândoi având copii, şi îndreptă subtil conversaţia înspre activităţile domnişoarei Bligh în Sutton Chancellor, care erau numeroase – Organizaţia de femei. Şcoala de ghizi, de cercetaşi, Uniunea Doamnelor Conservatoare. Cercul literar, Arta greacă. Prepararea dulceţurilor. Aranjamentele florale. Cercul de desen. Prietenii arheologiei… Sănătatea vicarului şi necesitatea de

a-l face să aibă grijă de el, lapsusurile lui… nefericitele divergenţe de opinii dintre enoriaşi…

Tuppence lăudă fursecurile, îi mulţumi, gazdei sale pentru ceai şi se ridică să plece.

— Sunteţi minunat de energică, domnişoară Bligh. Nu-mi imaginez cum reuşiţi să vă descurcaţi cu toate. Trebuie să vă mărturisesc că după o zi de excursie şi cumpărături, nu-mi doresc decât să trag un pui de somn… să stau cu ochii închişi măcar o jumătate de oră. Iar patul e foarte confortabil. Vă mulţumesc că m-aţi recomandat doamnei Copleigh…

— O femeie de încredere, cu toate că vorbeşte prea mult…

— Oh, povestirile ei despre ce s-a întâmplat în localitate mi s-au părut extrem de interesante!

— Jumătate din ceea ce spune sunt aiureli! Staţi mult aici?

— Nu, mâine plec acasă. Sunt dezamăgită că n-am auzit de nici o căsuţă potrivită… Îmi pusesem speranţa în casa aceea foarte pitorească de lângă canal…

— Înseamnă că sunteţi înstărită. Are nevoie de reparaţii serioase… Proprietarii lipsesc… e o ruşine…

— Nici măcar n-am putut afla cui aparţine. Poate ştiţi dumneavoastră. Se pare că ştiţi tot ce se întâmplă aici…

— Nu prea m-a interesat casa aia. Tot timpul îşi schimba stăpânul… nu puteai ţine ritmul. În jumătate din ea locuieşte familia Perry… iar cealaltă jumătate stă să se prăbuşească.

Tuppence spuse încă o dată la revedere şi porni spre casa doamnei Copleigh. Casa era liniştită şi părea goală. Tuppence urcă în camera ei, se spălă pe faţă şi îşi pudră nasul, apoi ieşi din nou în vârful picioarelor, se uită în lungul străzii unde îşi lăsase maşina, după care dădu repede colţul şi o luă pe o potecă ce trecea pe câmpul din spatele satului şi care, la un moment dat, dădea, spre un pârleaz de unde ajungeai în curtea bisericii şi în cimitir.

Tuppence trecu pârleazul şi intră în cimitir, apoi, aşa cum promisese, începu să examineze pietrele de mormânt. O

făcea pentru că promisese, nu pentru că ar fi avut vreun motiv. Nu spera să descopere nimic aici. Era doar o amabilitate din partea ei. Bătrânul vicar era un scump, iar ea vroia să-l ajute să aibă conştiinţa împăcată. Pentru eventualitatea că ar fi găsit ceva interesant, îşi luase cu ea un carneţel şi un creion. Presupuse că trebuia doar să caute o piatră de mormânt a unui copil cu vârsta respectivă. Majoritatea mormitelor din partea asta erau mai vechi. Nu erau prea interesante, nici destul de vechi pentru a fi ieşite din comun, şi nici nu aveau inscripţii emoţionante sau tandre. Majoritatea aparţineau unor oameni destul de în vârstă. Totuşi, zăbovi un pic printre ele. Jane Elwood, plecată din lumea asta pe 6 ianuarie, la vârsta de 45 de ani. William Marl, plecat din lumea asta pe 5 ianuarie, adânc regretat. Mary Traves, în vârstă de cinci ani, 14 martie 1835. Asta nu era prea demult. „În jurul tău e numai bucurie”. Norocoasa micuţă Mary Traves.

Aproape că ajunsese la zidul din spate. Mormintele de aici erau neîngrijite şi năpădite de buruieni. Părea că nimănui nu-i pasă de bucăţica asta de cimitir. Multe din pietre zăceau la pământ. În partea asta zidul era dărăpănat, stând să cadă. Pe alocuri era deja surpat.

Fiind chiar în spatele bisericii, nu se vedea din drum, şi fără îndoială copiii veneau aici să strice tot ce puteau strica. Tuppence se aplecă peste o lespede de piatră… Scrisul original era şters, aproape indescifrabil… Dar privind dintr-o parte, de sus, Tuppence reuşi să descifreze câteva urme de cuvinte şi litere.

Se aplecă şi le urmări cu degetul, încropind ici şi colo câte un cuvânt.

Oricine… încalcă… una din cele mai mici…

Millstone… Millstone… Millston… iar dedesubt, încrustat neregulat de o mâna de amator:

Aici zace Lily Waters.

Tuppence inspiră adânc… Îşi dădu seama de umbra din spatele ei, dar înainte să întoarcă capul… ceva o izbi în

moalele capului şi se prăbuşi peste piatră fără simţire.

CARTEA A TREIA.

A dispărut… o soţie

10. Conferinţa… şi după conferinţă

— Ei bine, Beresford, spuse generalul-maior sir Josiah Penn, K. M. G., C. B., D. S. O., vorbind cu greutatea corespunzătoare şirului de iniţiale, care veneau după numele său. Ei bine, ce părere ai de tot acest lugu-lugu?

După remarcă, Tommy bănui că bătrânul Josiah, cum i se spunea fără respect pe la spate, nu era impresionat de rezultatul conferinţei la care luaseră parte.

— O tot dăm pe după gard, îşi continuă sir Josiah remarcile. O grămadă de vorbărie fără să spunem nimic. Dacă cineva spune când şi când ceva de bun simţ, imediat se ridică patru capete pătrate şi îi închid gura. Nu ştiu de ce mai venim la chestiile astea. Cel puţin, eu unul ştiu. Ştiu de ce viu. N-am altceva de făcut. Dacă n-aş veni la spectacolele astea ar trebui să stau acasă. Ştii ce păţesc acolo, Beresford? Sunt terorizat. Terorizat de menajera mea, terorizat de grădinarul meu. E un scoţian bătrân care nici nu vrea să mă lase să mă ating de propriile mele piersici. Aşa că am venit aici, mi-am agitat şuncile şi m-am prefăcut că îndeplinesc o funcţiei utilă, asigurând securitatea acestei ţări! O prostie! Dar dumneata? Dumneata eşti un bărbat relativ tânăr. De ce ai venit să-ţi pierzi timpul? Nimeni n-o să te asculte, chiar dacă ai ceva interesant de spus.

Tommy, uşor amuzat de faptul că în ciuda vârstei sale, pe care personal o considera avansată, generalul-maior sir Jossiah Penn îl considera un tinerel, clătină din cap. O fi fost generalul trecut bine de optzeci de ani, destul de surd şi chinuit de astm, dar nu era prostul nimănui.

— Nu s-ar face nimic dacă n-aţi fi aici, domnule, spuse Tommy.

— Mi-ar plăcea s-o cred, răspunse generalul. Sunt un buldog fără dinţi… dar încă mai pot să latru. Ce mai face

doamna Tommy? N-am mai văzut-o de mult.

Tommy răspunse că Tuppence era bine şi activă.

— Întotdeauna a fost activă. Uneori mă ducea cu gândul la o libelulă. Mereu alergând după vreo idee de-a ei aparent absurdă, dar care, mai târziu se dovedea a nu fi fost deloc absurdă. Foarte amuzantă! Nu-mi plac femeile agere din ziua de azi, toate având o Cauză cu C mare. Cât despre fetele de azi… Generalul clătină din cap. Nu mai sunt cum erau pe vremea mea. Atunci erau drăguţe ca nişte cadre… parcă erau tablouri. Rochiile lor de muselină! Într-o perioadă purtau pălării cloche. Mai ţii minte? Nu, cred că pe-atunci erai la şcoală. Trebuia să te apleci şi să te uiţi pe sub bor ca să vezi faţa unei fete. Era aţâţător, iar ele ştiau asta! Îmi amintesc… stai să văd… era o rudă de-a dumitale… parcă mătuşă, nu? … Ada. Ada Fanshawe…

— Mătuşa Ada?

— Cea mai drăguţă fată pe care am cunoscut-o.

Tommy reuşi să-şi înăbuşească surprinderea. Faptul că mătuşa Ada a putut fi considerată vreodată drăguţă depăşea orice închipuire. Bătrânul Josh vorbea în continuare.

— Da, drăguţă ca o cadră. Şi sprinţară! Veselă! Mereu pusă pe tachinat. Ah, îmi amintesc ultima dată când am văzut-o. Pe atunci eram ofiţer simplu, tocmai pe punctul de a pleca în India. Eram la un picnic pe plajă, sub clar de lună… Amândoi am plecat să hoinărim împreună, şi ne-am aşezat pe o stâncă şi am privit luna.

Tommy se uită la el cu mare interes. Se uită la bărbia lui dublă, la capul chel, la sprâncenele stufoase şi la pungile de sub ochi. Se gândi la mătuşa Ada, la începutul ei de mustaţă, la zâmbetul ei răutăcios, la părul cenuşiu şi la privirea maliţioasă. Timpul, gândi el. Ce face Timpul! Încercă să-şi imagineze un tânăr chipeş şi o fată drăguţă stând alături sub clarul de lună. Nu reuşi.

— Romantic, spuse sir Josiah Penn oftând adânc. Da, romantic. Aş fi vrut s-o cer în căsătorie în noaptea aceea,

dar nu poţi cere pe cineva în căsătorie când eşti doar un subaltern. Ar fi trebuit să mai aşteptăm cinci ani ca să ne căsătorim. Nu puteai să-i ceri unei fete să accepte o logodnă atât ele lungă. Eh, ştii cum se întâmplă. Am plecat în India şi a trecut mult până să vin în permisie acasă. Ne-am scris o perioadă, apoi lucrurile s-au împotmolit. Cum se întâmplă de obicei. N-am mai văzut-o niciodată. Şi totuşi, să ştii, n-am uitat-o. M-am gândit adesea la ea. Ţii minte că, o dată, a fost cât pe ce să-i scriu. Asta acum câţiva ani. Auzisem că era prin împrejurimi. M-am gândit s-o întreb dacă pot să trec s-o văd. Apoi mi-am spus: „Nu fi tâmpit. Probabil acum arată cu totul altfel”. Mai târziu un tip i-a pomenit numele. Spunea că e cea mai urâtă femeie pe care o văzuse. Nu prea mi-a venit să cred, dar acum îmi spun că poate am făcut bine că nu m-am dus s-o văd. Ce mai face? Trăieşte?

— Nu. A murit acum vreo două sau trei săptămâni.

— Serios? Chiar a murit? Da, bănuiesc că trebuie să fi avut şaptezeci şi cinci sau şaptezeci şi şase de ani, nu? Poate chiar puţin mai bătrână.

— Avea optzeci de ani, spuse Tommy.

— Ca să vezi! Drăgălaşa Ada cea cu părul negru. Unde a murit? Era la azil său locuia cu cineva sau… nu s-a măritat, nu?

— Nu, nu s-a măritat. Era la o casă pentru doamne bătrâne. Una destul de drăguţĂ. Îi spune Sunny Ridge.

— Da, am auzit de ea. O cunoştinţă de-a surorii mele a stat acolo. Doamna… cum o chema? … ah, doamna Carstairs. Ai întâlnit-o cumva?

— Nu, n-am prea întâlnit pe nimeni. Când te duci acolo îţi vizitezi doar ruda.

— Îmi închipui că e o treabă dificilă. Mă refer la faptul că nici nu ştii ce să le spui.

— Mătuşa Ada era deosebit de dificilă, spuse Tommy. Era o tartoriţă, să ştiţi.

— Îmi închipui. Generalul chicoti. Când era fată, putea să fie un drăcuşor dacă vroia.

Oftă.

— E lucru dracului să ajungi bătrân. Una din prietenele surorii mele avea închipuiri, sărăcuţa. Spunea că a omorât pe cineva.

— Doamne Dumnezeule! Chiar a omorât?

— Oh, bănuiesc că nu. Nimeni nu pare s-o creadă, spuse generalul gândindu-se mai bine. Dar bănuiesc că ar fi putut s-o facă, să ştii. Când spui senin în stânga şi-n dreapta lucruri de genul ăsta, nimeni nu te crede, nu-i aşa?

— Pe cine zicea că a omorât?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Soţul poate? Nu ştiu cine era şi nici cum arăta. Când am cunoscut-o eu era văduvă. Ei bine, adăugă el cu un oftat, îmi pare rău de Ada. N-am văzut în ziar. Dacă aş fi ştiut, aş fi trimis nişte flori. Un buchet de boboci de trandafir, ceva în genul ăsta. Asta purtau de obicei fetele pe umărul rochiei de seară. Era un lucru tare drăguţ. Mi-o amintesc pe Ada în rochie de seară… de culoare mov. Avea prinşi la ea nişte boboci de trandafiri roz. Mi-a dat unul o dată. Nu erau adevăraţi, fireşte. Artificiali. L-am păstrat mult timp… ani de zile. Ştiu, spuse el prinzând privirea lui Tommy, lucrurile astea te fac să râzi. Îţi spun, băiete, când ajungi bătrân şi gaga ca mine, devii sentimental ca în tinereţe. Ei bine, cred că ar fi mai bine să mă ridic copăcel şi să mă întorc la ultimul act al acestui spectacol caraghios. Transmite-i toate cele bune doamnei Tommy, când ajungi acasă.

A doua zi în tren, Tommy depănă în gând conversaţia, zâmbind şi încercând să şi-i închipuie pe bătăioasa lui mătuşă şi pe fiorosul general-maior în zilele tinereţii lor.

„Trebuie să-i povestesc lui Tuppence. Ce-o să mai râdă! Mă întreb ce-o fi făcut cât am fost plecat?”

Zâmbi.

II

Credinciosul Albert deschise uşa principală cu un zâmbet de bun venit.

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule.

— Şi eu. Tommy se descotorosi de geamantan. Unde e doamna Beresford?

— Încă nu s-a întors, domnule.

— Vrei să spui că e plecată?

— De trei sau patru zile. Dar se va întoarce la cină. A sunat ieri şi aşa a spus.

— Ce urmăreşte, Albert?

— N-aş putea spune, domnule. A luat maşina, dar a luat şi o mulţime de hărţi şi mersul trenurilor. Ar putea fi oriunde, ca să spun aşa.

— Într-adevăr… Spui că a sunat ieri. De unde a spus că suna?

— N-a spus.

— Ce oră era?

— Era dimineaţă. Înainte de prânz. A spus doar că totul e în regulă. Nu era foarte sigură la ce oră o să ajungă acasă, dar credea că, oricum, înainte de cină, şi mi-a spus să cumpăr un pui. Vă place şi dumneavoastră, domnule, nu-i aşa?

— Da, spuse Tommy uitându-se la ceas, dar va trebui de-acum să se grăbească.

— Am să ţin la foc mic, spuse Albert.

Tommy rânji.

— Foarte bine, spuse el. Ţine-l de coadă. Tu ce-ai făcut, Albert? Toate bune acasă?

— Am tras o spaimă cu pojarul, dar acum e bine. Doctorul spune că e alergie de la căpşuni.

— Bun, spuse Tommy. Urcă la etaj, fluierând o melodie. Intră în baie, se bărbieri şi se spălă, de acolo trecu în dormitor şi se uită împrejur. Avea acel ciudat aspect de pustiu pe care îl căpătau unele dormitoare în lipsa stăpânilor lor. Atmosfera era rece şi neprietenoasă. Totul era extrem de ordonat şi curat. Tommy avu acel sentiment

de deprimare pe care numai un câine îl mai putea avea. Privind în jur, îşi zise că Tuppence parcă nici nu existase. Nici un pic de pudră vărsată, nici o carte lăsată deschisă cu faţa-n jos.

— Domnule.

În prag stătea Albert.

— Ce este?

— Mă îngrijorează puiul, domnule.

— La naiba cu puiul! spuse Tommy. Se pare că puiul ăla îţi stă pe creier.

— Păi, eu l-am luat gândindu-mă că dumneavoastră şi doamna nu o să întârziaţi peste opt. Adică n-o să vă aşezaţi la masă mai târziu de opt.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Tommy uitându-se la ceas. Doamne Sfinte, e nouă fără douăzeci şi cinci?

— Da, domnule. Şi puiul…

— Oh, scoate puiul ăla din cuptor şi o să-l mâncăm amândoi, tu şi cu mine. Să-i fie învăţătură de minte lui Tuppence. Să facă bine să fie acasă înainte de cină, altă dată!

— Unii oameni iau cina târziu, spuse Albert. Am fost în Spania o dată şi, credeţi-mă, n-am primit nimic de mâncare până la zece. Zece seara. Păi se poate?! Nişte păgâni!

— Ai dreptate, spuse distrat Tommy. Apropo, nu ai idee unde ar fi putut fi în tot timpul ăsta?

— Vă referiţi la doamna? Nu ştiu, domnule. Din cât mi-am dat seama, la început a vrut să plece cu trenul. Se tot uita în mersul trenurilor.

— Fiecare ne distrăm în felul nostru, spuse Tommy. Se pare că ea se distrează călătorind cu trenul. Oricum, mă întreb unde poate fi.

— Totuşi, ştia că vă întoarceţi azi, nu-i aşa, domnule? Sunt sigur că trebuie să pice.

Albert ieşi să salveze puiul de la o posibilă carbonizare.

Tommy, care fusese pe punctul de a-l urma, se opri şi se uită spre poliţa căminului! Se îndreptă agale către acolo şi

privi tabloul care atârna deasupra. Ce ciudat să fie atât de sigură că mai văzuse cândva casa aceea! Tommy era absolut convins că el nu o văzuse. În tot cazul, era o casă destul de obişnuită. Trebuie să existe o mulţime de case ca ea.

Îşi întinse gâtul, îşi schimbă poziţia, dar cum i se părea că nu o vedea prea bine, desprinse tabloul din cui şi îl duse aproape de bec. O casă blândă, liniştită. Avea şi semnătura pictorului. Numele începea cu B, dar nu reuşi să desluşească ce nume era. Bosworth… Bouchier… Luă o lupă şi se uită mai bine. Dinspre hol se auzi cu clinchet vesel de clopoţel. Albert făcuse o pasiune pentru clopoţelul elveţian pe care Tommy şi Tuppence îl aduseseră cândva din Grindelwald. Îl folosea cu un fel de virtuozitate. Cina era servită. Tommy porni spre sufragerie. Era ciudat că Tuppence nu se întorsese până la ora aceea. Chiar dacă avusese o pană de cauciuc ceea ce era foarte posibil, tot ar fi trebuit să sune să spună că întârzie.

„Ar fi trebuit să ştie că am să-mi fac griji”, îşi spuse Tommy. Nu, categoric, el niciodată nu-şi făcea griji – nu în privinţa lui Tuppence. Tuppence nu păţea niciodată nimic. Albert contrazise această certitudine.

— Sper să nu fi avut un accident, remarcă el servindu-l pe Tommy cu o farfurie cu varză şi clătinând întunecat din cap.

— Ia asta de aici! Ştii că nu pot să sufăr varza! De ce să fi avut un accident? E abia nouă şi jumătate.

— Să fii pe şosea în ziua de azi e crimă curată, spuse Albert. Oricine poate avea un accident.

Sună telefonul.

— Asta-i ea, spuse Albert.

Puse în grabă farfuria cu varză pe marginea mesei şi ieşi din cameră. Tommy se ridică, lăsându-şi puiul în farfurie, şi ieşi după el. Tocmai spunea „Lasă că răspund eu” când Albert vorbi.

— Da, domnule? Da, domnul Beresford e acasă. Vi-l dau acum. Întoarse capul spre Tommy. Vă caută un oarecare dr.

Murray.

— Dr. Murray? Tommy se gândi o clipă. Numele îi suna cunoscut, dar pe moment nu-şi putu aminti cine era acel dr. Murray. Dacă Tuppence avusese un accident… Oftă uşurat, amintindu-şi că dr. Murray era doctorul care îngrijea bătrânele de la Sunny Ridge. Probabil era ceva legat de actele de înmormântare ale mătuşii Ada. Categoric, asta trebuie să fie. Ori mai avea el ceva de semnat, ori dr. Murray trebuia să semneze.

— Alo, aici Beresford.

— Oh, mă bucur că v-am prins. Sper să vă amintiţi de mine, am îngrijit-o pe mătuşa dumneavoastră, domnişoara Fanshawe.

— Da, fireşte că îmi amintesc. Cu ce vă pot ajuta?

— Vroiam să schimb cu dumneavoastră câteva vorbe. Poate aranjam să ne întâlnim într-o zi în oraş, ce ziceţi?

— Da, sigur că da. Nici o problemă. Dar… ăă… nu puteţi să-mi spuneţi la telefon?

— Aş prefera să nu vă spun la telefon. Nu-i nici o grabă… dar aş vrea să discut cu dumneavoastră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tommy, şi se miră el singur de întrebare. De ce să se fi întâmplat ceva?

— Nu chiar. Poate fac din ţânţar armăsar, dar s-au petrecut nişte lucruri ciudate la Sunny Ridge.

— Nimic legat de doamna Lancaster, nu-i aşa?

— Doamna Lancaster? Doctorul păru surprins. Oh, nu, ea a plecat mai demult. De fapt… înainte de moartea mătuşii dumneavoastră. Este vorba de ceva cu totul diferit.

— Eu am fost plecat… abia m-am întors. V-aş putea suna mâine dimineaţă şi aranjăm o întâlnire.

— Perfect. Vă dau numărul meu. Mă găsiţi la cabinet până la ora zece, înainte de prânz.

— Veşti proaste? întrebă Albert după ce Tommy reveni în sufragerie?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Albert, nu mai cobi! spuse iritat Tommy. Nu… bine-nţeles că nu sunt veşti proaste.

— Credeam că poate doamna…

— Doamna e bine. Ea mereu e bine: O fi prins un fir şi-acum aleargă… Ştii cum e ea. Nu-mi mai fac probleme, la puiul ăsta de aici. L-ai ţinut în cuptor până s-a făcut tăciune. Adu-mi o cafea. Pe urmă mă duc să mă culc.

— Probabil o să vină mâine o scrisoare. A întârziat poşta… ştiţi cum merge poşta. Sau o telegramă… poate un telefon.

Dar în ziua următoare nu sosi o scrisoare, nici o telegramă, nici un telefon.

Albert îl măsură din ochi pe Tommy, deschise de câteva ori gura, dar o închise la loc, judecând că prezicerile lui întunecate n-ar fi fost bine primite.

În cele din urmă lui Tommy i se făcu milă de el. Înghiţi ultima îmbucătură de pâine cu gem, bău o gură de cafea, şi spuse:

— În regulă, Albert, am s-o spun eu. Unde este? Ce a păţit? Şi ce urmează să facem?

— Să mergem la poliţie, domnule?

— Nu ştiu dacă e o idee bună. Vezi tu… Tommy se opri.

— Dacă a avut un accident…

— Are carnetul de şofer la ea… şi o mulţime de alte acte de identitate. Spitalele sunt foarte rapide în astfel de lucruri… anunţă deîndată rudele. N-aş vrea să mă grăbesc… ea… s-ar putea să nu vrea. N-ai nici o idee, absolut niciuna, unde s-a dus? N-a spus nimic? N-a menţionat vreun loc anume?

Albert clătină din cap.

— Cum arăta? Încântată? … Agitată? Supărată? îngrijorată?

Albert răspunse imediat.

— Încântată. Nu avea astâmpăr.

— Ca un ogar pe urma vântului, spuse Tommy.

— Aşa e, domnule… ştiţi cum face când…

— Când miroase ceva… Mă întreb… Tommy se opri şi reflectă.

În mod cert apăruse ceva, iar Tuppence, exact cum tocmai îi spusese lui Albert, adulmecase urma şi plecase în goană.

În urmă cu două zile sunase să-şi anunţe întoarcerea. Dar de ce nu se întorsese? Probabil în momentul ăsta era atât de preocupată să toarne o grămadă de minciuni unor oameni încât uitase de toate!

Dacă a dat de ceva serios, ar fi fost extrem de supărată dacă el, Tommy, s-ar fi dus să behăie la poliţie că i-a dispărut nevasta… Parcă o şi auzea: „Cum ai putea fi atât de stupid să faci una ca asta? Sunt perfect în stare să-mi port singură de grijă! S-ar fi cuvenit s-o ştii până acum!” (Dar era în stare?)

Niciodată nu ştiai până unde putea ajunge imaginaţia lui Tuppence, şi unde putea s-o ducă.

Să fi fost în pericol? Până acum, nimic nu dovedea că exista vreun pericol în afacerea asta… exceptând, fireşte, în imaginaţia lui Tuppence.

Dacă s-ar duce la poliţie să spună că nu i se întorsese soţia atunci când spusese că se întoarce… Poliţiştii l-ar privi cu tact, zâmbind probabil în sinea lor, şi apoi tot cu tact l-ar întreba ce prieteni are soţia lui!

— Am s-o găsesc singur, hotărî Tommy. Trebuie să fie ea undeva. Habar n-am dacă în nord, în sud, în vest sau în est… iar ea a fost zăpăcită să nu spună o vorbă despre locul din care sună, unde se găseşte.

— O fi prins-o vreo bandă, spuse Albert.

— Vino-ţi în fire, Albert! Până la vârsta asta ar fi trebuit să-ţi iasă din cap prostiile astea. Nu mai e ca pe vremuri.

— Ce-o să faceţi, domnule?.

— Am să plec la Londra, răspunse Tommy uitându-se la ceas. Mai întâi am să iau prânzul la club cu dr. Murray care m-a sunat aseară şi care are să-mi spună ceva legat de fosta mea mătuşă… S-ar putea să prind vreun fir de la el. La urma urmelor, toată afacerea asta a început la Sunny Ridge.

În afară ele asta, am să iau cu mine şi tabloul de deasupra căminului…

— Vreţi să spuneţi că-l duceţi la Scotland Yard?

— Nu, răspunse Tommv. Îl duc în Bond Street.

11. Bond Street şi dr. Murray.

Tommy sări din taxi, plăti şoferul, şi se aplecă spre bancheta din spate să ia un pachet destul de stângaci învelit, care se observa clar că era un tablou. Cu el sub braţ, intră în New Athenian Galleries, una dintre cele mai vechi şi mai importante galerii de pictură din Londra.

Tommy nu era mare amator de artă, dar venise la New Athenian pentru că acolo se întâmpla să oficieze unul din prietenii lui.

„Oficia” era singurul cuvânt potrivit pentru a descrie atmosfera de interes plin de înţelegere, glasurile şoptite, zâmbetele încântate, toate părând a avea o notă profund ecleziastică.

Un tânăr blond se desprinse şi îi ieşi în întâmpinare, chipul luminându-i-se de un zâmbet de recunoaştere.

— Bună, Tommy, spuse el. Nu te-am văzut de mult. Ce ai sub braţ? Să nu spui că te-ai apucat de pictat la bătrâneţe! Mulţi o fac… iar rezultatele sunt deplorabile.

— Mă îndoiesc că talentul la pictură a fost vreodată punctul meu forte, spuse Tommy. Sau că mă pricep. Totuşi, trebuie să mărturisesc că zilele trecute m-a atras puternic o cărţulie în care se explica în termenii cei mai simpli cum poate un copil de cinci ani să picteze cu acuarele.

— Dumnezeu să ne ajute dacă ai de gând să te apuci de pictat.

— Ca să-ţi spun drept, Robert, vreau doar să apelez la cunoştinţele tale de expert. Vreau să-ţi cunosc părerea despre ăsta.

Robert despacheta cu îndemânare tabloul prost împachetat, cu gesturile precise ale unuia, care era obişnuit să facă în mod curent acest lucru. Luă tabloul, îl aşeză pe un scaun, se uită cu ochi îngustaţi la el, apoi se trase cinci sau şase paşi înapoi. Îşi întoarse privirea spre Tommy.

— Ei bine, ce-i cu el? Ce vrei să ştii? Vrei să-l vinzi, asta e?

— Nu, nu vreau să-l vând, Robert. Vreau să ştiu mai multe despre el. Pentru început, cine l-a pictat.

— De fapt, dacă ai fi vrut să-l vinzi, în ziua de azi s-ar fi vândut urgent, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în urmă cu zece ani. Boscowan tocmai revine la modă.

— Boscowan? Tommy îl privi întrebător. Aşa îl cheamă pe pictor? Am văzut că semnătura începea cu B. Dar n-am putut desluşi numele.

— Oh, e sigur Boscowan. Acum douăzeci şi cinci de ani era un pictor la modă. Vindea bine, avea o mulţime de expoziţii. Lumea îl cumpăra repede. Tehnic vorbind, era un pictor bun. Apoi, cum se întâmplă în mod firesc, s-a demodat. Abia dacă mai întreba cineva de vreo operă a lui, dar în ultimul timp a înregistrat o revenire. El, Stitewort, şi Fondella. Toţi sunt în urcare.

— Boscowan, repetă Tommy.

— B-o-s-c-o-w-a-n, spuse Robert, îndatoritor.

— Mai pictează?

— Nu. A murit. A murit acum câţiva ani. La vârsta de şaptezeci şi cinci de ani, cred. Ajunsese un bătrân destul de ciudat. A fost un pictor foarte prolific, să ştii. Mai sunt o mulţime de pânze ale lui. De fapt ne gândim să deschidem o retrospectivă a lui în cinci sau şase luni. Te interesează chiar atât de mult tipul?

— E o poveste lungă. Am să te invit în una din zilele astea la masă şi am să-ţi povestesc pe îndelete. E o istorie lungă, complicată şi destul de ciudată, vroiam să ştiu tot ce se poate şti despre acest Boscowan şi dacă, din întâmplare, ştii unde se află casa din tabloul ăsta.

— N-aş putea să-ţi spun în momentul de faţă. Dar e genul de lucruri pe care le picta. Căsuţe ţărăneşti, de regulă aflate în locuri izolate, uneori ferme, alteori doar o vacă sau două. Mai picta şi câte o căruţă, dar departe, pierdută în fundal. Scene rurale. Nimic stilizat sau amestecat. Uneori, suprafaţa pare smălţuită. Era o tehnică aparte şi lumii îi plăcea. Multe din locurile pictate de el erau în Franţa, în

special în Normandia. Picta multe biserici. Avem aici o astfel de pictură. Aşteaptă o clipă şi am să ţi-o arăt.

Se duse în capul scărilor şi strigă ceva la cineva de jos. La un moment dat se întoarse cu o pânză mică pe care o propti pe un alt scaun.

— Uite. Biserică în Normandia.

— Da, spuse Tommy, înţeleg. Aceeaşi temă. Soţia mea spune că nimeni n-a locuit vreodată în casa aceea… cea din tabloul aduse de mine. Acum înţeleg ce vroia să spună. Nici în biserica asta nu pare să fi oficiat cineva vreodată.

— Da, probabil ca soţia ta a prins ceva. Locuinţe liniştite, paşnice, fără nici o prezenţă omenească. Nu prea picta oameni, să ştii. Rar dacă apar în peisajele lui o figură sau două. Cred că asta le şi dă farmecul ăsta deosebit. Un fel de sentiment de izolare. Dacă te gândeşti mai bine, poate de asta gustul publicului s-a îndreptat spre tablourile lui. În ziua de azi e prea multă lume, prea multe maşini, prea mult zgomot pe stradă, prea mare forfotă şi învălmăşeală. Pacea, pacea perfectă. Natura în simplitatea ei minunată.

— Da, n-ar trebui să mă mire. Ce fel de om era?

— Nu l-am cunoscut personal. Altă generaţie. Din cât se spune era cam plin de el. Se credea un pictor mai mare decât era de fapt. Un picuţ sărit de pe fix. Îi plăceau fetele.

— Şi n-ai idee unde se află acest colţ de ţară? Bănuiesc că în Anglia, nu?

— Da, aşa aş zice. Vrei să aflu?

— Ai putea?

— Probabil cel mai bine ar fi s-o întrebi pe soţia lui, de fapt, văduva lui. A fost însurat cu Emma Wing, o sculptoriţă. E foarte cunoscută. Nu deosebit de productivă, realizează opere pline de forţă. Ai putea merge să vorbeşti cu ea. Locuieşte în Hampstead. Îţi dau adresa. În ultimul timp am corespondat destul de mult cu ea, având în vedere expoziţia pe care vreau s-o deschidem cu opera soţului ei. Am să-şi dau adresa.

Se întoarse la birou, scrise ceva pe o bucată de hârtie şi reveni.

— Uite, Tommy, o ai aici. Nu ştiu despre ce adânc mister e vorba. Tu ai fost întotdeauna omul misterelor, nu? E foarte drăguţ tabloul ăsta al tău. L-am putea folosi pentru expoziţie. Am să-ţi dau un telefon când s-o apropia vremea.

— Nu o cunoşti pe doamna Lancaster, nu-i aşa?

— N-aş putea spune aşa, dintr-un foc. E pictoriţă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu cred. E doar o doamnă în vârstă care a locuit ultimii câţiva ani într-un azil de bătrâne. Am întrebat pentru că ei i-a aparţinut tabloul înainte de a i-l face cadou mătuşii mele.

— Numele nu-mi spune nimic. Du-te mai bine să vorbeşti cu doamna Boscowan.

— Cum arată?

— Era mult mai tânără decât el. Are o personalitate puternică. Da, foarte puternică. Ai să te convingi singur.

Luă tabloul şi îl dădu înapoi cuiva de jos, adăugând nişte instrucţiuni.

— Ce bine de tine că ai atâţia slujitori la cheremul tău, spuse Tommy.

Privi în jur.

— Cine e ăsta pe care-l expuneţi acum? întrebă cu dezgust.

— Paul Jaggeroski… Un tânăr slav, interesant. Se spune că toate pânzele lui sunt pictate sub influenţa drogurilor. Nu-ţi place?

Tommy îşi concentră privirea asupra unui mare sac de sfoară care părea să înghită un câmp de un verde metalic plin de vaci diforme.

— Cinstit, nu.

— Filistinule, spuse Robert. Hai să ieşim să luăm o gustare.

— Nu pot. Am o întâlnire la club cu un doctor.

— Doar nu eşti bolnav, nu?

— Mă simt excelent. Tensiunea mea e atât de bună încât toţi doctorii care mi-o măsoară sunt dezamăgiţi.

— Şi-atunci de ce vrei să consulţi un doctor?

— Oh, rosti Tommy vesel, e vorba doar de-un cadavru. Îţi mulţumesc pentru ajutor. La revedere.

II

Tommy îl întâmpinase pe dr. Murray cu oarecare curiozitate. Bănuia că era vorba de vreo formalitate legată de decesul mătuşii Ada, dar nu-şi putea imagina de ce naiba refuzase dr. Murray să-i spună la telefon despre ce era vorba.

— Mă tem că am întârziat puţin, spuse dr. Murray întinzând mâna, dar s-a circulat greu şi nu prea ştiam unde se află clubul. Nu cunosc bine partea asta a Londrei.

— Îmi pare rău că a trebuit să faceţi tot drumul ăsta, spuse Tommy. Ne-am fi putut întâlni într-un loc mai convenabil pentru dumneavoastră, să ştiţi.

— Înţeleg că dispuneţi de timp.

— În momentul de faţă, da. Am fost plecat o săptămână.

— Da, parcă aşa mi-a spus cineva când v-am sunat.

Tommy îl invită să ia loc şi să-şi tragă sufletul, punându-i la îndemână pachetul de ţigări şi chibriturile. După ce s-au instalat confortabil, dr. Murray deschise discuţia.

— Sunt sigur că v-am stârnit curiozitatea, clar realitatea este că am dat de-un necaz la Sunny Ridge. Este o problemă dificilă, care ne-a pus în încurcătură şi care, într-un fel, nu are nici o legătură cu dumneavoastră. Nu aveam nici un drept să vă deranjez, dar m-am gândit că s-ar putea să existe o şansă să mă puteţi ajuta.

— Fireşte, voi face tot ce pot. E ceva legat de mătuşa mea, domnişoara Fanshawe?

— Nu direct. Pot să am încredere în discreţia dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Beresford?

— Categoric.

— De fapt, zilele trecute am stat de vorbă cu un prieten de-al nostru comun. Mi-a povestit câteva lucruri despre

dumneavoastră. Din cât am înţeles, în timpul războiului aţi avut o misiunea destul de delicată.

— Oh, eu nu m-aş exprima atât de pretenţios, protestă Tommy în felul lui degajat.

— Ba nu, înţeleg perfect că nu e un lucru de care să se vorbească.

— Nu cred că azi mai contează. A trecut mult timp de atunci. Pe vremea aceea soţia mea şi cu mine eram mai tineri.

— Oricum, ceea ce vreau să discut cu dumneavoastră nu are nici o legătură cu asta, dar cel puţin ştiu că pot vorbi deschis, că nu o să spuneţi mai departe ceea ce urmează să vă spun, deşi e posibil ca totul să iasă mai târziu la suprafaţă.

— Spuneţi că aveţi un necaz la Sunny Ridge?

— Da. Acum nu de mult a murit una din pensionarele noastre. Doamna Moody. Nu ştiu dacă aţi cunoscut-o, sau dacă mătuşa dumneavoastră v-a vorbit despre ea.

— Doamna Moody? Tommy reflectă. Nu, nu cred. Cei puţin, nu-mi amintesc.

— Nu era una din pacientele noastre prea în vârstă. Nu avea nici şaptezeci de ani şi nu era deloc grav bolnavă. Era cazul tipic de femeie fără rude apropiate şi fără nimeni care să aibă grijă de ea, în sensul ca să-i facă menajul. Intra în categoria agitatelor, cum o numesc eu adesea. A femeilor care pe măsură ce îmbătrânesc seamănă tot mai mult cu găinile. Cotcodăcesc. Uită. Se bagă singure în bucluc şi apoi îşi fac griji. Se agita din nimic. Dar nu constituie o problemă. Strict vorbind, nu sunt tulburate mental.

— Doar cotcodăcesc, fac zarvă.

— Exact aşa. Doamna Moody făcea zarvă. Le dădea mare bătaie de cap surorilor, deşi ele ţineau mult la ea. Avea obiceiul să uite că mâncase, şi făcea mare tărăboi că nu i se dăduse masa, deşi mâncase zdravăn, de fapt.

— Oh, spuse Tommy luminându-se, doamna Cacao.

— Poftim?

— Scuzaţi-mă, e numele pe care i l-a dat soţia mea. Într-o zi când treceam pe culoar am auzit-o strigând după sora Jane şi spunând că nu-şi primise cacaua. O femeie micuţă, drăguţă şi destul de împrăştiată. Ne-a făcut să râdem, şi aşa am ajuns să-i spunem doamna Cacao. Aşadar, a murit.

— N-am fost deosebit de surprins când a survenit moartea, spuse dr. Murray. Este practic imposibil să prezici cu exactitate când va muri o femeie în vârstă. Femei a căror sănătate este grav afectată şi cărora, pe baza consultaţiei, abia dacă le mai dai un an de trăit, se întâmplă să trăiască încă zece ani buni. Au o tenacitate de a ţine de viaţă pe care invaliditatea fizică n-o poate învinge. Pe de altă parte, există persoane sănătoase despre care ai crede că vor trăi până la adânci bătrâneţe. Numai că fac câte o bronşită, o gripă, nu au rezistenţă şi mor surprinzător de uşor. Prin urmare, cum vă spuneam, ca unul care am în îngrijire un azil de bătrâne, nu sunt prea surprins când intervine câte un deces neaşteptat. Totuşi, cazul doamnei Moody a fost întrucâtva diferit. A murit în somn fără să fi manifestat vreun semn de boală, şi n-am putut să nu-mi spun că moartea ei a fost într-adevăr neaşteptată. Am să folosesc fraza care m-a intrigat întotdeauna. E vorba de piesa lui Shakespeare. Macbeth. Mereu m-am întrebat la ce se referea Macbeth când spunea despre soţia sa „Ar fi trebuit să fi murit mai încolo”.

— Da, îmi amintesc că şi eu m-am întrebat unde bătea Shakespeare, spuse Tommy. Nu mai ţin minte cine era regizorul şi cine l-a jucat pe Macbeth, dar piesa a fost de aşa natura regizată încât să sugereze că Macbeth îi făcea aluzie doctorului că ar fi fost mai bine ca lady Macbeth să fie înlăturată. Este de presupus că doctorul a înţeles aluzia. Apoi a urmat momentul în care MacbetH. Simţindu-se în mai mare siguranţă după moartea soţiei lui, considerând că ea nu-i mai putea face rău prin indiscreţia sau starea ei mentală tot mai şubredă, îşi exprimă afecţiunea şi durerea pe care le simţea cu adevărat pentru ea. „Ar fi trebuit să fi murit mai încolo”.

— Exact, spuse dr. Murray. Asta am simţit în legătură cu doamna Moody. Am simţit că ar fi trebuit să fi murit mai târziu. Nu acum trei săptămâni, aparent din senin…

Tommy nu răspunse. Se mulţumi doar să-l privească întrebător.

— Medicii au anumite probleme. Dacă ai vreo nedumerire în privinţa cauzei morţii unui pacient, există un singur mod ca să te lămureşti. Autopsia. Autopsiile nu sunt agreate de rudele defunctului, dar dacă un doctor cere să se facă autopsia, iar rezultatul e că moartea a fost provocată de cauze naturale sau de vreo boală care nu întotdeauna dă semne sau simptome exterioare, atunci cariera doctorului poate fi foarte serios afectată de faptul că a pus un diagnostic îndoielnic…

— Înţeleg că trebuie să fi fost dificil.

— Rudele în cauză sunt veri de departe. Aşa că mi-am asumat sarcina să le obţin consimţământul, întrucât era o problemă de interes medical să se afle cauza morţii. Când un pacient îţi moare în somn, este recomandabil să-ţi verifici cunoştinţele medicale căci s-ar putea să afli ceva nou. Le-am expus problema ca pe ceva general, nu i-am dat o nuanţă prea oficială. Din fericire nici nu le-a păsat. M-am simţit uşurat. Dacă în urma autopsiei totul s-ar fi dovedit a fi bine, puteam da un certificat de deces fără remuşcări. Oricine poate muri de ceea ce se numeşte popular criză de inimă. În realitate, inima doamnei Moody era chiar foarte bună ţinând cont de vârsta ei. Ea suferea de artrita şi reumatism şi uneori o supăra ficatul, dar niciuna din afecţiunile astea nu se potrivea cu moartea ei în somn.

Dr. Murray se opri. Tommy deschise gura, dar o închise iar. Doctorul dădu din cap.

— Da, domnule Beresford. Înţelegeţi unde vreau să ajung. Moartea a fost provocată de o supradoză de morfină.

— Sfinte Dumnezeule! Tommy îl privi lung.

— Da. Pare absolut incredibil, dar nu s-a văzut la analize, întrebarea era: Cum i-a fost administrată morfina? Ea nu

era pe morfină. Nu era o pacientă care să fi avut dureri. Existau trei posibilităţi. Ar fi putut s-o ia din greşeală. Puţin probabil. Putea să fi înghiţit din greşeală doctoria altei paciente, dar şi asta era foarte puţin probabil. Pacientelor nu li se încredinţează morfină, iar în azil nu primim persoane dependente de droguri care ar fi putut avea asupra lor astfel de substanţe. Putea să fi fost sinucidere cu bună ştiinţă, dar trebuia să fiu prea nătâng ca să accept ipoteza asta. Doamna Moody, deşi panicată de felul ei, era într-o bună dispoziţie evidentă şi sunt absolut sigur că nu s-a gândit niciodată să-şi ia zilele. A treia posibilitate era ca supradoza de morfină să-i fi fost administrată în mod intenţionat. Dar de către cine, şi de ce? Fireşte, există cantităţi de morfină şi alte droguri pe care domnişoara Packard, ca soră şefă şi cadru medical profesionist, este îndreptăţită să le deţină, şi pe care le ţine într-un dulap încuiat. În cazuri precum sciatica sau artrita reumatică pot apare dureri puternice care pot fi calmate numai prin administrarea morfinei. Am sperat că vom putea descoperi vreo împrejurare în care doamnei Moody să-i fi fost administrară din greşeală o doză periculoasă de morfină, sau în care ea însăşi s-o fi luat crezând că e un leac pentru indigestie sau insomnie. Nu am reuşit să dăm de o astfel de împrejurare. Următorul lucru pe care l-am făcut, la propunerea domnişoarei Packard cu care am fost întru totul de acord, a fost să căutăm în dosare câte astfel de decese au avut loc în ultimii doi ani. N-au fost multe, mă bucur s-o spun. În total şapte, ceea ce pentru persoane aparţinând acestei categorii de vârstă este o medie rezonabilă. Două decese din cauza bronşitei, absolut clare, două provocate de gripă, mereu un posibil ucigaş pe timp de iarnă când rezistenţa organismului fragil al bătrânelor e scăzută. Şi încă trei.

Se opri, apoi continuă:

— Domnule Beresford, am mari îndoieli în privinţa acestor trei, în special a două din ele. Erau perfect posibile, nu erau

neaşteptate, dar voi merge până-ntr-acolo încât spun că erau improbabile. Sunt cazuri care, după ce am reflectat şi am cercetat, nu mă satisfac pe deplin. Trebuie să se accepte posibilitatea că, oricât părea de incredibil, la Sunny Ridge există cineva care, posibil din motive mentale, e ucigaş. Un ucigaş total nebănuit.

Urmară câteva clipe ele tăcere. Tommy scoase un oftat.

— Nu pun la îndoială cele ce mi-aţi spus, totuşi, sincer să fiu, mi se par de necrezut. Lucrurile astea… nu se pot întâmpla.

— Ba da, se întâmplă foarte bine, spuse întunecat dr. Murray. Întâlneşti astfel de cazuri patologice… De pildă, a fost o femeie care a lucrat ca bucătăreasă în diverse case. Era o femeie plăcută, drăguţă, blândă, îşi servea stăpânii cu credinţă, gătea bine, îi plăcea să locuiască alături de ei. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, treaba de care vorbim se întâmpla. De obicei era un platou cu sandviciuri. Alteori în preparatele pentru picnic. Aparent fără motiv, punea arsenic. Câteva sandviciuri cu otravă printre celelalte bune. Doar şansa dicta cine le mânca. Părea să nu fie vizată o persoană anume. Uneori nu se întâmpla nici o tragedie. Aceeaşi femeie a lucrat într-o casă trei sau patru luni fără să apară nici urmă de boală în acea casă. Nimic. Apoi s-a angajat la o altă casă unde, în decurs de trei săptămâni, două persoane din familie au murit după ce au mâncat la micul dejun şuncă. Faptul că toate lucrurile astea s-au întâmplat în regiuni diferite ale Angliei şi la intervale neregulate de timp a făcut ca să treacă ceva timp până când poliţia să-i dea de urmă. De fiecare dată, firește, se prezenta sub alt nume. Dar erau atâtea femei plăcute şi cumsecade care se pricepeau la gătit, încât era greu să descoperi care anume din ele era femeia noastră.

— De ce o făcea?

— Nu cred că s-a ştiut vreodată cu adevărat. Au existat diferite ipoteze, mai ales ale psihologilor. Era o femeie întrucâtva credincioasă şi e posibil ca vreo anumită formă

de nebunie religioasă s-o fi făcut să creadă că avea o poruncă divină să scape lumea de anumiţi indivizi, fără ca ea personal să aibă ceva personal cu ei… Şi a mai fost franţuzoaica aceea, Jeanne Gebron, care era numită îngerul îndurării. Ori de câte ori se îmbolnăvea vreun copil din vecini era tare necăjită, şi alerga imediat să-l îngrijească. Stătea plină de devotament la căpătâiul lui. Şi aici a trebuit să treacă destul timp până ca lumea să-şi dea seama că niciunul din copiii pe care îi îngrijise nu se mai făcuse bine. Muriseră toţi. Şi de ce? E drept că pe când era tânără îi murise propriul copil. Părea zdrobită de durere. Dacă copilul ei murise, atunci trebuiau să moară şi copiii altor femei. Sau poate, cum au gândit unii, însuşi copilul ei a fost una din victime.

— Mă îngroziţi, spuse Tommy.

— Am dat doar două din exemplele cele mai spectaculoase, în sensul negativ, fireşte, spuse doctorul. Dar treaba poate fi mult mai simplă. Vă amintiţi de cazul lui Armstron. Oricine îl ofensa sau îl insulta în vreun fel, sau chiar dacă doar i se părea că cineva îl insultase, acea persoană era repede invitată la ceai şi servită cu sandviciuri conţinând arsenic! Era un fel de nebunie extinsă, pentru că primele lui crime n-au urmărit decât avantajul material, moştenirea banilor, înlătura o soţie pentru a se putea însura cu alta… Apoi a mai fost cazul sorei Warriner care ţinea un azil de bătrâne. Ele îi transferau tot ce deţineau, şi în schimb li se garanta o bătrâneţe tihnită până la moarte… Numai că moartea nu întârzia prea mult. Şi în cazul ăsta s-a folosit morfină. Era o femeie foarte blândă, dar lipsita de scrupule. Din cât îmi amintesc, spunea despre sine că o o binefăcătoare.

— Dacă presupunerea dumneavoastră privind aceste decese este adevărată, nu aveţi idee cine ar putea fi criminalul?

— Nu. Se pare că nu există nici un indiciu în acest sens. Dacă acceptăm ipoteza că criminalul este nebun, unele manifestări ale nebuniei sunt greu de recunoscut. O fi

cineva, să zicem, căruia nu-i plac oamenii în vârstă, care a avut de pătimit, sau aşa crede, de pe urma unei persoane în vârstă? Sau cineva care are propriile idei despre uciderea din milă şi crede că persoanele peste şaizeci de ani ar trebui exterminate cu blândeţe? Poate fi oricine, fireşte. O pacientă? O membră a personalului – soră sau în serviciul casnic? Am discutat pe larg problema asta cu domnişoara Packard. Este o femeie extrem de competentă, isteaţă, expeditivă, şi nu scapă din ochi atât pensionarele azilului cât şi personalul. Ea susţine că nu are nici o bănuială şi nici un indiciu, iar eu sunt sigur că spune adevărul.

— Dar de ce aţi venit la mine? Ce pot eu să fac?

— Mătuşa dumneavoastră, domnişoara Fanshawe, a locuit acolo câţiva ani. Era o femeie cu o minte remarcabilă, deşi adesea se prefăcea că era tocmai invers. Avea felul ei aparte de a se amuza prefăcându-se că e senilă. În realitate însă era cât se poate de zdravănă… Ceea ce vreau eu de la dumneavoastră, domnule Beresford, este să vă gândiţi bine… să încercaţi să vă amintiţi dacă mătuşa dumneavoastră a spus vreodată ceva, sau a făcut vreo aluzie care ne-ar putea da vreun indiciu… Ceva ce auzise sau observase, sau îi spusese cineva, sau pe care ea personal îl considerase ieşit din comun. Bătrânele văd şi reţin multe lucruri, iar una cu adevărat isteaţă ca domnişoara Fanshawe trebuie să fi cunoscut o mulţime din lucrurile care se petreceau la Sunny Ridge. Aceste bătrâne n-au treabă, au tot timpul să se uite în jurul lor şi să facă deducţii… apoi, să tragă concluzii, care uneori pot fi imaginare dar, câteodată, surprinzător de corecte.

Tommy clătină din cap.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, dur nu-mi amintesc nimic de genul asta.

— Am înţeles că soţia dumneavoastră e plecată. Credeţi că ea şi-ar putea aminti ceva ce v-a scăpat dumneavoastră?

— Am s-o întreb… deşi mă îndoiesc. Ezită, apoi se hotărî. Ştiţi, soţia mea era îngrijorată de ceva… e vorba de una din

bătrânele de la Sunny Ridge, doamna Lancaster.

— Doamna Lancaster? Da, ce-i cu ea?

— Soţiei mele i-a intrat în cap că doamna Lancaster a fost luată de acolo de nişte aşa-zise rude într-un mod bizar, în sensul că s-a petrecut absolut pe neaşteptate. Totul a pornit de la faptul că doamna Lancaster i-a făcut cadou mătuşii mele un tablou, iar soţia mea s-a gândit că s-ar cuveni să-i returneze doamnei Lancaster tabloul, aşa că a încercat să ia legătura cu ea s-o întrebe dacă îl vrea.

— Un lucru înţelept din partea doamnei Beresford.

— Numai că n-a putut să ia legătura cu ea. A obţinut adresa hotelului unde se presupune că stăteau doamna Lancaster şi rudele ei, dar la acel hotel nu stătuse nimeni cu numele acela, nici nu rezervase camere.

— Da? Destul de ciudat.

— Da. Şi lui Tuppence i s-a părut ciudat. La Sunny Ridge nu lăsaseră nici o altă adresă. De fapt, am făcut mai multe încercări să intrăm în legătură cu doamna Lancaster sau cu doamna… Johnson, parcă, dar n-am reuşit nicicum… Era un avocat care achita toate notele de plată şi ţinea legătura cu domnişoara Packard şi ne-am interesat la el. Numai că el nu ne-a putut da decât adresa unei bănci. Băncile nu-ţi dau informaţii.

— Nu, dacă aşa le cer clienţilor lor, de acord.

— Soţia mea i-a scris doamnei Lancaster prin bancă, la fel şi doamnei Johnson, dar nu a primit nici un răspuns.

— Pare puţin neobişnuit. Totuşi, lumea nu întotdeauna răspunde la scrisori. Poate au plecat în străinătate.

— Aveţi dreptate, eu nu mi-am făcut probleme. Dar soţia mea şi-a făcut. Pare convinsă că doamnei Lancaster i s-a întâmplat ceva. De fapt, cât am fost plecat de acasă, soţia mea şi-a continuat cercetările, sau mai bine zis, a plecat să le continue. Nu ştiu precis. În tot cazul a plecat să mai obţină nişte informaţii.

Dr. Murray îl privea politicos, dar în atitudinea lui se putea ghici o undă de plictiseală răbdătoare.

— Ce anume credea?
— Crede că pe doamna Lancaster o paşte un pericol… chiar că a păţit ceva.
Doctorul ridică din sprâncene.
— Oh, n-aş prea crede…
— Poate vi se pare o prostie, numai că, vedeţi, soţia mea a sunat spunând că se întoarce ieri seară… şi… n-a ajuns.
— A spus clar că se întoarce?
— Da. Ştia că mă întorc şi eu de la conferinţă, aşa că l-a sunat pe omul nostru, Albert, şi l-a anunţat că va fi acasă la cină.
— Nu-i stă în obicei să se răzgândească? întrebă Murray. Acum se uita la Tommy cu un oarecare interes.
— Nu. Dacă ar fi tărăgănat lucrurile sau şi-ar fi schimbat planul, ar fi sunat din nou să anunţe, sau ar fi trimis o telegramă.
— Şi sunteţi îngrijorat pentru ea?
— Da, sunt.
— Aţi vorbit cu poliţia?
— Nu. Ce să le spun? N-am un motiv anume să cred că e în vreun pericol sau că a dat de un necaz. Vreau să spun, dacă ar fi avut un accident sau ar fi fost în spital, sau ceva asemănător, cineva ar fi luat imediat legătura cu mine, nu-i aşa?
— Aşa cred… da… dacă ar fi avut la ea vreun act de identitate.
— Avea carnetul de conducere. Probabil şi scrisori sau alte lucruri.
Dr. Murry se încruntă.
Tommy continua grăbit:
— Iar acum veniţi şi dumneavoastră cu toată afacerea asta de la Sunny Ridge… Persoane care au murit când n-ar fi trebuit să moară. Presupunând că bătrânică asta a dat de ceva… a văzut ceva, sau a bănuit ceva, apoi a început să trăncănească despre asta… Trebuia redusă cumva la tăcere, aşa că a fost înşfăcată în grabă şi dusă undeva să i

se piardă urma. Nu pot să nu mă gândesc că toate se leagă cumva…

— E ciudat… absolut ciudat… Ce aveţi de gând să faceţi?

— Am de gând să mă ocup personal de treaba asta. Mai întâi am să-i caut pe avocaţii ăia. Vreau să-i văd cu ochii mei şi să trag personal concluzii.

12. Tommy întâlneşte un vechi prieten.

De pe trotuarul opus, Tommv cercetă sediul firmei domnilor Partingdale, Harris, Lockeridge şi Partingdale. Părea o firmă de modă veche, extrem de respectabilă. Placa de alamă era uzată dar bine lustruită. Traversă strada şi intră pe uşa batantă, întâmpinat de ţăcănitul rapid al maşinilor de scris.

Se îndreptă spre un ghişeu din lemn de mahon pe care atârna o plăcuţă având scris pe ea INFORMAŢII.

Dincolo de ghişeu era o încăpere mică în care trei femei băteau la maşină şi doi bărbaţi aplecaţi deasupra birourilor copiau diverse acte.

Era o atmosferă de lucru, cu iz legal.

O femeie de vreo treizeci de ani cu părul blond, spălăcit şi pince-nez se ridică de la maşina de scris şi veni la ghişeu.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Eccles.

Aerul sever al femeii se înăspri şi mai tare.

— Aveţi programare?

— Nu, sunt doar în trecere prin Londra.

— Mă tem că domnul Eccles este foarte ocupat în dimineaţa asta. Poate cu alt membru al firmei…

— Vroiau să vorbesc numai cu domnul Eccles. Am mai corespondat cu el.

— Înţeleg. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră?

Tommy îşi dădu numele şi adresa, iar blonda se îndepărtă şi formă un număr la telefonul de pe biroul său. După o discuţie dusă în şoaptă, reveni.

— Veţi fi condus în sala de aşteptare. Domnul Eccles vă va putea primi în aproximativ zece minute.

Tommy fu condus în camera de aşteptare în care se aflau o bibliotecă înţesată cu tomuri vechi, şi destul de zdrenţuite de literatură de specialitate şi o masă rotundă, acoperită cu diverse buletine financiare. Tommy se aşeză şi revizui în gând metodele de abordare plănuite. Se întrebă cum putea să arate domnul Eccles. Când în cele din urmă fu introdus în birou şi domnul Eccles se ridică să-l întâmpine, îşi zise, fără nici un motiv anume, că domnul Eccles nu-i plăcea. Se întrebă, de asemenea, de ce nu-i plăcea. Nu părea să aibă vreun motiv care să stea în picioare. Domnul Eccles era un bărbat între patruzeci şi cincizeci de ani, cu părul cărunt rărit la tâmple. Avea o faţă lungă şi destul de tristă, cu o expresie impenetrabilă, ochi isteţi şi un zâmbet foarte plăcut care, din când în când, venea pe neaşteptate să spulbere nuanţa melancolică a aspectului său.

— Domnul Beresford?

— Da. Problema pentru care am venit este o bagatelă, dar soţia mea este îngrijorată din cauza ei. Ea v-a scris, sau v-a sunat, pentru a vă cere adresa doamnei Lancaster.

— Doamna Lancaster, rosti domnul Eccles cu o faţă perfect imperturbabilă. Nici măcar nu era o întrebare. Lăsase pur şi simplu cuvintele să atârne în aer.

„Un om prudent, gândi Tommy, dar prudenţa este a doua natură a avocaţilor. Dacă e să-ţi iei un avocat, fireşte că preferi să-ţi iei unul prudent”.

Continuă:

— Până de curând a locuit la Sunny Ridge, un stabiliment pentru doamne în vârste… unul foarte bun. De fapt, şi mătuşa mea a stat acolo şi a fost extrem de mulţumită.

— Da, desigur, desigur. Acum îmi amintesc. Doamna Lancaster. Nu mai locuieşte acolo, parcă. Aşa e?

— Da.

— În clipa de faţă nu-mi amintesc cu precizie… întinse mâna spre telefon. Trebuie să-mi împrospătez memoria…

— Vă pot spune eu pe scurt. Soţia mea vroia adresa doamnei Lancaster pentru că se întâmplă să aibă un lucru

care i-a aparţinut cândva doamnei Lancaster. Un tablou, de fapt. Aceasta l-a dăruit unei mătuşi a mea, domnişoara Fanshawe. Mătuşa mea a murit de curând, iar lucrurile ei au intrat în posesia noastră. Printre ele se află şi acest tablou. Soţiei mele îi place mult tabloul, dar nu are conştiinţa împăcată, şi crede că s-ar cuveni să i-l returneze doamnei Lancaster.

— Înţeleg, spuse domnul Eccles. Soţia dumneavoastră este o persoană foarte cinstită.

— Niciodată nu poţi şti ce simt persoanele în vârstă faţă de lucrurile lor. Poate să i-l fi dat cu plăcere mătuşii mele când a văzut că-l admiră, dar cum mătuşa mea a murit la scurt timp după ce a primit acest cadou, s-ar putea să pară niţel nedrept ca tabloul să treacă în mâini străine. Tabloul nu are o denumire anume. Reprezintă o casă, undeva la ţară. S-ar putea să fie casa vreunei familii care are legătură cu doamna Lancaster.

— Da, da, dar nu cred…

Se auzi o bătaie în uşă, apoi intră un funcţionar cu o hârtie pe care o puse pe birou, în faţa domnului Eccles. Acesta îşi aruncă ochii pe ea.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Da, cred că doamna… aruncă o privire spre cartea de vizită a lui Tommy de pe birou… Beresford m-a sunat şi am schimbat câteva cuvinte. Am sfătuit-o să ia legătura cu Southern Counties Bank, filiala Hammersmith. Este singura adresă pe care o am. Scrisorile adresate doamnei Richard Johnson pe adresa băncii sunt trimise mai departe prin grija băncii. Doamna Johnson este nepoata, cred, sau verişoara îndepărtată a doamnei Lancaster şi ea mi-a cerut să mă ocup de toate formalităţile pentru ca doamna Lancaster să stea la Sunny Ridge. M-a rugat să mă interesez amănunţit de condiţiile de acolo, deoarece ea doar auzise din întâmplare de la o prietenă de azilul ăsta. Ne-am interesat şi pot să vă asigur că am făcut-o cu multă grijă. Se spune că e un azil foarte bun, şi sunt sigur că ruda doamnei Johnson, doamna

Lancaster, a petrecut acolo câţiva ani în care s-a simţit foarte bine.

— Totuşi a plecat de acolo destul de subit, aruncă Tommy.

— Da, aşa cred. Doamna Johnson s-a întors de curând din Africa, unde ea şi soţul ei au stat mulţi ani. Parcă în Kenya. Acum au alte aranjamente şi se consideră în stare să aibă grijă personal de ruda lor bătrână. Mă tem că n-am ştiinţă unde se află în prezent familia Johnson. Am primit o scrisoare de la doamna Johnson în care îmi mulţumea şi îmi spunea că dacă am să mai am nevoie să iau legătura cu ea să-i scriu pe adresa băncii, întrucât nu ştie încă unde o să se stabilească. Mă tem că asta este tot ce ştiu, domnule Beresford.

Atitudinea lui era blândă dar fermă. Nu trăda nici o stânjeneală sau tulburare. Dar hotărârea din glasul lui era foarte clară. Apoi se înmuie puţin.

— În locul dumneavoastră nu mi-aş face probleme, domnule Beresford. Sau doamna Beresford n-ar trebui să-şi facă. Doamna Lancaster este o doamnă bătrână şi, ca toate bătrânele, uită. Probabil a uitat complet de tabloul pe care l-a dăruit. Are şaptezeci şi cinci, şaptezeci şi şase de ani, cred. La vârsta asta oamenii uită foarte repede, să ştiţi.

— Aţi cunoscut-o personal?

— Nu, nu ne-am întâlnit niciodată.

— Dar pe doamna Johnson?

— Mă întâlneam cu ea din când în când, când venea aici să mă consulte în privinţa aranjamentelor pentru Sunny Ridge. Părea o femeie plăcută, dinamică şi foarte competentă în domeniul afacerilor. Se ridică şi spuse: îmi pare rău că nu vă pot fi ele folos, domnule Beresford.

Era o punere pe liber amabilă dar fermă.

Tommy ieşi în Bloomsbury Street şi se uită în jur după un taxi. Pachetul pe care îl ducea, deşi uşor, îl stânjenea prin mărimea lui. Privi o clipă la clădirea pe care tocmai o părăsise. O clădire veche, o firmă cu state vechi, absolut respectabilă. Totul părea să fie în regulă cu domnii

Partingdale, Harris, Lokeridge şi Partingdale, la fel şi cu domnul Eccles. Nici un semn de alarmă sau panică, nici o urmă de nelinişte sau neajutorare. În cărţi, gândi Tommy, menţionarea numelui doamnei Lancaster ar fi atras o tresărire vinovată, o privire alarmată. Ceva care să trădeze că lucrurile nu erau în regulă. Dar în viaţă lucrurile păreau să se întâmple altfel. Domnul Eccles apăruse doar ca un om politicos, nevoit să-şi mascheze supărarea de aş fi irosit timpul ascultând întrebările lui Tommy.

În tot cazul, gândi Tommy, nu-mi place domnul Eccles. Îşi aminti de unii oameni din trecut care, tot aşa, nu-i plăcuseră. În majoritatea cazurilor bănuielile – căci bănuielile erau – i se confirmaseră. Dar poate nu era vorba de bănuieli, ci de ceva mai simplu. Când la vremea ta ai de a face cu mulţi, capeţi un fel de sentiment care te ajută să-i „citeşti”, exact la fel cum un negustor de antichităţi recunoaşte dintr-un foc o piesă valoroasă, înainte de a avea părerea unui expert. La fel şi cu tablourile. La fel şi cu un casier de la bancă ce primeşte o bancnotă perfect falsificată.

„La el totul e în regulă”, gândi Tommy. „Înfăţişarea, vorba, şi totuşi…” Îşi agită mâna spre un taxi care trecu în viteză pe lângă el. „Porcul!”

Ochii i se plimbară în susul şi în josul străzii în căutarea unui taxi mai îndatoritor. Pe trotuar treceau puţini oameni. Unii grăbiţi, alţii la pas, iar unul stătea şi trăgea cu coada ochiului la placa de alamă de peste drum. După o scurtă cercetare se întoarse, şi Tommy făcu ochii mari. Faţa aceea îi era cunoscută. Îl urmări cum se îndreaptă spre capătul străzii, se opreşte, se întoarce şi vine înapoi. În acel moment, din clădirea din spatele lui Tommy ieşi cineva şi, în acelaşi timp, bărbatul de pe celălalt trotuar grăbi pasul, rămânând totuşi în ritm cu cel care ieşise din clădire. Privind în urma siluetei celui care părăsise firma domnilor Partingdale, Harris, Lockeridge şi Partingdale, Tommy fu

aproape convins că era domnul Eccles. În acel moment un taxi încetini şi trase la marginea trotuarului. Tommy urcă.

— Încotro?

Tommy ezită un moment, uitându-se la pachet. În clipa când să dea adresa, se răzgândi şi spuse:

— Lyon Street 14.

Un sfert de oră mai târziu ajunsese la destinaţie. Plăti taxiul, coborî şi sună. Întrebă de domnul Ivor Smith. Când intră într-o încăpere de la al doilea etaj, un bărbat care stătea la o masă cu faţa spre fereastră se răsuci şi rosti cu o uşoară uimire:

— Bună, Tommy, nu mă aşteptam să te văd. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut. Ce faci aici? Ai trecut să-ţi vezi vechii prieteni?

— Din păcate nu doar pentru asta, Ivor.

— Bănuiesc că eşti în drum spre casă după conferinţă.

— Da.

— Îmi închipui că a fost obişnuita vorbărie. Nu s-a tras nici o concluzie şi nu s-a spus nimic util.

— Chiar aşa. O curată pierdere de timp.

Tommy se aşează, acceptă o ţigară şi spuse:

— Mă întrebam dacă… ştii ceva rău despre un anume Eccles avocat la firma Partindale, Harris, Lockeridge şi Partingdale.

— Ia te uită! exclama cel numit, Ivor Smith, ridicând sprâncenele. Ai dat undeva peste Eccles?

— Necazul e că nu ştiu nimic despre el, spuse Tommv.

— Şi vrei să ştii?

— Da.

— Hm. Ce te-a făcut să vii la mine?

— L-am văzut azi pe Anderson. Nu-l mai văzusem de mult, dar l-am recunoscut. Ţinea pe cineva sub observaţie. Cineva din clădirea din care tocmai ieşisem. În clădirea aceea sunt două firme de avocaţi şi una de contabilitate. Fireşte, se poate să fi fost cineva de la oricare din firmele astea. Numai că omul pe care l-am văzut luând-o în josul străzii mi s-a

părut a fi Eccles. Şi atunci m-am întrebat dacă nu cumva am norocul ca cel urmărit de Anderson să fie tocmai domnul Eccles.

— Hm. Ei bine, Tommy, întotdeauna ai nimerit-o cu ghicitul.

— Cine e Eccles?

— Nu ştii? N-ai nici o idee?

— Absolut niciuna. Fără să intru în amănunte, am să-ţi spun că m-am dus la el pentru nişte informaţii despre o doamnă bătrână care a părăsit de curând un azil. Avocatul care s-a ocupat de toate formalităţile a fost domnul Eccles. Se pare că a lucrat bine şi eficient. Vroiam să-mi dea adresa ei. El spune că nu o are. S-ar putea foarte bine să nu o aibă… deşi… mira-m-aş. El e singura posibilitate de a ajunge la ea.

— Şi vrei s-o găseşti?

— Da.

— După cum sună, nu cred că am să-ţi fiu prea mult de folos. Eccles este un avocat cu renume, foarte respectabil, face bani frumoşi, are clienţi mulţi şi extrem de respectabili, lucrează pentru proprietari de terenuri, pentru militari şi marinari în retragere, generali, amirali şi alţii ca ei. Este culmea respectabilităţii. Din ce-mi spui tu, îmi imaginez că tot ce face este strict legal… se încadrează în lege.

— Da, dar… voi vă interesaţi de el, totuşi.

— Da, domnul Eccles ne interesează foarte mult, spuse Ivor Smith şi oftă. Sunt cel puţin şase ani de când ne interesează. N-am făcut prea multe progrese.

— Foarte interesant, spuse Tommy. Te întreb din nou. Cine este domnul Eccles?

— Vrei să spui, de ce îl suspectăm pe Eccles? Ei bine, ca să fiu scurt, îl suspectăm de a fi una din cele mai bune minţi organizatoare a activităţii infracţionale din această ţară.

— Activitate infracţională? Tommy era surprins.

— Oh da, da. Nu capă şi spadă. Nu spionaj, nu contraspionaj. Nu, activitate infracţională pur şi simplu. E

un om care, atât cât am putut descoperi până acum, n-a înfăptuit în viaţa lui vreo infracţiune. N-a furat niciodată nimic, nu şi-a dat în petic cu nimic, n-a deturnat fonduri, nu avem nici o dovadă împotriva lui. Totuşi, ori de câte ori are loc un mare furt organizat îl găsim, undeva în planul doi, pe acest domn Eccles care duce o viaţă exemplară.

— Şase ani, spuse gânditor Tommy.

— Poate chiar mai mult. Ne-a luat ceva timp ca să ajungem în miezul lucrurilor. Spargeri la bănci, furturi de bijuterii, tot felul de treburi care implică, sume mari de bani. Toate au urmat acelaşi tipar. Nu poţi să nu te gândeşti că au fost plănuite de aceeaşi minte. Cei care le-au dirijat şi înfăptuit n-au trebuit să plănuiască nimic. Au făcut ceea ce li s-a spus, ceea ce li s-a ordonat, n-au trebuit să gândească. Altcineva era cu gândirea.

— Şi ce v-a dus la Eccles?

Ivor Smith clătină gânditor din cap.

— Mi-ar lua prea mult să-ţi povestesc totul. El este un om care are o grămadă de cunoştinţe, o mulţime de prieteni. Oameni cu care joacă golf, oameni care îi întreţin maşina, firme care se ocupă cu speculaţiile la bursă şi care lucrează pentru el. De asemenea, companii care desfăşoară afaceri cum nu se poate mai cinstite, afaceri în care este şi el interesat. Planul este tot mai limpede, dar rolul lui în acest plan nu-i chiar atât de limpede, cu excepţia faptului că absenţa lui în anumite împrejurări este de-a dreptul izbitoare. De pildă, are loc o mare spargere la o bancă, plănuită cu isteţime (şi nu s-a cruţat nici un efort, reţine) şi unde se află domnul Eccles în momentul acesta? La Monte Carlo sau Zurich, sau chiar la pescuit de somoni în Norvegia. Poţi să fii absolut sigur că oriunde are loc o acţiune de acest gen n-ai să-l găseşti pe domnul Eccles la mai puţin de câteva sute bune de mile depărtare.

— Totuşi îl suspectaţi?

— Da. Sunt foarte sigur că el e omul. Dar nu ştiu dacă-l vom prinde vreodată. Cel care a săpat tunelul pe sub bancă,

cel care i-a dat în cap paznicului de noapte, casierul care a fost de la bun început în treaba asta, directorul de bancă ce a furnizat informaţii, ei bine, niciunul din oamenii ăştia nu-l cunoaşte pe Eccles, probabil nu l-au văzut niciodată. Este un lanţ lung… şi se pare că nimeni nu cunoaşte decât zaua imediat următoare.

— Vechiul şi bunul plan al celulei?

— Mai mult sau mai puţin, dar aici există o gândire originală. Vom prinde noi prilejul într-o zi. Cineva care n-ar trebui să ştie ceva, va afla ceva. Ceva banal, neînsemnat poate, dar ceva destul de puternic pentru a constitui o dovadă.

— Este însurat, are familie?

— Nu, nu şi-ar fi asumat un asemenea risc. Locuieşte singur cu o menajeră, un grădinar şi un lacheu-valet. Duce o viaţă modernă, tihnită şi pot să jur că orice persoană îi intră în casă ca oaspete este dincolo de orice bănuială.

— Şi nimeni nu se îmbogăţeşte?

— Ai pus degetul pe rană, Tommy. Cineva ar trebui să se îmbogăţească. Cineva ar trebui să fie văzut că se îmbogăţeşte. Dar asta-i partea foarte isteţ aranjată. Câştiguri mari la cursele de cai, investiţii în pachete de acţiuni, toate lucrurile perfect normale, dar în care există şansa de a face bani serioşi prin noroc. Aparent, toate aceste tranzacţii sunt curate. Există o grămadă de bani plasaţi în străinătate în diverse ţări şi în diverse lucruri. E un concern mare şi vast de făcut bani… iar banii sunt în continuă mişcare, trec dintr-un loc în altul.

— Ei bine, îţi urez noroc. Sper sa pui mâna pe el.

— Am s-o pun într-o zi, să ştii. S-ar putea ca ceva să-l smulgă din rutină.

— Ce ar putea să-l smulgă?

— Pericolul, spuse Ivor. Ceva care să-l facă să simtă că e în pericol, asta ne trebuie. Să simtă că cineva i-a luat urma. Să devină nesigur. O dată nesigur, poate face un pas greşit: Aşa pui mâna pe indivizii ăştia, să ştii. Ia cel mai deştept om

din câţi există, un om care pune la punct planuri, sclipitoare şi care n-a făcut niciodată o mişcare greşită. În momentul în care un flecuşteţ începe să-l bârâie, va face sigur o greşeală. Aşa că am speranţe. Şi acum, să auzim şi povestea ta. S-ar putea să cunoşti ceva ce ne-ar fi de folos.

— N-are nimic de a face cu lumea infractorilor… e o bagatelă.

— S-o auzim.

Tommy îşi relată povestea fără cuvenitele scuze pentru banalitatea ei. Ştia că Ivor nu era omul care să dispreţuiască banalul. Într-adevăr, Ivor merse drept la ţinta care îl adusese pe Tommy la el.

— Şi spui că soţia ta, a dispărut?

— Nu-i stă în fire.

— Atunci, e treabă serioasă.

— Foarte serioasă, pentru mine.

— Îmi imaginez. Am întâlnit-o o singură dată pe doamna ta. E iute.

— Da. Dacă urmăreşte ceva, e ca ogarul la vânătoare.

— N-ai fost la poliţie?

— Nu.

— De ce?

— Păi, în primul rând că nu cred să fi păţit ceva. Tuppence se descurcă întotdeauna. Doar că aleargă după orice iepure care se arată. S-ar putea să nu fi avut timp să anunţe.

— Mmm. Nu-mi prea place. Spui că era în căutarea unei case? Asta chiar ar putea fi interesant pentru că printre diferitele piste pe care le-am urmat, şi care nu ne-au prea dus undeva, există una care duce la nişte agenţii imobiliare.

— Agenţii imobiliare? Tommy era mirat.

— Da. Agenţii mici, obişnuite, destul de mediocre, din oraşe de provincie din diferite părţi ale Angliei, dar niciuna foarte departe de Londra. Firma domnului Eccles face o mulţime de afaceri cu şi pentru agenţii imobiliare. Uneori este avocatul cumpărătorilor, alteori al celor ce vând, şi, în numele clienţilor, angajează diverse agenţii imobiliare. De

multe ori ne-am cam mirat de ce. Niciuna nu pare foarte profitabilă, înţelege…

— Dar crezi că poate însemna ceva sau poate duce la ceva, nu?

— Dacă îţi aminteşti, acum câţiva ani s-a dat o mare spargere la London Southern Bank. Ei bine, în cazul ăla a fost vorba de o casă de la ţară… o casă izolată. Acolo era locul de întâlnire al hoţilor. Ei nu se prea vedeau pe acolo, dar în casa aceea era adusă şi depozitată marfa. Lumea din împrejurări a început să vorbească, întrebându-se cine erau oamenii ăia care veneau şi plecau la ore neobişnuite. Diverse tipuri de maşini soseau în toiul nopţii şi plecau iar. La ţară, lumea e curioasă. În sfârşit, poliţia a făcut o razie la faţa locului, a găsit o parte din pradă şi a pus mâna pe trei indivizi, dintre care unul a fost recunoscut şi identificat.

— Ei bine, povestea a dus undeva?

— Nu prea. Tipii n-au vorbit, au fost bine reprezentaţi şi apăraţi, au primit condamnări lungi la închisoare, iar într-un an şi jumătate au fost cu toţii iar liberi ca păsările cerului. O evadare foarte inteligent pusă la cale.

— Parcă îmi amintesc că am citit despre asta. Un bărbat a dispărut din sala unui tribunal unde a fost adus de doi gardieni.

— Aşa e. Totul a fost foarte inteligent pus la cale şi s-au cheltuit sume enorme cu evadarea. Însă părerea noastră este că oricine a fost cel care s-a ocupat de spargere, a făcut o greşeală păstrând casa prea mult timp, astfel încât să stârnească interesul lumii. Probabil că cineva s-a gândit că ar fi mai bine să achiziţioneze mai multe locuinţe auxiliare, treizeci să spunem, în diferite locuri. Vin unii şi iau o casă, mamă şi fiică, să spunem, sau o văduvă, sau un ofiţer în retragere cu soţia lui. Oameni liniştiţi, cumsecade. Fac câteva reparaţii la casă, cheamă un instalator din localitate să schimbe ţevăria, sau poate vreo firmă din Londra pentru decorare, iar după un an sau un an şi jumătate apare ceva şi ocupanţii vând casa şi pleacă să

locuiască în străinătate. Ceva în genul ăsta. Totul e foarte firesc, fără probleme. Cât timp au deţinut casa, aceasta a fost folosită în scopuri mai puţin obişnuite! Dar nimănui nu-i trece prin cap să suspecteze aşa ceva. Vin prieteni în vizită, dar nu prea des. Doar din când în când. Poate într-o noapte un gen de aniversare însoţită de o petrecere la care iau parte cupluri trecute de prima tinereţe, sau în vârstă. O mulţime de maşini care vin şi pleacă. Să zicem că în răstimp de şase luni au loc cinci jafuri mari, dar de fiecare dată prada trece prin, sau e stocată, nu doar într-o casă, ci în cinci case diferite din cinci locuri diferite de la ţară. Este doar o presupunere, dragă Tommy, dar ne ocupăm de ea. Să zicem că bătrâna ta se descotoroseşte de un tablou reprezentând o casă, şi că acea casă are o semnificaţie. Şi să mai zicem că tocmai asta este casa pe care soţia ta a recunoscut undeva, şi a dat fuga să vadă ce-i cu ea. În acelaşi timp, să presupunem că cineva nu vrea ca această anumită casă să fie cercetată… S-ar putea ca lucrurile să se lege, să ştii.

— E cam exagerat.

— Oh, da, de acord. Dar trăim vremuri ciudate… În lumea noastră se petrec lucruri incredibile.

II

Întrucâtva obosit, Tommy coborî din al patrulea taxi din ziua aceea şi privi în jur. Taxiul îl lăsase într-un mic cul-de-sac care se strângea ţinând sub una din protuberanţele lui Hampstead Heath. Acel cul-de-sac părea să fie o „realizare” artistică. Fiecare casă era total diferită de casa următoare. Aceasta în faţa căreia se afla părea să fie alcătuită dintr-un atelier mare cu lucarne, iar lipit de el, pe una din părţi, ceva ce părea să fie un mic ciorchine de trei camere. Nişte scări joase vopsite într-un verde aprins înconjurau casa. Tommy deschise portiţa, o luă pe potecă şi, nevăzând nici o sonerie, folosi ciocănelul. Neprimind răspuns, aşteptă un pic, apoi bătu din nou, de data asta mai tare.

Uşa se deschise atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă pe spate. În prag stătea o femeie. Prima impresie a lui Tommy fu că era una din cele mai urâte femei pe care le văzuse vreodată. Avea o faţă mare şi plată, doi ochi imenşi de culori diferite, unul verde, celălalt căprui, o frunte înaltă din care se înălţa într-un soi de tufă un păr dezordonat. Purta un halat purpuriu pătat cu lut, şi Tommy observă că mâna cu care ţinea uşa era deosebit de frumoasă.

— Oh, exclamă ea. Avea glasul profund şi destul de atrăgător. Ce e? Sunt ocupată.

— Doamna Boscowan?

— Da. Ce doreşti?

— Mă numesc Beresford. Aş vrea să stăm de vorbă câteva clipe.

— Nu ştiu ce să spun. Chiar trebuie? E ceva… despre un tablou? Ochii îi fugiră spre pachetul de sub braţul lui Tommy.

— Da. Ceva ce are legătură cu un tablou al soţului dumneavoastră.

— Vrei să-l vinzi? Am o grămadă de tablouri ale lui. Nu mai vreau să cumpăr niciunul. Du-l la o galerie, de artă. Acum au început să le cumpere. Nu arăţi ca cineva care e nevoit să vândă tablouri.

— Oh, nu, nu vreau să vând nimic.

Lui Tommy îi venea extrem de greu să stea de vorbă cu această femeie aparte. Ochii ei priveau acum peste umărul lui în josul străzii, trădând un interes special pentru ceva aflat la mare distanţă.

— Vă rog, spuse Tommy. Aş dori să-mi daţi voie să intru. Este foarte dificil de explicat.

— Daca eşti pictor, nu discut cu dumneata, spuse doamna Boscowan. Pictorii mi s-au părut întotdeauna foarte plicticoşi.

— Nu sunt pictor.

— E drept, nu arăţi. Ochii ei îl măsurară din cap până-n picioare. Arăţi mai degrabă a angajat civil.

— Pot intra, doamnă Bascowan?
— Nu sunt sigură. Aşteaptă.
Închise brusc uşa. Tommy aşteptă. După câteva minute uşa se deschise din nou.
— Bun, spuse ea. Poţi intra.
Îl conduse pe o scară îngustă ce ducea la etaj într-un atelier mare. Într-un colţ al atelierului se afla silueta unei statui şi, lângă ea, diferite unelte. Ciocane şi dălţi. De asemenea, un cap din lut. Tot locul arăta de parcă ar fi fost de curând călcat de o bandă de huligani.
— Aici sus n-am nici o cameră de stat, spuse doamna Boscowan.
Înlătură câteva lucruri de pe un taburet şi îl împinse spre el.
— Poftim. Ia loc şi vorbeşte.
— Aţi fost foarte amabilă că m-aţi primit.
— Mă îndoiesc, dar arătai atât de necăjit. Te îngrijorează ceva, nu-i aşa?
— Da.
— Aşa mi-am zis şi eu. Ce te îngrijorează?
— Soţia mea, spuse Tommy, el însuşi mirat de răspuns.
— Eşti necăjit din cauza soţiei? Ei bine, nu-i nimic neobişnuit în asta. Bărbaţii sunt mereu necăjiţi din cauza soţiilor. Care-i problema… a plecat cu altul sau îşi face de cap?
— Nu. Nici vorbă de aşa ceva.
— E pe moarte? Cancer?
— Nu. Singura problemă e că nu ştiu unde este.
— Şi crezi că eu aş putea să ştiu? Ei bine, dacă crezi că ţi-o pot găsi, dă-mi numele ei şi câteva amănunte despre ea. Dar nu sunt sigură că am să vreau s-o fac, reţine. Te avertizez.
— Slavă Domnului că e mai uşor de vorbit cu dumneavoastră decât credeam.
— Ce legătură are tabloul cu problema dumitale? E un tablou, nu? … după formă, trebuie să fie.

Tommy îl desfăcu.

— Este un tablou semnat de soţul dumneavoastră, spuse el. Vreau să-mi spuneţi ce ştiţi despre el.

— Înţeleg. Ce anume vrei să ştii?

— Când a fost pictat şi unde se afla casa asta.

Pentru prima oară doamna Boscowan se uită la Tommy cu o uşoară undă de interes.

— Asta nu-i greu, spuse ea. Da, pot să-ţi spun. A fost pictat cam acum cincisprezece ani… ba nu, cred că mult mai înainte. A fost unul din primele lui tablouri. Acum douăzeci de ani, aş spune.

— Ştiţi unde este… locul, vreau să spun?

— Da, îmi amintesc foarte bine. Drăguţ peisaj. Întotdeauna mi-a plăcut. Podeţul ăla boltit şi casa… Locul se numeşte Sutton Chancelor. E cam la şapte sau opt mile de Market Basing. Casa e la vreo două mile de Sutton Chancellor. Drăguţă casă. Izolată.

Veni spre tablou, se aplecă şi îl privi cu atenţie.

— Ciudat, spuse ea. Foarte ciudat. Acum îmi dau seama.

Tommy nu prea dădu atenţie cuvintelor ei.

— Cum se numeşte casa? întrebă el.

— Nu mai ţin minte. Şi-a tot schimbat numele, să ştii. Nu ştiu ce-a fost cu ea. S-au întâmplat câteva incidente tragice, parcă, apoi cei care au luat-o după aceea i-au pus alt nume. Cândva i se spunea Canal House, sau Canal Side. Pe urmă a fost numită Bridge House, iar mai apoi Meadowside… sau, sub celălalt nume, Riverside.

— Cine locuia acolo… sau locuieşte acum? Ştiţi cumva?

— Nu ştiu. Când am văzut noi prima dată casa, locuiau în ea un bărbat şi o fată. De regulă veneau la sfârşit de săptămână. Cred că nu erau căsătoriţi. Fata era dansatoare. Poate actriţă… nu, cred că dansatoare. Balerină. Destul de frumoasă dar tâmpită. Redusă, aproape debită mental. Îmi amintesc că William era foarte topit după ea.

— A pictat-o?

— Nu. El pictat rar oameni. Uneori spunea că vrea să-i schiţeze, dar n-a făcut mare lucru în privinţa asta. Era mai tot timpul cu ochii după fete.

— Cei doi locuiau acolo când soţul dumneavoastră a pictat casa?

— Da, aşa cred. Oricum, o parte din timp. Veneau doar în weekend-uri. Apoi a avut loc ruptura. S-au certat, cred, sau el a lăsat-o şi a plecat, sau ea l-a lăsat şi a plecat. Eu nu eram atunci acolo. Lucram la un grup statuar în Coventry. După aceea, în casă au rămas doar o guvernantă şi copilul. Nu ştiu cine era fetiţa sau de unde venea, dar cred că de ea se ocupa guvernanta. Apoi presupun că s-a întâmplat ceva cu copila. Fie că guvernanta a dus-o undeva, fie că a murit. De ce te interesează oamenii care au locuit în casa aceea acum douăzeci de ani? Mi se pare o tâmpenie.

— Vreau să aflu tot ce se poate afla despre casa aceea, spuse Tommy. Vedeţi dumneavoastră, soţia mea a plecat să o caute. Spunea că o văzuse cândva din tren.

— Aşa e, calea ferată trece pe partea cealaltă a podului. De acolo se poate vedea foarte bine casa. De ce vroia s-o găsească?

Tommy îi explică pe scurt. Doamna Boscowan îl privea cu îndoială.

— N-ai ieşit dintr-un ospiciu, nu-i aşa? îl întrebă ea. Eliberat condiţionat, sau cum i s-o fi spunând.

— Îmi dau seama că aşa trebuie să sune, dar treaba este foarte simplă. Soţia mea a vrut să afle unde e casa asta şi a căutat-o pe diverse trasee feroviare. Ei bine, cred că a găsit-o. Cred că s-a dus în locul acela… Chancellor, parcă?

— Sutton Chancellor, da. Era o palmă de pământ. Fireşte, la ora asta poate fi o aşezare mare, sau chiar un orăşel turistic.

— Ar putea fi orice, spuse Tommy. A telefonat că se întoarce şi nu s-a întors. Iar eu vreau să ştiu ce i s-a întâmplat. Mă gândesc că a început să se intereseze de casa aia şi probabil… probabil a dat de ceva periculos.

— Ce poate fi periculos în treaba asta?

— Nu ştiu. Niciunul nu ştiam. Eu nici nu credeam că ar putea fi ceva periculos, dar soţia mea, da. Aşa e firea ei. N-aţi auzit sau n-aţi cunoscut o anume doamnă Lancaster acum douăzeci de ani sau mai de curând?

— Doamna Lancaster? Nu, nu cred. E un nume oarecare. Nu. Ce e cu doamna Lancaster?

— Ea a fost stăpâna tabloului. I l-a dăruit într-un gest de prietenie mătuşii mele. Apoi a părăsit destul de subit casa de bătrâni. Au luat-o rudele ei. Am încercat să-i dăm de urmă, dar n-a fost uşor.

— Cine a obţinut informaţiile, dumneata sau soţia dumitale? Dumneata pari să fi rumegat o mulţime de ipoteze, şi eşti destul de pornit, ca să zic aşa.

— Da, puteţi spune şi aşa. Sunt destul de pornit şi absolut degeaba. Asta aţi vrut să spuneţi, nu? Presupun că aveţi multă dreptate.

— Nu, spuse doamna Boscowan. Glasul i se schimbase uşor. N-aş spune că degeaba.

Tommy o privi întrebător.

— E ceva ciudat cu tabloul ăsta, spuse doamna Boscowan, Foarte ciudat. Mi-l amintesc foarte bine, să ştii. Îmi amintesc majoritatea tablourilor lui William, deşi a pictat atât de multe.

— Vă amintiţi cui i-a fost vândut, dacă a fost vândut?

— Nu, asta nu-mi amintesc. Da, cred că a fost vândut. La una din expoziţiile lui s-a vândut o stivă de tablouri. Aproape toate. Dar la ora asta nu mai ţin minte cui i-a fost vândut, îmi ceri prea mult.

— Vă sunt recunoscător pentru tot ce v-aţi amintit.

— Nu m-ai întrebat încă de ce am spus că e ceva ciudat cu tabloul pe care l-ai adus.

— Vreţi să spuneţi că n-a fost pictat de soţul dumneavoastră… că l-a pictat altcineva?

— Oh, nu. William a pictat tabloul ăsta. Cred că în cataloage e trecut sub denumirea de „Casa de lângă canal”.

Dar nu e cum era. Înţelegi, e ceva în neregulă cu el.

— Ce anume?

Doamna Boscowan întinse un deget murdar de argilă şi arătă un punct chiar sub podul ce se arcuia peste canal.

— Uite, spuse ea. Vezi? Acolo sub pod e legată o barcă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Tommy uimit.

— Ei bine, când am văzut eu ultima dată tabloul, barca asta nu era acolo. William n-a pictat barca asta. Când tabloul a fost expus, nu exista nici un fel de barcă.

— Vreţi să spuneţi că cineva a pictat-o după aceea?

— Da. Ciudat, nu-i aşa? Mă întreb de ce. La început m-a surprins să văd o barcă acolo, într-un loc unde nu era nici o barcă, apoi am văzut foarte bine că n-a fost pictată de William. El n-a pus-o nicicând acolo. Altcineva a făcut-o. Mă întreb cine?

Se uită la Tommy.

— Şi mă întreb de ce?

Tommy nu avea de oferit nici o soluţie. Se uită la doamna Boscowan. Mătuşa Ada ar fi numit-o o zăpăcită, dar Tommy n-o judeca la fel. Avea un fel vag de-a vorbi, sărind brusc de la un subiect la altul. Ceea ce spunea acum părea să nu aibă legătură cu ce spusese cu o clipă în urmă. Era genul de persoană care putea să ştie mult mai mult decât avea chef să spună. Îşi iubise bărbatul, sau fusese geloasă pe el, sau îl dispreţuise? Nici în vorbele ei, nici în purtarea ei nu găseai nici cel mai mic indiciu. Însă avea senzaţia că acea bărcuţă legată sub pod îi stârnise neliniştea. Se întrebă deodată dacă afirmaţia ei era adevărată. După atâţia ani, chiar putea să ţină minte dacă Boscowan pictase sau nu barca sub pod? Poate dacă ar fi trecut doar un an… dar, evident, trecuse mult mai mult de atunci. Iar barca o făcuse pe doamna Boscowan să se neliniştească. Se uită din nou la ea şi văzu că îl privea. Ochii ei ciudaţi poposiseră asupra lui nu îndrăzneţi, ci doar îngânduraţi. Foarte, foarte îngânduraţi.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă ea.

Era o întrebare uşoară. Lui Tommy nu-i era deloc greu să ştie ce vroia să facă.

— Diseară plec acasă… să văd dacă a sosit vreo veste despre soţia mea. Dacă nu, mâine am să plec la Sutton Chancelor. Sper s-o găsesc pe soţia mea acolo.

— Depinde, spuse doamna Boscowan.

— Depinde de ce?

Doamna Boscowan se încruntă. Îngâna, parcă pentru sine: Mă întreb unde e?

— Cine?

Doamna Boscowan îşi luase ochii de la el. Acum şi-i întoarse iar.

— Mă refeream la soţia dumitale, spuse şi adăugă: Sper să fie bine.

— De ce n-ar fi bine? Spuneţi-mi, doamnă Boscowan, e ceva în neregulă cu locul acela… cu Sutton Chancellor?

— Cu Sutton Chancellor? Cu locul? Reflectă. Nu, nu cred. Nu cu locul.

— Îmi închipui că vă referiţi la casă. Casa asta de lângă canal. Nu satul Sutton Chancelor.

— Oh, casa, spuse doamna Bloscowan. Era o casă cu adevărat bună. Destinată celor ce se iubesc, să ştii, îndrăgostiţilor.

— Au locuit în ea îndrăgostiţi?

— Uneori. Nu suficient de des, să ştii. Dacă o casă e construită pentru îndrăgostiţi, ar trebui să fie locuită de îndrăgostiţi.

— Nu s-o folosească altcineva într-un alt scop.

— Te prinzi foarte repede. Ai înţeles ce vroiam să spun, nu? O casă făcută pentru ceva, nu trebuie folosită pentru altceva. Nu-i va plăcea.

— Ştiţi ceva despre oamenii care au locuit acolo în ultimii ani?

Femeia clătină din cap.

— Nu, nu ştiu nimic despre casă. Nu m-a interesat niciodată.

— Dar vă gândiţi la ceva… ba nu, la cineva?
— Da. Aici ai dreptate. Mă gândeam la… cineva.
— Nu-mi puteţi vorbi despre persoana la care vă gândeaţi?
— Nu prea e nimic de spus. Doar că, uneori, ştii, te întrebi unde se află o persoană. Ce s-a întâmplat cu ea, sau cum a… evoluat. Ceva în genul ăsta… Îşi flutură mâinile. Nu vrei o scrumbie afumată? întrebă pe neaşteptate.
— Scrumbie? Tommy era şocat.
— Din întâmplare am aici două sau trei. M-am gândit că poate ar trebui să mănânci ceva înainte să prinzi trenul. Walterloo este gara. Pentru Sutton Chancellor, vreau să spun. Înainte schimbai la Market Basing. Cred că şi acum.
Era o concediere. Tommy se supuse.
13. Albert şi indiciile.
Tuppence clipi. Imaginea părea destul de ceţoasă, încercă să-şi ridice capul de pe pernă, dar o durere ascuţită o făcu să şi-l lase la loc. Închise ochii. La un moment dat îi deschise din nou şi clipi iar.
Recunoscu decorul. „Sunt într-un salon de spital” îşi spuse. Mulţumită cu progresul de până acum, nu mai încercă nici o deducţie. Era în spital şi capul o săgeta. De ce era în spital şi de ce o durea capul, nu ştia. „Accident?” se întrebă Tuppence.
În jurul paturilor se mişcau surori. Asta părea destul de firesc. Închise ochii şi făcu un mic efort de gândire. Pe ecranul minţii trecu imaginea ştearsă a unei siluete în vârstă în straie bisericeşti. „Tata?” se întrebă cu îndoială Tuppence. ‘Tata să fie?” Nu-şi putea aminti. Presupuse că da.
„Dar ce fac eu bolnavă în spital?” gândi Tuppence. „Adică, sunt soră într-un spital, aşa că s-ar cuveni să fiu în uniformă. Uniformă V. A. D.”
La un moment dat, o infirmieră apăru lângă patul ei.
— Acum te simţi mai bine, dragă? întrebă sora cu un gen de falsă voioşie. E drăguţ, nu-i aşa?

Tuppence nu era foarte sigură că era drăguţ. Infirmiera spuse ceva despre o ceaşcă drăguţă de ceai.

„Se pare că sunt pacientă”, îşi zise Tuppence cu o nuanţă de dezaprobare la adresa sa. Zăcea nemişcată, înviind în minte gânduri şi cuvinte disparate.

„Soldaţi… V. A. D. Asta-i, desigur! Sunt voluntară”. Infirmiera îi aduse ceai într-un fel de castronel şi o susţinu cât timp îl bău. Capul începu s-o doară din nou.

— Sunt voluntară în V. A. D., asta sunt, rosti Tuppence tare. Infirmiera o privi miratã.

— Mă doare capul, adăugă Tuppence.

— Curând n-o să te mai doară, spuse infirmiera.

Luă castronelul, raportând în trecere unei surori:

— Numărul 14, s-a trezit. Dar cam bate câmpii.

— A spus ceva?

— A spus că e voluntară în V. A. D.

Sora pufni scurt, arătându-şi astfel dispreţul faţă de pacientele lipite de importanţă care se credeau în V. A. D.

— O să vedem ce-i cu ea, spuse sora. Grăbeşte-te, n-ai să umbli toată ziua cu castronul ăla în mână.

Tuppence rămase pe jumătate adormită pe perne. Nu trecuse încă de stadiul în care gândurile i se plimbau dezordonate prin minte.

Simţea că aici s-ar cuveni să fie cineva, cineva pe care îl cunoştea foarte bine. Era ceva foarte ciudat cu spitalul ăsta. Nu era spitalul pe care îl ţinea ea minte. Nu era cel în care lucrase ea ca infirmieră. „Era plin de soldaţi”, îşi spuse Tuppence. „Eu eram în secţia de chirurgie şi aveam în îngrijire rândurile A şi B”. Deschise ochii şi privi din nou în jur. Hotărî că nu mai văzuse până acum spitalul ăsta, şi că nu avea nici o legătură cu chirurgia.

Mă întreb unde e? În ce loc? încercă să se gândească la nişte locuri. Singurele care îi veneau în minte erau Londra şi Southampton.

La căpătâiul ei îşi făcu apariţia sora de gardă.

— Sper că te simţi un pic mai bine, spuse ea.

— Mă simt perfect, răspunse Tuppence. Ce e cu mine?
— Te-ai lovit la cap. Îmi închipui că te doare, nu?
— Mă săgetează. Unde sunt?
— La Market Basing Royal Hospital.
Tuppence analiză această informaţie. Nu-i spunea absolut nimic.
— Un preot bătrân, spuse ea.
— Poftim?
— Nimic special. Eu…
— Nu am putut încă să-ţi trecem numele pe fişa de observaţie, spuse sora de gardă.
Ţinea stiloul pregătit şi se uită întrebătoare la Tuppence.
— Numele meu?
— Da. Pentru dosar.
Tuppence rămase tăcută, gândindu-se. Numele ei. Care era numele ei? „Ce tâmpenie, se pare că l-am uitat”, îşi spuse. „Şi totuşi, trebuie să am un nume”. Simţi deodată o senzaţie slabă de uşurare. Prin minte îi trecu fulgerător chipul bătrânului preot şi spuse hotărâtă:
— Prudence.
— P-r-u-d-e-n-c-e?
— Chiar aşa, spuse Tuppence.
— Aste-i prenumele. Numele?
— Cowley. C-o-w-l-e-y.
— Mă bucur că ţi-ai adus aminte, spuse sora şi se îndepărtă mulţumită că-şi îndeplinise sarcina.
Tuppence se simţea uşor mulţumită de sine. Prudence Cowley. Prudence Cowley din V. A. D., iar tatăl ei era cleric în… într-un vicariat de pe undeva, şi era război… „Ciudat”, îşi spuse Tuppence, „mi se pare că toate astea s-au întâmplat cândva, demult”. Îngână: „Era bietul dumitale copil?” Se întrebă dacă ea fusese cea care rostise aceste cuvinte cândva, sau i le spusese altcineva.
Sora se întoarse.
— Adresa dumitale, spuse ea. Domnişoara… sau doamna Cowley? Ai întrebat de un copil?

— Era bietul dumitale copil? Mi-a spus cineva asta sau eu i-am spus-o?

— În locul dumitale aş mai dormi puţin, dragă, spuse sora.

Se îndepărtă ducând informaţiile obţinute în locul corespunzător.

— Se pare că şi-a revenit, domnule doctor, iar numele ei este Prudence Cowley. Dar pare să nu-şi amintească adresa. Spunea ceva despre un copil.

— Bun, o mai lăsăm douăzeci şi patru de ore, spuse doctorul cu obişnuitu-i aer nepăsător. Îşi revine destul de repede din şoc.

II

Tommy se căznea să nimerească cheia. Înainte de a o găsi uşa se deschise şi Albert apăru în prag.

— S-a întors? întrebă Tomniy.

Albert clătină încetişor din cap.

— N-a transmis o vorbă, vreun mesaj telefonic, o scrisoare… o telegramă?

— Nimic, domnule. Absolut nimic. Şi nici altcineva. Au pus mâna pe ea. Eu aşa cred. Au pus mâna pe ea.

— Ce dracu vrei să spui cu „au pus mâna pe ea?” Asta-i din cauza cărţilor pe care le citeşti. Cine a pus mâna pe ea?

— Ştiţi la ce mă refer. Banda.

— Care bandă?

— Una din bandele alea care dau cu cuţitul. Sau poate una internaţională.

— Termină cu tâmpeniile! spuse Tommy. Ştii ce cred eu?

Albert îl privi întrebător.

— Cred că e o mare nechibzuinţă din partea ei să nu ne trimită nici un cuvânt.

— Oh, înţeleg. Puteţi s-o luaţi şi aşa, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine. Luă pachetul din mâinile lui Tommy. Văd că aţi adus înapoi tablou.

— Da, am adus înapoi tabloul cel sângeros. Mi-a folosit până-n gard!

— N-aţi aflat nimic despre el?

— Asta nu-i chiar adevărat. De aflat, am aflat ceva, dar nu ştiu dacă îmi va folosi la ceva ce am aflat. N-a sunat dr. Murray sau domnişoara Packard de la Sunny Ridge?

— Nu a sunat nimeni în afară de zarzavagiu care a spus că a primit nişte andive frumoase. Ştie că doamna e înnebunită după andive. Mereu o anunţă. Însă i-am spus că, deocamdată, e ocupată. Şi adăugă: V-am luat un pui pentru cină.

— E extraordinar cum nu te poţi gândi decât la pui, spuse Tommy nepoliticos.

— De data asta e unul din cei cărora li se spune poussin. Are oasele scoase.

— Să se strice!

Sună telefonul. Tommy se ridică în grabă şi ajunse la el într-o clipă.

— Alo… Alo?

O voce slabă şi îndepărtată vorbi:

— Domnul Thomas Beresford? Acceptaţi o taxă inversă de la Invergashly?

— Da.

— Rămâneţi pe fir, vă rog.

Tommy aşteptă. Emoţia i se potolise. Trebui să aştepte câtva timp. Apoi se auzi un glas pe care îl cunoştea, un glas vioi şi hotărât… Era glasul fiicei sale.

— Alo, tu eşti, tati?

— Deborah!

— Da. De ce gâfâi aşa, ai alergat?

Fiicele, gândi Tommy, întotdeauna te critică.

— La vârsta mea şuier puţin, spuse el. Ce faci, Deborah?

— Foarte bine. Ascultă, tati, am văzut ceva într-un ziar. Probabil ai văzut şi tu. Ceva despre cineva care a avut un accident, iar acum e la spital.

— Şi? Nu cred să fi văzut ceva de genul ăsta. Oricum, nu mi-a atras atenţia. De ce?

— Ei bine, nu era ceva prea rău. Am presupus că a fost vorba de un accident de maşină, sau aşa ceva. În articol se

spunea că femeia – cine o fi fost ea – o femeie în vârstă, şi-a dat numele de Prudence Cowley, dar n-au reuşit să-i afle adresa.

— Prudence Cowley? Adică…

— Da. M-am… m-am mirat. Asta e numele mamei, nu-i aşa? Adică, a fost numele ei.

— Desigur.

— Mereu uit de Prudence. Vreau să spun că nici eu nici Derek nu-i spunem niciodată Prudence. Nici tu.

— Nu. E un nume care nu i se prea potriveşte mamei tale.

— Ştiu că nu. Oricum, mi s-a părut destul de ciudat. Crezi că ar putea fi vorba de vreo rudă de-a ei?

— S-ar putea. Unde era asta?

— Parcă într-un spital din Market Basing. Vroiau să ştie mai multe despre ea. M-am întrebat… ei bine, ştiu că e o prostie, există atâţia oameni cu numele de Cowley şi trebuie să fie o mulţime de Prudence. Dar m-am gândit să sun şi să mă asigur că mama e acasă şi că e bine.

— Da, înţeleg, spune Tommy. Înţeleg.

— Ei, tati, spune, e acasă?

— Nu, nu o acasă şi nici nu ştiu dacă e bine sau nu.

— Ce vrei să spui? întrebă Deborah. Ce face mama? Îmi închipui că tu ai fost la Londra, la una din conferinţele tale secrete în care vă amintiţi de trecut şi bârfiţi ca între bărbaţi.

— Ai dreptate. M-am întors ieri seară…

— Şi ai descoperit că mama plecase… sau ştiai că e plecată? Hai, tati, spune-mi. Eşti îngrijorat. Ştiu foarte bine când eşti îngrijorat. Ce face mama? A pus ceva la cale, nu-i aşa? Mi-aş dori ca la vârsta ei să fi învăţat să stea liniştită şi să nu mai facă nimic.

— Era îngrijorată, spuse Tommy. O neliniştea ceva care are legătură cu moartea mătuşii Ada.

— Ce anume?

— Ceva ce i-a spus o bătrână din azilul de bătrâne. A început să-şi facă griji în privinţa acestei femei. I-a povestit

mai multe lucruri, bătrâna, vreau să spun, iar mama ta a intrat la idei în legătură cu nişte lucruri spuse de ea. Iar apoi, când ne-am dus să vedem ce facem cu lucrurile mătuşii Ada, am descoperit că bătrâna părăsise azilul destul de subit.

— Pare ceva normal, nu?

— A venit o rudă şi a luat-o.

— Asta pare şi mai normal, spuse Deborah. De ce s-a precipitat aşa mama?

— I-a intrat în cap că s-ar putea să i se fi întâmplat ceva bătrânei.

— Înţeleg.

— Spus pe şleau, se pare că a dispărut. Totul într-un mod foarte firesc. Aranjamente prin avocaţi, bănci şi tot tacâmul. Numai că… n-am reuşit să aflăm unde e.

— Vrei să spui că mama s-a dus s-o caute pe undeva?

— Da. Şi nu s-a întors când a spus că se întoarce, adică acum două zile.

— Şi n-ai auzit de ea?

— Nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să ai grijă cum trebuie de mama, spuse cu severitate Deborah.

— Niciunul din noi n-am fost în stare să avem grijă cum trebuie de ea, spuse Tommy. Nici tu, Deborah, dacă tot veni vorba. La fel a fost când s-a dus la război şi a făcut o grămadă de lucruri care nu erau treaba ei.

— Dar acum e altceva. Vreau să spun, acum e foarte bătrână. Ar trebui să stea acasă şi să se îngrijească de ea. Bănuiesc că a ajuns să se plictisească. Asta trebuie să fie adevăratul motiv.

— Market Basing Hospital ai spus? întrebă Tommy.

— Melfordshire. Cu trenul, cam la o oră, o oră şi jumătate de Londra.

— Asta-i! Iar lângă Market Basing e un sat numit Sutton Chancellor.

— Ce legătură are?

— E o poveste prea lungă ca să ţi-o spun acum. Are legătură cu un tablou în care e pictată o casă lângă un pod şi un canal.

— N-am auzit prea bine, spuse, Deborah. Ce spuneai?

— Nu contează. Am să sun la Market Basing Hospital să mai aflu câteva lucruri. Am sentimentul că e într-adevăr mama ta. Când suferă un şoc, oamenii îşi amintesc adesea la început lucruri care li s-au întâmplat în copilărie, şi doar după aceea revin încet, încet la prezent. Ea şi-a amintit numele de domnişoară. Se poate să fi avut un accident de maşină, dar nu m-aş mira să-i fi dat cineva una în cap. Cam aşa i se întâmplă mamei tale. Îşi bagă nasul peste tot. Te anunţ dacă aflu ceva.

Patruzeci minute mai târziu, în timp ce punea receptorul în furcă, Tommy se uită la ceasul de mână şi oftă obosit. Albert îşi făcu apariţia.

— Cum rămâne cu cina dumneavoastră, domnule? întrebă el. N-aţi mâncat nimic, şi îmi pare rău s-o spun, am uitat de puiul ăla… S-a făcut scrum.

— Nu vreau să mănânc nimic. Vreau să beau ceva. Adu-mi un whisky dublu.

— Vine, domnule.

După câteva minute se întoarse cu licoarea solicitată şi i-o oferi lui Tommy care se tolănise în uzatul dar confortabilul său fotoliu.

— Şi acum, bănuiesc că vrei să auzi totul, spuse Tommv.

— De fapt, ştiu cea mai mare parte din el, domnule, spuse Albert pe un ton uşor de scuză. Ştiţi, înţelegând că e vorba de doamna, mi-am luat libertatea să ridic derivaţia din dormitor. M-am gândit că n-o să vă supăraţi, cum ar fi făcut doamna.

— Nu te condamn, spuse Tommy. De fapt, îţi sunt chiar recunoscător. Dacă ar fi trebuit să încep să explic…

— Să reluaţi totul, adică? Spitalul şi doctorul şi sora şefă.

— Nu-i nevoie s-o luăm de la capăt, spuse Tommy.

— Market Basing Hospital, spuse Albert. N-a suflat o vorbă despre asta. N-a lăsat în urmă adresa sau ceva de genul ăsta.

— Nu avea intenţia ca asta să fie adresa ei. Din cât am aflat, probabil a fost înlăturată într-un loc, undeva, printr-o lovitură în cap. Cineva a luat-o cu maşina şi a lăsat-o undeva la marginea drumului, să pară un accident banal, apoi a fugit. Adăugă: Trezeşte-mă mâine dimineaţă la şase şi jumătate. Vreau s-o iau din loc devreme.

— Îmi pare rău că vi s-a ars iar puiul în cuptor. L-am pus doar să stea cald şi am uitat de el.

— Dă-i încolo de pui, spuse Tommy. Mereu i-am considerat nişte păsări tâmpite care nimeresc sub roţile maşinilor şi se agită ca bezmeticele. Îngroapă mâine cadavrul şi fă-i o înmormântare frumoasă.

— Nu-i în pragul morţii, nu-i aşa, domnule? Mă refer la doamna.

— Obişnuitele tale închipuiri melodramatice! Dacă ai fi ascultat ca lumea, ai fi auzit că îşi revine foarte bine, ştie cine este sau a fost şi unde se găseşte, şi au jurat s-o ţină acolo până mă duc eu s-o iau. Sub nici o formă n-o să i se dea voie să se strecoare şi să plece iar să facă prosteşte pe detectiva.

— Vorbind de detectivi…! Albert ezită, tuşind uşor.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse Tommy. Las-o baltă. Apucă-te de contabilitate sau de grădinărit sau de orice altceva.

— Mă gândeam doar că… aşa, ca indiciu…;

— Ce-i cu indiciile?

— Mă gândeam şi eu.

— De aici vin toate necazurile din viaţă. Din gândit.

— Indiciile, repetă Albert. Tabloul ăla, de pildă. E un indiciu, nu?

Tommy observă că Albert îl agăţase pe perete.

— Dacă tabloul indică ceva, ce credeţi că indică? Adică… ce-i cu el? Trebuie să însemne ceva. Mă gândeam la…

scuzaţi-mă că vă spun…
— Dă-i drumu’, Albert.
— Mă gândeam la biroul acela.
— Birou?
— Da. Cel care a fost adus o dată cu măsuţa şi cele două scaune şi alte lucruri. Spuneaţi că e proprietatea familiei, nu-i aşa?
— A aparţinut mătuşii Ada.
— Asta vroiam să spun, domnule. În locuri de genul ăsta se găsesc indicii. În birouri vechi. Antice.
— Posibil.
— Ştiu că nu era treaba mea şi că n-ar fi trebuit să mă bag, dar nu m-am putut abţine. Cât aţi fost plecat, vreau să spun. Trebuia să arunc o privire.
— Ce… în birou?
— Da, doar să văd dacă nu e vreun indiciu acolo. Vedeţi dumneavoastră, birourile vechi ca acesta au sertare secrete.
— Posibil, spuse Tommy.
— Ei, vedeţi? Putea să fie acolo un indiciu, ascuns, închise în sertarul secret.
— Ideea nu e rea, spuse Tommy. Numai că din cât cunosc, mătuşa Ada nu avea nici im motiv să ascundă lucruri în sertare secrete.
— Nu se ştie niciodată, când e vorba de doamnele bătrâne. Le place să dosească lucruri. Cum fac coţofenele, de pildă. Ar putea să fie un testament secret, sau ceva scris cu cerneală invizibilă, sau o comoară!
— Regret, Albert, dar cred că am să te dezamăgesc. Sunt cât se poate de sigur că n-ai să găseşti nimic de genul ăsta în acel drăguţ vechi birou de familie care a aparţinut cândva unchiul William. Altul care la bătrâneţe a devenit scorţos, pe lângă că era surd ca o piatră şi avea un temperament foarte rău.
— M-am gândit că nu fac nici un rău dacă mă uit, continuă Albert, adăugând: Oricum trebuia curăţat. Ştiţi cum e cu

lucrurile bătrânilor.

Tommy se gândi câteva clipE. Îşi aminti că Tuppence şi cu el se uitaseră în fugă prin sertarele biroului, le puseseră conţinutul în două plicuri mari, şi scoseseră din sertarele de jos câteva sculuri de lână, o etolă de catifea neagră şi trei feţe de pernă frumoase pe care le puseseră laolaltă cu alte lucruri de dat. De asemenea, când se întorseseră se uitaseră şi prin hârtiile din plicuri. Nu găsiseră nimic deosebit de interesant.

— Ne-am uitat prin sertare, Albert. Ne-a luat vreo două seri. Câteva scrisori vechi destul de interesante, câteva bonuri pentru şuncă fiartă şi altele pentru fructe conservate, câteva cupoane de raţie şi alte lucruri datând din timpul războiului. Nimic interesant.

— Da, dar astea sunt doar hârtii şi nimicuri, aşa cum aţi spus. Lucruri pe care lumea le ţine prin sertare. Eu mă refer la ceva cu adevărat secret. Ştiţi, când eram băieţandru, am lucrat şase luni la un negustor de antichităţi… îl ajutam să falsifice lucrurile când era cazul. Însă în felul ăsta am ajuns să aflu despre sertarele secrete. De regulă se înscriu în acelaşi tipar. Există trei sau patru tipuri bine cunoscute, pe care le modifică din când în când. Nu credeţi că ar trebui să aruncaţi o privire, domnule? Vreau să spun, n-am vrut să mă duc singur, cât nu eraţi aici. Ar fi fost o îndrăzneală.

Se uită la Tommy cu un aer de câine milog.

— Hai, Albert, cedă Tommy. Să mergem să îndrăznim.

„O piesă foarte drăguţă,” gândi Tommy în timp ce stătea lângă Albert şi se uita la mostra de moştenire de la mătuşa Ada. „Bine păstrat, cu un lustru frumos, dovedind cât de buni erau meşteşugarii de altă dată”.

— Ei bine, Albert, dă-i bătaie. E distracţia ta. Dar să nu faci vreo boroboaţă.

— Eu mereu am fost grijuliu, domnule. În primul rând să lăsăm în jos partea din faţă şi s-o punem pe cele două chestii care se trag. Aşa, vedeţi, în felul ăsta placa vine jos şi

pe ea se aşeza bătrâna doamnă. Ce cutiuţă drăguţă de sidef pentru sugativă avea mătuşa dumneavoastră. Era în sertarul din stânga.

— Mai sunt şi chestiile astea două, spuse Tommy.

Trase două sertare verticale, puţin adânci.

— Oh, astea! Poţi pune hârtii în ele, dar n-au nimic secret. Locul cel mai obişnuit e să deschizi dulăpiorul din mijloc… şi acolo, la fundul lui, de regulă e o adâncitură mică, împingi fundul şi dai de un spaţiu. Dar există şi alte metode şi locuri. Biroul ăsta este genul care are un fel de cutie dedesubt.

— Care nu-i prea secretă, nu-i aşa? Doar împingi spre spate o placă…

— Poanta e că arată exact cum te-ai aşteptat să arate, împingi placa spre spate şi dai de un spaţiu în care poţi pune o grămadă de lucruri pe care vrei să le mai păstrezi un pic. Dar asta nu e totul, cum ai fi înclinat să crezi. Pentru că, vedeţi, aici e o bucăţică de lemn, ca un mic pervaz. Iar de ea poţi să tragi în sus, înţelegeţi.

— Da, înţeleg. Poţi să tragi în sus.

— Iar aici, chiar în spatele încuietorii din mijloc, dai de o ascunzătoare secretă. Vedeţi?

— Dar nu e nimic în ea.

— Nu, spuse Albert, arată dezamăgitor. Dar dacă băgaţi mâna în cavitatea aceea şi o răsuciţi fie la dreapta, fie la stânga, veţi găsi de fiecare parte câte un sertăraş. În partea de sus au o tăietură semicirculară, şi dacă o agăţaţi cu degetul… şi trageţi uşor spre dumneavoastră… În timp ce făcea aceste remarci, Albert ajunse cu mâna în ceea ce se putea numi o poziţie de contorsionist. Uneori se înţepenesc puţin. O clipă… o clipă… iată-1!

Degetul îndoit al lui Albert trase ceva dinăuntru. Îl agăţă uşor aducându-l înainte, până când sertăraşul strâmt apăru în deschizătură, Albert îl scoase şi îl puse în faţa lui Tommy cu aerul unui câine care-i aduce osul său stăpânului.

— Aşteptaţi o clipă, domnule. E ceva aici, ceva învelit într-un plic lung şi subţire. Acum să ne ocupăm de partea

cealaltă.

Schimbă mâna şi repetă operaţiunea. La un moment dat, fu adus la lumină şi al doilea sertăraş, care fu aşezat lângă primul.

— Şi aici e ceva, spuse Albert. Tot un plic sigilat pe care cineva l-a ascuns cândva aici: N-am încercat să deschid niciunul… n-aş fi făcut una ca asta. Glasul lui era extrem de demn. Am lăsat s-o faceţi dumneavoastră… Dar eu spun că… pot fi indicii…

Împreună cu Tommy scoase plicurile din sertarele prăfuite.

Tommy luă întâi un plic sigilat înfăşurat de jur împrejur cu o bandă elastică. Banda se desfăcu imediat ce fu atinsă.

— Pare a fi valoros, spuse Albert.

Tommy se uită la plic. Pe el era scris: „Confidenţial”.

— Iată! spuse Albert. „Confidenţial”. Asta e un indiciu.

Tommy scoase conţinutul plicului. Era o jumătate de foaie de caiet acoperită cu un scris mâzgălit şi îngălbenit.

Tommv o întoarse pe-o parte şi pe alta, iar Albert se aplecă peste umărul lui, respirând greu.

— Reţeta doamnei MacDonald pentru crema de somon, citi Tommy. Dată mie ca o favoare aparte. Se iau două livre de somon tocat potrivit, o jumătate de litru de smântână de Jersey, un pahar de vin cu coniac şi un castravete proaspăt. Se opri. Regret, Albert, ăsta e un indiciu care, fără îndoială, o să ne facă buni bucătari.

Albert scoase nişte sunete ce exprimau dezgustul şi dezamăgirea.

— Nu contează, spuse Tommy. Să-l încercăm pe celălalt.

Următorul plic sigilat părea a fi unul de-a dreptul antic. Avea pe el două sigilii de ceară gri deschis, pe fiecare fiind reprezentat câte un trandafir sălbatic.

— Mătuşa Ada a avut o imaginaţie bogată, spuse Tommy. Mă aştept la cum se prepară plăcinta de carne.

Tommy deschise plicul. Ridică din sprâncene. Din plic căzură zece bacnote de cinci lire împăturite cu grijă.

— Nostim de subţiri, spuse Tommy. Sunt din cele vechi, folosite pe vremea războiului. Hârtie de calitate. Probabil în ziua de azi nu mai sunt legale.

— Bani! rosti Albert. La ce-i trebuiau banii ăştia?

— Oh, asta-i puşculiţa bătrânelor, spuse Tommy. Mătuşa Ada a avut mereu o puşculiţă. Cu ani în urmă îmi spunea că orice femeie ar trebui să aibă o puşculiţă cu cincizeci de lire în bancnote de câte cinci lire pentru cazuri pe care le numea ea „urgenţe”.

— Cad bine, presupun, spuse Albert.

— Nu cred că sunt absolut inutilizabile. Probabil se poate aranja sa le schimbi la bancă.

— A mai rămas ceva. Plicul din celălalt sertar…

Acesta era mai grosuţ. Conţinutul său părea să fie mai voluminos şi pe el erau aplicate trei sigilii roşii, cu aspect important. Pe plic, acelaşi scris de mână dezordonat atenţiona: „În eventualitatea morţii mele, acest plic va fi trimis închis avocatului meu, domnul Rockbury de la firma Rockbury & Tomkis sau nepotului meu Thomas Beresford. A nu se deschide de nici o persoana neautorizată”.

Înăuntru erau câteva foi scrise mărunt. Scrisul era urât, foarte colţuros şi pe ici pe colo aproape ilizibil. Tommy citi tare, cu destină greutate.

„Eu, Ada Fanshawe, scriu aici anumite lucruri de care am luat cunoştinţă şi care mi-au fost spuse de persoane care locuiesc în acest azil numit Sunny Ridge. Nu garantez că informaţiile sunt corecte dar se pare că există motive pentru a crede că aici au loc, sau au avut loc, activităţi suspecte posibil criminale. Elizabeth Moody, o femeie prostuţă dar, după părerea mea, demnă de încredere, declară că a recunoscut aici un bine-cunoscut criminal. Se poate ca printre noi să se afle la treabă un otrăvitor. Personal, prefer să rămân o persoană care nu-şi pleacă urechea la zvonuri, totuşi am să veghez. Îmi propun să scriu orice faptă de care am cunoştinţă. Toată treaba poate fi o

aiureală. Avocatul meu sau nepotul meu Thomas Beresford e rugat să facă cercetări amănunţite”

— Iată! exclamă triumfător Albert. V-am spus eu! Asta-i un INDICIU!

CARTEA A PATRA.

În care apar o biserică, nişte uşi la mansardă şi oameni

14. Exerciţii de gândire

— Tot ce avem de făcut e să gândim, spuse Tuppence.

După fericita reunire a familiei în spital, Tuppence fu predată în grija lui Tommy. În prezent, credincioasa pereche schimba impresii în camera de zi a celui mai bun apartament al hotelului The Lamb and Flag din Market Basing.

— Ia nu te mai gândi, spuse Tommy. Ştii ce a spus doctorul înainte să-ţi dea drumul. Fără griji, fără efort mental, activitate fizică foarte redusă… totul luat cu uşurelul.

— Ce altceva fac acum? întrebă Tuppence. Stau cu picioarele în sus şi cu capul pe două perne, nu-i aşa? Cât despre gândire, gânditul nu e neapărat un efort mental. Nu fac matematică, sau studiez economia sau ţin contabilitatea casei. Gânditul e doar să stai confortabil şi să-ţi laşi mintea deschisă pentru cazul în care ar putea să-ţi apară în ea ceva interesant sau important. În orice caz, nu mă preferi stând aici cu picioarele în sus decât să intru iar în acţiune?

— E cert că nu vreau să te văd intrând din nou în acţiune, spuse Tommy. S-a terminat. Înţelegi? Trebuie să stai liniştită la pat. Pe cât posibil, n-am să te scap din ochi pentru că nu am încredere în tine, Tuppence.

— Perfect. Sfârşitul conferinţei. Acum să gândim. Să gândim împreună. Nu te uita la ce-a spus doctorul. Dacă ai şti cât ştiu şi eu despre doctori…

— Lasă doctorii, faci ce-ţi spun eu.

— Perfect. Te asigur că în momentul de faţă n-am nici un chef de vreo activitate fizică. Treaba e că trebuie să comparăm însemnările. Deţinem o grămadă de date. Mai rău ca un talcioc.

— Ce înţelegeţi prin date?

— Fapte. Tot felul de fapte. Extrem de multe fapte. Şi nu doar fapte. Zvonuri, apropouri, istorioare, bârfe. Lucruri adevărate şi lucruri neadevărate, lucruri importante şi lucruri neimportante, toate într-o amestecătură. Nu ştiu de unde să începem.

— Eu ştiu, spuse Tommy.

— Perfect. De unde începi?

— Încep cu lovitura în cap pe care ai primit-o.

Tuppence reflectă câteva clipe.

— Nu mi se pare că ar fi chiar un punct de plecare. Adică, ăsta e ultimul lucru care s-a întâmplat, nu primul.

— Pentru mine e primul, spuse Tommy. Nu vreau ca lumea să-i dea în cap soţiei mele. Şi este un lucru real, nu o închipuire. Un lucru adevărat care s-a întâmplat cu adevărat.

— Aici sunt de acord cu tine. Asta chiar s-a întâmplat, şi mi s-a întâmplat mie, şi nu uit. Mă tot gândesc la asta… Adică, de când mi-am recăpătat puterea de a gândi.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Din păcate, nu. Eram aplecată asupra unei pietre de mormânt când poc!

— Cine putea să fie?

— Bănuiesc că cineva din Sutton Chancellor. Şi totuşi pare puţin probabil. N-am prea vorbit cu nimeni.

— Vicarul?

— Nu putea fi vicarul. În primul rând pentru că e un bătrânel cumsecade. Şi în al doilea rând pentru că n-ar fi avut destulă putere. Iar în al treilea rând, pentru că are o respiraţie astmatică. Nu s-ar fi putut strecura în spatele meu fără să-l aud.

— Atunci, dacă îl elimini pe vicar…

— Tu nu?

— Ba da, şi eu. După cum ştii, am fost şi am vorbit cu el. E aici de mulţi ani şi toată lumea îl ştie. Presupun că n-ar fi

greu să te prefaci că eşti un vicar blajin, dar asta o săptămână sau două, nu zece sau doisprezece ani.

— Ei bine, următoarea suspectă ar fi domnişoara Bligh. Nellie Bligh. Deşi naiba ştie de ce. Nu putea să creadă că încercam să fur o piatră de mormânt.

— Ai sentimentul că ar fi putut fi ea?

— Nu prea. Fireşte, are capacitatea. Dacă vroia să mă urmărească şi să vadă ce fac, apoi să mă trosnească, ar fi făcut-o cu succes. Şi, asemeni vicarului, era… la faţa locului. Era în Sutton Chancellor, fâţâindu-se ba înăuntru ba în afara casei ei, să facă ba una ba alta, şi m-ar fi putut zări în cimitir, apoi, din curiozitate, să vină în vârful picioarelor, să mă vadă cercetând piatra de mormânt, să nu-i convină din cine ştie ce motiv ce fac şi să mă lovească în cap cu unul din vasele de metal pentru flori sau ceva la îndemână. Dar să nu mă întrebi de ce. Nu văd motivul.

— Cine urmează, Tuppence? Doamna Cockerell, parcă?

— Doamna Copleigh. Nu, nu putea fi doamna Copleigh.

— De ce eşti atât de sigură? Trăieşte în Sutton Chancellor, putea să te fi văzut plecând din casă şi să te fi urmărit.

— Da, dar vorbeşte prea mult, spuse Tuppence.

— Nu prea văd ce are vorbitul cu treaba asta.

— Dacă ai fi ascultat-o ca mine o seară întreagă, ţi-ai fi dat seama că o femeie care vorbeşte atât, un torent constant şi nonstop, nu poate fi totodată şi o femeie de acţiune! N-ar fi putut veni aproape de mine fără să vorbească în timpul ăsta cât o ţinea gura de tare.

Tommy reflectă asupra acestui aspect.

— Perfect, spuse el. În astfel de lucruri judeci bine, Tuppence. O excludem şi pe doamna Copleigh. Cine mai e?

— Amos Perry, spuse Tuppence. Ăsta e cel care locuieşte la Canal House (Trebuie să-i spui Canal House pentru că mai sunt multe nume ciudate, şi aşa i s-a spus la început). Este soţul vrăjitoarei prietenoase. E ceva cam ciudat cu el. E un pic redus mintal şi e un bărbat puternic, şi i-ar putea da oricui în cap dacă ar vrea, şi chiar cred că e posibil ca în

anumite împrejurări să fi vrut... deşi nu prea ştiu de ce ar fi vrut să mă pocnească pe mine. Oricum, e mai posibil să fi fost el decât domnişoara Bligh care mi se pare a fi una din femeile alea obositoare, dinamice, care umblă de colo-colo punându-i la treabă pe enoriaşi şi vârându-şi nasul peste tot. Nu e deloc genul care ar recurge la un atac fizic, decât poate dintr-un motiv emoţional foarte puternic. Adăugă, înfiorându-se uşor: Ştii, am fost înspăimântată de Amos Perry, când am dat ochii cu el prima dată. Îmi arăta grădina lui. Am simţit brusc că... ei bine, că nu mi-ar plăcea să mă pun rău cu el... sau să-l întâlnesc noaptea, pe un drum întunecat. Am simţit că era un om care n-ar fi vrut să fie violent, dar care putea fi violent dacă ceva îl scotea din fire.

— Perfect, spuse Tommy. Amos Perry. Numărul unu.

— Şi apoi, soţia lui, adăugă încetişor Tuppence. Vrăjitoarea prietenoasă. Era cumsecade şi mi-a plăcut... nu vreau să fie ea... nu cred că a fost ea, dar cred că e amestecată în nişte treburi... Treburi care au legătură cu casa aceea. Vezi tu, ăsta e un alt punct. Tommy... Noi nu ştim care din toate astea este lucrul important... Am început să mă întreb dacă nu cumva totul se învârte în jurul acelei case... dacă nu cumva casa e punctul central. Tabloul ăla... Tabloul ăla înseamnă ceva, nu-i aşa Tommy? Trebuie să însemne.

— Da, şi eu cred că trebuie să însemne ceva.

— Am venit aici încercând s-o găsească pe doamna Lancaster... dar nimeni de aici nu pare să fi auzit de ea. Mă întreb dacă lucrurile n-au apucat o cale greşită... dacă doamna Lancaster nu e în pericol (pentru că eu încă sunt sigură că e în pericol) din cauză că era stăpâna tabloului. Nu cred că ea a fost vreodată la Sutton Chancellor... dar a primit, sau a cumpărat un tablou cu o casă de aici. Iar tabloul acela înseamnă ceva... într-un fel, e o ameninţare pentru cineva.

— Doamna Cacao – doamna Moody – i-a spus mătuşii Ada că a recunoscut la Sunny Ridge pe cineva... cineva legat de

o „activitate criminală”. Cred că această activitate criminală are legătură cu tabloul, cu casa de lângă canal şi cu un copil care probabil a fost omorât acolo… Mătuşa Ada a admirat tabloul doamnei Lancaster… iar doamna Lancaster i l-a dăruit… şi poate a vorbit despre el, de unde l-a luat, sau cine i l-a dat, şi unde era casa… Doamna Moody a fost eliminată pentru că recunoscuse clar pe cineva implicat într-o activitate criminală.

— Mai spune-mi o dată discuţia pe care ai avut-o cu dr. Murray, spuse Tuppence. După ce ţi-a vorbit despre doamna Cacao, a continuat să-ţi povestească despre anumite tipuri de criminali, dându-ţi exemple cazuri reale. Unul era cel al unei femei care conducese un azil de bătrâne… îmi amintesc că parcă am citit ceva despre asta. Bătrânele îi donau banii pe care îi aveau, iar apoi trăiau fericiţi acolo până la moarte, bine hrăniţi şi îngrijiţi, fără grija banilor. Şi erau foarte fericiţi… doar că, de regulă, într-un an mureau liniştiţi în somn. Apoi lumea a început să intre la idei. A fost arestată şi condamnată pentru crimă… Dar n-a avut nici o remuşcare, şi chiar a protestat spunând că tot ce făcuse făcuse din bunătate şi din milă pentru dragele bătrâne.

— Da. Aşa e, dar nici eu nu-mi amintesc acum numele femeii.

— Asta nu contează, spuse Tuppence. Apoi a citat un alt caz. Cazul unei femei care lucra prin diferite case, ca bucătăreasă sau menajeră. Uneori nu se întâmpla nimic. Alteori aveau loc un gen de otrăviri în masă. S-a presupus că era vorba de alimente otrăvitoare. De fiecare dată simptomele erau foarte rezonabile. Unele persoane îşi reveneau.

— De obicei prepara sandviciuri pe care le punea la pachet şi le dădea să le ia la picnic. Era foarte cumsecade şi devotată şi, de regulă, când era vorba de o otrăvire în masă, manifesta ea însăşi nişte semne şi simptome de otrăvire.

Probabil le exagera efectul. Apoi pleca şi se muta la altă familie, în cu totul altă parte a ţării. Asta a ţinut câţiva ani.

— Aşa e, da. Nimeni n-a fost în stare să înţeleagă de ce o făcea. Căpătase un fel de dependenţă… sau devenise un obicei? Era pentru ea o distracţie? Nimeni n-a ştiut cu adevărat. Părea să nu fi avut niciodată un dinte împotriva cuiva. Să fi fost atinsă la bibilică?

— Da, asta trebuie să fi fost, spuse Tommy. Cea de-a treia a fost şi mai ciudată. O franţuzoaică. O femeie care suferea teribil de pe urma morţii soţului său şi a copilului său. Era distrusă şi era un înger milostiv.

— Aşa e, îmi amintesc. Îi spuneau îngerul nu ştiu cărui sat. Givon sau ceva în genul ăsta. Se ducea la toţi vecinii şi îi îngrijea când erau bolnavi. În special se ducea la copiii care erau bolnavi. Îi îngrijea cu devotament. Dar mai devreme sau mai târziu, aparent după o revenire uşoară, se îmbolnăveau şi mai rău şi mureau. Îşi petrecea ore întregi plângându-i, se ducea la înmormântare şi jelea şi toţi spuneau că nu ştiau ce s-ar fi făcut fără îngerul care îi îngrijise pe scumpii lor şi făcuse tot ce putuse.

— De ce vrei să revezi toate astea, Tuppence?

— Pentru că mă întrebam dacă nu cumva dr. Murray a avut un motiv să ţi le înşire.

— Vrei să spui că a adunat.,.

— Cred că a adunat laolaltă trei cazuri care sunt bine cunoscute, apoi le-a încercat, ca pe-o mănuşă, să vadă dacă se potrivesc cuiva de la Sunny Ridge. Cred că, într-un fel, vreunul s-ar putea potrivi. Domnişoarei Packard i s-ar potrivi primul caz. Priceputa şefă a unui azil.

— Tu chiar ai ceva cu femeia aia. Mie mi-a plăcut mereu.

— Aş spune că oamenilor le plac criminalii, până să se dovedească faptul că sunt criminali. Ei sunt precum escrocii sau şarlatanii care arată întotdeauna atât de cinstiţi şi par atât de cinstiţi! Aş zice că toţi criminalii par foarte cumsecade şi miloşi. În orice caz, domnişoara Packard este foarte eficientă şi are toate mijloacele să cauzeze o

frumuşică moarte naturală, fără să stârnească bănuieli. S-ar putea ca doamna Cacao s-o fi bănuit pentru că ea însăşi era niţel ţăcănită şi îi înţelegea pe ţăcăniţi, sau poate că a mai dat cândva de ea.

— Nu cred că domnişoara Packard ar avea vreun profit financiar de pe urma morţii vreunei bătrâne.

— Nu se ştie, spuse Tuppence. Ar putea exista o cale mai isteaţă, nu să profiţi de pe urma tuturor deceselor. Să faci doar o bătrâna sau două, unele bogate, să-ţi lase o grămadă de bani, dar să ai mereu câteva decese absolut naturale, de pe urmă cărora n-ai avut nimic de câştigat. Aşa că, vezi, eu cred că dr. Murray s-ar fi putut, doar s-ar fi putut, să-şi fi pus ochii pe domnişoara Packard şi să-şi fi spus: „Prostii, am început să inventez”. Totuşi, gândul i s-a întipărit în minte. Al doilea caz pe care l-a menţionat s-ar putea potrivi cuiva din personalul casnic, sau bucătăresei, sau chiar vreuneia din infirmiere. Cineva angajat în locul respectiv, o femeie de etate, de încredere, dar care are păsărică asta. Poate a avut ciudă pe cineva, sau i-au plăcut unele paciente de acolo. Aici nu putem merge mai departe cu ghicitul, pentru că nu cunoaştem suficient de bine pe nimeni.

— Şi a treia?

— Cu cea de-a treia e mai greu, recunoscu Tuppence. Cineva devotat, dedicat cu trup şi suflet.

— Poate doctorul a adăugat cazul ăsta doar ca o măsură de siguranţă, spuse Tommy, apoi adăugă: Mă gândesc la infirmiera irlandeză.

— Cea drăguţă căreia i-am dat etola de blană?

— Da, cea drăguţă care îi plăcea mătuşii Ada. Şi foarte miloasă, Părea atât de ataşată de toate bătrânele, şi îi părea atât de rău când mureau! Era foarte necăjită când a vorbit cu noi, nu-i aşa? Tu aşa ai spus. Spunea că pleacă, dar n-a prea vrut să ne spună de ce.

— Presupun că trebuie să fi fost o fire destul de sensibilă. Infirmierele nu trebuie să fie prea miloase. Nu e bine

pentru pacienţi. Li se spune să fie detaşate şi eficiente şi să inspire încredere.

— Vorbeşte, infirmiera Beresford, o tachina Tommy.

— Dar să revenim la tablou, spuse Tuppence. Să ne concentrăm asupra tabloului. Mi s-a părut foarte interesant ce mi-ai spus despre doamna Boscowan. Pare interesantă.

— Era interesantă. Cred ca cea mai interesantă persoană peste care am dat în afacerea asta. Genul de persoană care pare să cunoască lucrurile, dar nu gândindu-se la ele. Era ca şi cum ştia ceva ce eu nu ştiam despre locul ăsta, şi probabil nici tu. Dar ştia ceva.

— E ciudat ce-a spus despre barcă, spuse Tuppence. Tabloul acela n-a avut iniţial o barcă. De ce crezi că acum are?

— Nu ştiu.

— Era vreun nume pictat pe barcă? Nu-mi amintesc să fi văzut... dar nici nu m-am uitat foarte atent.

— Avea pe ea Waterlily.

— Un nume foarte potrivit pentru o barcă... oare de ce îmi aminteşte?

— Habar n-am.

— Iar ea era foarte sigură că nu soţul ei a pictat barca aia... Putea s-o fi pus pe urmă.

— Ea spune că nu... şi era foarte convinsă.

— Mai e o posibilitate pe care n-am luat-o în calcul, spuse Tuppence. Mă refer la lovitura pe care am primit-o. Poate că cineva străin de sat m-a urmărit din Market Basing până aici ca să vadă după ce umblu. Pentru că am intrat în toate agenţiile imobiliare de acolo şi am pus tot soiul de întrebări. M-au îmbălmăjit în privinţa casei. Au fost foarte evazivi. Mai evazivi decât ar fi fost normal. Acelaşi gen de evaziune de care m-am lovit când am încercat să aflăm unde plecase Lancaster. Avocaţi şi bănci, un proprietar care nu putea fi contactat pentru că era în străinătate. Acelaşi tipar. Au trimis pe cineva să-mi urmărească maşina, vroiau să vadă ce fac, şi la momentul potrivit mi-au dat la cap. Şi uite aşa

ajungem la piatra de mormânt din cimitir. De ce nu vroia cineva să mă uit la vechile pietre de mormânt? Oricum erau dărâmate. Probabil vreun grup de băieţi care se amuză devastând cabine telefonice s-au gândit să se distreze profanând mormintele.

— Spui că erau nişte cuvinte pictate… sau stângaci încrustate?

— Da, făcute cu dalta, cred. Cine le-a scris n-a făcut treabă bună. Numele, Lily Waters, şi vârsta, şapte ani. Asta se vedea bine. Apoi urmau frânturi de cuvinte… Părea „Oricine…” iar apoi „încălca câtuşi de puţin aceste…” şi „Millston”.

— Îmi sună cunoscut.

— Ar trebui. Sunt clar din Biblie… dar scrise de cineva care nu era prea sigur care erau cuvintele pe care vroia să le lase ca epitaf.

— Toată treaba e foarte ciudată.

— Şi de ce s-ar fi supărat cineva? Încercam doar să-i ajut pe vicar şi pe sărmanul om care încerca să-şi găsească fetiţa dispărută… Uite, am ajuns iar la motivul copilului dispărut. Doamna Lancaster vorbea de un biet copil zidit în spatele unui cămin, iar doamna Copleigh sporovăia despre călugăriţe zidite şi copii omorâţi, şi o mamă care a ucis un prunc, şi despre un amant, şi un copil nelegitim, şi o sinucidere… Toate astea sunt poveşti vechi şi bârfe şi zvonuri şi legende puse laolaltă şi făcute varză! În tot cazul, Tommy, există un fapt concret… nu un zvon sau o legendă…

— Adică?

— Din hornul căminului acestei Canal House a căzut această păpuşă veche şi răpciugoasă. Păpuşa unui copil. Trebuie să fi stat mult, foarte mult acolo, acoperită de funingine şi moloz.

— Păcat că n-o aveam, spuse Tommy.

— O am, rosti cu glas triumfător Tuppence.

— Ai adus-o cu tine?

— Da. M-a şocat, să ştii. M-am gândit s-o iau şi să o cercetez. N-a vrut-o nimeni. Îmi imaginez că familia Perry ar fi aruncat-o imediat. O am aici.

Se ridică de pe divan, se duse la geamantan, răscoli puţin, apoi aduse ceva învelit într-un ziar.

— Uite-o, Tommy, priveşte-o.

Tommy desfăcu ziarul destul de curios. Scoase cu grijă păpuşa ruptă. Braţele şi picioarele îi atârnau lălâi, iar zdrenţele care îi mai rămăseseră căzură când Tommy le atinse.

Corpul era făcut dintr-o piele subţire umplută cu rumeguş, dar acum era scofâlcită din cauză că pe ici pe colo rumeguşul se scursese. În timp ce Tommy umbla cu ea, şi umbla uşor, abia atingând-o, corpul se desfăcu brusc într-o rană mare din care începu să curgă rumeguş şi, o dată cu el, mici pietricele care se împrăştiară care-ncotro pe podea. Tommy începu să le adune cu grijă.

— Doamne Dumnezeule, îşi spuse el, Doamne Dumnezeule!’

— Ce ciudat, e plină de pietricele. Crezi că-s bucăţele de dărâmături de horn? O fi tencuială căzută?

— Nu, spuse Tommy. Pietricelele astea erau în corp.

Adunase între timp pietricelele cu grijă, iar acum băgă degetul în carcasa păpuşii şi mai scoase câteva. Se duse cu ele la fereastră şi le rostogoli dintr-o mână în alta. Tuppence îl urmărea nedumerită.

— Ce idee ciudată, să umpli o păpuşă cu pietricele, spuse ea.

— Ei bine, nu e chiar tipul obişnuit de pietricele, A existat un foarte bun motiv pentru treaba asta.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la ele. Joacă-te puţin cu ele.

Tuppence îi luă din mână câteva.

— Nu-s decât pietricele, spuse ea. Unele destul de mari, altele micuţe. De ce eşti atât de emoţionat?

— Pentru că încep să înţeleg cum stă treaba, Tuppence. Asta nu-s pietricele, fata mea, sunt diamante.

15. O seară la parohie

— Diamante! icni Tuppence.

Uitându-se de la el la pietricelele pe care le ţinea încă în mână, spuse:

— Aceste chestii prăfuite, diamante?

Tommy dădu afirmativ din cap.

— Acum treaba începe să aibă sens, Tuppence. Totul se leagă. Canal House. Tabloul. Aşteptă să audă Ivor Smith de păpuşă. Are deja un buchet pregătit pentru tine, Tuppence.

— De ce?

— Pentru că l-ai ajutat să strângă cercul în jurul unei mari bande de infractori!

— Tu şi Ivor Smith al tău! Îmi închipui să acolo ai stat toată săptămâna asta, abandonându-mă în spitalul ăla scârbos… tocmai când aveam nevoie de o conversaţie sclipitoare şi îmbărbătare.

— Am venit practic în fiecare seară, în orele de vizită.

— Nu mi-ai povestit prea multe.

— Am fost atenţionat de balaurul ăla de soră să nu te obosesc. Dar poimâine vine aici Ivor în persoană, şi vom avea o mică serată la parohie.

— Cine mai vine?

— Doamna Boscowan, unul din marii proprietari de pământ, prietena ta domnişoara Bligh, vicarul, fireşte, tu şi cu mine…

— Şi Ivor Smith. Care e numele lui adevărat?

— Din câte ştiu, Ivor Smith.

— Întotdeauna că mi-ar fi plăcut să vă văd pe tine şi pe Albert descoperind sertarele din biroul mătuşii Ada.

— Tot meritul îi aparţine lui Albert. Şi-a însuşit bine lecţiile pe tema asta. A învăţat totul de la un negustor de antichităţi.

— Imaginează-ţi! Mătuşa ta Ada lăsând un document secret asigurat cu sigilii! În realitate, nu ştia nimic, dar era

gata să creadă că la Sunny Ridge era cineva care era periculos. Mă întreb dacă ştia că acel cineva era domnişoara Packard.

— Asta-i doar ideea ta.

— O idee foarte bună dacă ceea ce căutăm noi e o bandă de infractori. Au nevoie de un loc drăguţ ca Sunny Ridge, respectabil şi bine condus, cu un infractor competent care să-l conducă. Cineva cu o calificare corespunzătoare pentru a avea acces la droguri ori de câte ori e nevoie de ele. Iar acceptând că unele decese de acolo au fost foarte fireşti, doctorul poate fi influenţat să creadă că toate sunt perfect în regulă.

— Ai găsit răspuns la toate, dar de fapt ai uitat că adevăratul motiv pentru care ai început s-o bănuieşti pe domnişoara Packard este că nu ţi-au plăcut dinţii ei.

— Ca să te mănânc mai bine, rosti gânditoare Tuppence. Să-ţi spun ceva, Tommy… Să presupunem că tabloul ăsta – tabloul casei de lângă canal – n-a aparţinut niciodată doamnei Lancaster…

— Dar ştim că i-a aparţinut. Tommy o privi lung.

— Nu, nu ştim. Ştim că aşa a spus domnişoara Packard… Domnişoara Packard a fost cea care ne-a spus că doamna Lancaster i l-a dat mătuşii Ada.

— Dar de ce… Tommy se opri.

— Poate de asta doamna Lancaster a fost luată de acolo… Să nu ne spună că tabloul nu i-a aparţinut, şi că nu i l-a dat mătuşii Ada.

— Cred că ideea e prea exagerată.

— Poate… Dar tabloul a fost pictat în Sutton Chancellor… Casa din tablou este o casă din Sutton Chancellor… Avem motive să credem că acea casă este – sau a fost – folosită ca ascunzătoare de către o asociaţie criminală. E de crezut că în spatele acestei bande se află domnul Eccles. Domnul Eccles a trimis-o pe doamna Johnson s-o ia pe doamna Lancaster. Nu cred că doamna Lancaster a fost vreodată în Sutton Chancellor, sau în Canal House, sau că a avut un

tablou cu casa asta… deşi cred că a auzit pe cineva la Sunny Ridge vorbind despre ea… pe doamna Cacao, poate? Aşa că a început să trăncănească, ceea ce era periculos, astfel că a trebuit să fie îndepărtată. Într-o zi, tot o găsesc eu! Reţine vorbele mele, Tommv.

II

— Arăţi grozav, doamnă Tommy, dacă îmi dai voie să ţi-o spun, zise domnul Ivor Smith.

— Mi-am revenit complet, spuse Tuppence. Ce prostie din partea mea să mă las doborâtă!

— Meriţi o medalie… Mai ales pentru afacerea asta cu păpuşa. Cum ai dat de toate astea, zău că nu ştiu!

— Ea e ogarul ideal, spuse Tommy. Dă-i să adulmece o urmă şi porneşte ca din puşcă.

— Nu o să mă ţineţi la distanţă de întrunirea din seara asta, nu? întrebă Tuppence bănuitoare.

— Categoric nu. O parte din lucruri au fost lămurite. N-am cuvinte să vă spun cât de recunoscător vă sunt amândoura. Mirosisem ceva în legătură cu această deosebit de ingenioasă bandă de infractori care era autoarea unui număr fantastic de jafuri care au avut loc în ultimii cinci sau şase ani. După cum i-am spus lui Tommy când a venit să mă întrebe dacă ştim ceva despre domnul nostru perfect încadrat în legalitate, domnul Eccles, îl bănuiam de mult, numai că nu era omul împotriva căruia poţi obţine uşor o dovadă. E mult prea atent. Practică avocatura… O meserie comună şi autentică, cu clienţi autentici… Cum îi spuneam lui Tommy, unul din aspectele importante era acest lanţ de case. Case autentice, respectabile, cu oameni autentici şi respectabili locuind în ele un timp relativ scurt… după care plecau. Acum, mulţumită dumitale, doamnă Tommy, care ai descoperit treaba cu căminul şi păsările moarte, am descoperit una din aceste case. Casa în care a fost ascunsă o parte din marfa furată. Sistemul a fost foarte isteţ. Bijuteriile şi alte chestii de genul ăsta erau schimbate pe diamante brute care erau ascunse, iar apoi când sosea

timpul erau duse în străinătate cu avionul sau cu bărci de pescuit. Asta, desigur, când toată zarva stârnită de furt se potolea.

— Ce e cu familia Perry? Sunt… Sper că nu sunt… amestecaţi în asta?

— Nu poţi fi sigur, spuse domnul Smith. Nu, nu poţi fi sigur. Mi se pare posibil ca doamna Perry, cel puţin, să ştie ceva; sau să fi ştiut cândva.

— Vreţi să spuneţi că chiar e una dintre infractori?

— Asta nu. Dar s-ar putea ca banda s-o fi avut cu ceva la mână.

— Cu ce?

— Ei bine, să nu spui nimănui, ştiu că pot avea încredere în discreţia dumitale când e vorba de astfel de lucruri, dar poliţia locală a avut întotdeauna bănuiala că soţul ei, Amos Perry, ar fi putut fi cel responsabil de valul de crime cărora le-au căzut victime copiii cu mulţi ani în urmă. Nu e foarte sănătos la minte. Părerea medicilor a fost că putea foarte uşor să fi fost cuprins de mania exterminării copiilor. N-a existat niciodată vreo dovadă directă, dar soţia lui a fost poate exagerat de săritoare să-i asigure de fiecare dată un alibi solid. Dacă-i aşa, n-a fost greu pentru banda asta de oameni lipsiţi de scrupule s-o strângă cu uşa şi s-o bage ca chiriaş în casa în care îşi ascundeau prada ştiind că o să-şi ţină gura. S-ar putea chiar ca ei să deţină vreo probă incriminantă la adresa soţului ei. Dumneata i-ai cunoscut, doamnă Tommy… Cum ţi s-au părut?

— Ea mi-a plăcut, spuse Tuppence. Cred că era… ei bine, am catalogat-o ca o vrăjitoare prietenoasă care se ocupă cu magia albă, nu neagră.

— Şi el?

— El mă înspăimânta. Dar nu tot timpul. Doar uneori. Părea să devină brusc uriaş şi ameninţător, însă doar preţ de câteva minute. Nu-mi dădeam seama de ce îmi era frică, dar îmi era. Cum spuneaţi, probabil că simţeam că nu era chiar întreg la minte.

— O mulţime de oameni sunt aşa, spuse domnul Smith. Şi cel mai adesea nu sunt deloc periculoşi. Dar parcă poţi să ştii?

— Ce facem diseară la parohie?

— Punem nişte întrebări. Ne întâlnim cu câţiva oameni. Aflăm unele lucruri care vor spori numărul informaţiilor de care aveam nevoie.

— Va fi şi maiorul Waters acolo? Cel care i-a scris vicarului despre copil?

— Se pare că nu există o asemenea persoană! În locul în care a fost înlăturată vechea piatră de mormânt s-a găsit un sicriu… un sicriu de copil, căptuşit cu plumb… Şi era plin cu marfă furată. Bijuterii şi obiecte din aur însuşite în urma unei spargeri date în apropiere de St. Albans. Scrisoarea către vicar avea ca scop să se afle ce se întâmplase cu mormântul. „Distracţia” flăcăilor din localitate încurcase lucrurile.

III

— Îmi pare atât de rău, draga mea, spuse vicarul venind spre Tuppence cu mâinile întinse. Da, am fost tare necăjit când am aflat ce-ai păţit, după ce ai fost atât de amabilă şi ai vrut să mă ajuţi! Am considerat că e numai vina mea. N-ar fi trebuit să te las să umbli printre morminte, deşi nu aveam nici un motiv să bănuiesc că o bandă de huligani…

— Nu vă mai necăjiţi, vicare, rosti domnişoara Bligh apărând pe neaşteptate lângă el. Sunt sigură că doamna Beresford ştie că întâmplarea n-are nici o legătură cu dumneavoastră. A fost într-adevăr foarte amabilă că a dorit să vă ajute, dar acum totul a trecut, şi se simte bine. Nu-i aşa, doamnă Beresford?

— Categoric, spuse Tuppence, uşor supărată că domnişoara Bligh se pronunţa cu atâta siguranţă asupra sănătăţii ei.

— Luaţi loc aici şi puneţi-vă o perniţă la spate, spuse domnişoara Bligh.

— N-am nevoie de perniţă, spuse Tuppence, refuzând scaunul pe care domnişoara Bligh, serviabilă, îl trase spre ea. Se aşează în schimb pe un scaun cu spătarul drept şi extrem de neconfortabil, de cealaltă partea căminului.

În uşa din faţă se auzi o bătaie puternică şi tresăriră toţi. Domnişoara Bligh se grăbi către ieşire.

— Nu vă deranjaţi, vicare, mă duc eu, spuse ea.

— Te rog, eşti foarte amabilă.

În holul de afară se auziră voci joase, apoi domnişoara Bligh se întoarse cu o femeie masivă îmbrăcată într-o chestie din brocart, iar în spatele ei venea un bărbat foarte înalt şi slab, cu o înfăţişare cadaverică. „Parcă e desprins din pânzele lui El Greco”, gândi Tuppence.

— Sunt încântat să vă văd, spuse vicarul şi se întoarse. Permiteţi-mi să fac prezentările. Sir Philip Starke, domnul şi doamna Beresford. Domnul Ivor Smith. Ah! Doamna Boscowan. Nu v-am văzut de foarte mulţi ani.

— Pe domnul Beresford l-am cunoscut, spuse doamna Boscowan. Se uită la Tuppence. Îmi pare bine de cunoştinţă. Am auzit că ai avut un accident.

— Da, acum mă simt perfect.

Prezentările fiind terminate, Tuppence se aşează la loc pe scaunul ei. Se simţea mai obosită ca de obicei şi îşi zise că poate din cauza loviturii primite. Stătea liniştită, cu ochii pe jumătate închişi, cercetându-i cu atenţie pe toţi cei din încăpere. Nu asculta ce se vorbea, doar privea. Avea sentimentul că unele din personajele dramei în care se implicase fără voia ei se aflau de faţă şi că putea să asiste la o scenă dramatică. Lucrurile începuseră să se închege, formând un nucleu compact. Sosirea doamnei Boscowan şi a lui sir Philip Starke semăna cu o tehnică regizorală prin care două personaje, până acum nedezvăluite, sunt aduse pe neaşteptate în scenă. Fuseseră tot timpul acolo, în culise, dar nu pe scenă. Erau implicaţi într-un anumit fel, aveau legătură cu toată povestea. De ce veniseră în seara asta, aici? se întrebă Tuppence. Îi convocase cineva? Ivor Smith?

Le ordonase să vină, sau doar le-o ceruse cu blândeţe? Sau îi erau tot atât de străini cum îi erau ei? Îşi spuse în gând: „Totul a început la Sunny Ridge, dar nu Sunny Ridge e adevăratul miez al problemei. Problema a fost întotdeauna aici, în Sutton Chancellor. Aici s-a întâmplat totul. Şi nu foarte de curând, aproape sigur că nu de curând. Cu mult în urmă. Ceva ce nu avea nici o legătură cu doamna Lancaster… dar în care a fost implicată fără să ştie. Aşadar, unde e acum doamna Lancaster?”

O străbătu un fior rece „Poate e moartă…”

Dacă era aşa, înseamnă că ea însăşi dăduse greş. Ea pornise pe urmele doamnei Lancaster, temându-se că era ameninţată de un pericol, ea se hotărâse s-o găsească şi s-o protejeze.

Dar dacă nu era moartă? „Atunci, o voi găsi!” îşi zise Tuppence.

Sutton Chancellor… Aici se întâmplase dintr-un început ceva periculos. Casa de lângă canal făcea parte din acel ceva. Să fi fost ea centrul, sau centrul era Sutton Chancellor însuşi? Un loc în care oamenii trăiseră, la care veniseră, îl părăsiseră, din care fugiseră, se evaporaseră, dispăruseră şi reapăruseră. Ca sir Philip Starke.

Fără să întoarcă gâtul, Tuppence îşi îndreptă ochii spre sir Philip Starke. Nu ştia nimic despre el, în afara celor îndrugate de doamna Copleigh în timpul monologului ei despre locuitorii satului. Un bărbat liniştit, un om învăţat, botanist, industriaş, sau cel puţin unul care deţinea un pachet mare de acţiuni în industrie. Prin urmare, un om bogat… şi un om care iubea copiii. Iată că iar se întorcea la asta. Iarăşi copii. Casa de lângă canal, şi pasărea din cămin şi păpuşa care căzuse din horn, pusă acolo de cineva. O păpuşă care avea în corpul ei o mână de diamante – profitul infracţiunii. Asta era una din activităţile unei mari bande de infractori. Dar există infracţiuni mult mai sinistre decât jafurile. Doamna Copleigh spusese: „Întotdeauna mi-am imaginat că el s-ar fi putut s-o fi făcut”.

Sir Philip Starke criminal? Pe sub genele pe jumătate coborâte, Tuppence îl studie perfect conştientă că-l studiază pentru a afla dacă se potriveşte în vreun fel cu concepţia ei despre un criminal… mai ales un ucigaş de copii.

Se întrebă câţi ani putea să aibă. Cel puţin şaptezeci, poate mai mult. Un chip uzat, ascetic. Da, hotărât ascetic. O faţă chinuită. Şi ochii aceia mari şi întunecaţi. Ochii lui El Greco. Corpul descărnat.

De ce venise în seara asta aici? se întrebă ea. Ochii îi alunecară spre domnişoara Bligh. Stătea pe scaun cam fără astâmpăr, mişcându-se din când în când să tragă o masă mai aproape de cineva, să ofere o pernuţă, să schimbe poziţia cutiei cu trabucuri sau a chibriturilor. Agitată, neliniştită. Se uita la sir Philip Starke. De fiecare dată când se destindea, ochii i se îndreptau spre el.

„Devotamentul de câine”, se gândi Tuppence. Trebuie că a fost îndrăgostită de el cândva. Poate încă mai este. Nu încetezi să iubeşti pe cineva doar pentru că ai îmbătrânit. Unii oameni, ca Deborah şi Derek, aşa cred. Ei nu-şi pot imagina că cineva care nu mai e tânăr poate fi îndrăgostit. Dar eu cred că ea… cred că ea încă mai e îndrăgostită de el, îndrăgostită nebuneşte, fără speranţă. Cine a spus, doamna Copleigh sau vicarul, că în tinereţe a fost secretara lui şi încă mai are grijă de afacerile lui de aici?

„Ei bine, e destul de normal. Secretarele se îndrăgostesc adesea de şefii lor. Aşa că să spunem că Gertrude Bligh l-a iubit pe Philip Starke. Ajută la ceva treaba asta? A ştiut sau a bănuit domnişoara Bligh că în spatele calmului de ascet al lui Philip Starke zăcea ameninţarea îngrozitoare a nebuniei? Ţinea atât de mult la copii!” „Chiar prea mult, îmi ziceam”, spusese doamna Copleigh. Nu o dată s-a întâmplat ca lucrurile să stea aşa. Poate avea motiv să arate atât de chinuit.

„Dacă nu eşti patolog sau psihiatru sau ceva de genul ăsta, nu cunoşti nimic despre criminalii nebuni”, gândi Tuppence.

„De ce să vrea să omoare copii? Ce îi îndeamnă la asta? Le pare rău după aceea? Sunt dezamăgiţi, sunt nefericiţi până la disperare, sunt îngroziţi”?

În momentul acela îşi dădu seama că privirea lui poposise asupra ei. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei părând să-i transmită un mesaj.

„Te gândeşti la mine”, spuneau acei ochi.‘ „Da, e adevărat ce gândeşti. Sunt un om hăituit”.

Da, asta îl descria cu exactitate – Era un om hăituit.

Tuppence îşi feri ochii. Privirea i se îndreptă spre vicar. Îi plăcea vicarul. Era un scump. Oare ştia ceva? Se putea să trăiască sau să fi trăit în mijlocul unor nelegiuiri pe care nici măcar nu le-a bănuit vreodată. Poate că în jurul lui se petreceau lucruri de care habar n-avea, pentru că avea acea calitate, destul de tulburătoare – inocenţa.

Doamna Boscowan? Dar despre doamna Boscowan era greu să ştii ceva. O femeie de vârstă mijlocie, o personalitate, cum spusese Tommy, dar care nu exprima prea mult. Chiar în acel moment doamna Boscowan se ridică brusc de pe scaun.

— Vă deranjează dacă mă duc sus să mă spăl? întrebă ea.

— Oh, desigur. Domnişoara Bligh sări în picioare. Vă conduc eu.

— Cunosc perfect drumul, spuse doamna Boscowan. Nu te deranja… Doamnă Beresford?

Tuppence trasări uşor.

— Am să-ţi arăt unde-i baia, spuse doamna Boscowan. Vino cu mine.

Tuppence se ridică ascultătoare ca un copil, deşi în sinea ei nu vru s-o recunoască. Dar ştia că fusese chemată la ordine, iar când doamna Borscowan te chema la ordine, te supuneai.

Doamna Boscowan ajunsese între timp în hol, iar Tuppence o urmă. Doamna Boscowan începu să urce scările… Tuppence după ea.

— Camera de oaspeţi e în vârful scărilor, spuse doamna Boscowan. E întotdeauna pregătită. Din ea dai într-o baie.

Deschise uşa din capul scărilor, intră, aprinse lumina, iar Tuppence o urmă.

— Mă bucur că te-am găsit aici, spuse doamna Boscowan. Speram să te găsesc. Eram îngrijorată pentru dumneata. Nu ţi-a spus soţul dumitale?

— Am înţeles că i-aţi spus ceva.

— Da, eram îngrijorată. Închise uşa în urma lor, dând astfel impresia unei discuţii particulare, între patru ochi. Ai considerat, cât de cât, că Sutton Chancellor eu un loc periculos? întrebă Emma Boscowan.

— Pentru mine a fost periculos, spuse Tuppence.

— Da, ştiu. Noroc că n-a fost mai rău, dar atunci… da, cred că înţeleg.

— Dumneavoastră ştiţi ceva, spuse Tuppence. Ştiţi ceva despre toate astea, nu-i aşa?

— Într-un fel da, într-un fel nu. Ştii, unii au instincte, senzaţii, presimţiri, ca să le zic aşa. Iar când acestea se dovedesc a fi adevărate, e îngrozitor. Toată afacerea asta cu banda de infractori pare atât de ieşită din comun! Pare să nu aibă nimic de a face cu… Se opri brusc. Vreau să spun, e doar unul din lucrurile care se petrec… Care s-au petrecut întotdeauna. Dar acum sunt foarte bine organizate, ca nişte afaceri. N-au nimic periculos în ele, să ştii. Periculoasă e cealaltă parte, cea criminală. Totul e să ştii unde e pericolul şi cum să te fereşti de el. Dumneata trebuie să ai mare grijă, doamnă Beresford, vorbesc serios. Eşti una din acele persoane care dau buzna în anumite lucruri, ceea ce e periculos. Mai ales aici.

Tuppence spuse încetişor:

— Mătuşa mea, sau mai bine zis a lui Tommy… cineva din azilul în care a murit i-a spus… că acolo exista un criminal.

Emma dădu încet din cap.

— În azilul acela au avut loc două decese care doctorului i se par suspecte, spuse Tuppence.

— De la asta ai pornit?
— Nu, de la ceva întâmplat mai înainte.
— Dacă ai timp, vrei să-mi povesteşti repede – dar foarte repede, căci am putea fi întrerupte de cineva – de la care fapt petrecut în azilul acela de bătrâne ai pornit?
— Da, am să vă spun foarte repede.
Tuppence îşi depănă în grabă povestea.
— Înţeleg, spuse Emma Boscowan. Şi nu ştii unde e acum bătrâna aceea, doamna Lancaster?
— Nu, nu ştiu.
— Crezi că e moartă?
— Cred că… ar putea fi.
— Din cauză că ştia ceva?
— Da. Ştia ceva. Ceva despre o crimă. Despre un copil care probabil a fost omorât.
— Cred că aici ai luat-o pe o pistă greşită, spuse doamna Boscowan. Eu cred că a fost o încurcătură cu copilul, adică bătrâna a încurcat lucrurile. A încurcat copilul cu altcineva care a fost omorât.
— Bănuiesc că e posibil. Bătrânii încurcă lucrurile. Dar aici a existat un ucigaş de copiii neprins, nu-i aşa? Sau cel puţin aşa mi-a spus femeia care m-a găzduit.
— Da, prin părţile astea au fost omorâţi câţiva copii. Numai că asta s-a întâmplat foarte demult, să ştii. Nu ştiu când anume, şi cred că nici vicarul nu ştie. Pe atunci nu era aici. Dar domnişoara Bligh era… Da, ea trebuie să fi fost aici. Pe atunci trebuie să fi fost foarte tânără.
— A fost mereu îndrăgostită de sir Philip Starke?
— Ai observat şi dumneata? Da, aşa cred. Un devotament dus până la idolatrie. Şi William, şi eu ne-am dat seama de asta când am venit prima oară aici.
— Ce v-a făcut să veniţi prima oară aici? Aţi locuit la Canal House?
— Nu, n-am locuit niciodată acolo. Lui îi plăcea să picteze case. A pictat-o de câteva ori. Ce s-a întâmplat cu tabloul pe care mi l-a arătat soţul dumitale?

— L-a dus înapoi acasă. Mi-a povestit ce i-aţi spus despre barcă… despre barca numită Waterlily… pe care nu soţul dumneavoastră a pictat-o…

— Da. N-a fost pictată de soţul meu. Ultima dată când am văzut tabloul, nu era nici o barcă. A adăugat-o cineva.

— Şi i-a spus Waterlily… Iar un om care nu există, maiorul Waters, a scris despre mormântul unui copil – un copil pe nume Lilian – dar în mormântul respectiv nu era îngropat nici un copil, doar un sicriu de copil plin cu prada provenită dintr-un mare jaf. Barca pictată trebuie să fi fost un mesaj… un mesaj prin care se spunea unde e ascunsă, prada. Totul pare să se lege cu crima…

— Da, pare… Dar nu poţi fi sigur ce…

Emma Boscowan se întrerupse brusc. Spuse repede: Auzi-o că vine după noi. Intră repede în baie.

— Cine?

— Nellie Bligh. Intră în baie şi trage zăvorul.

— Chiar că-i o băgăreaţă, spuse Tuppence dispărând în baie.

Domnişoara Bligh deschise uşa şi intră vioaie şi îndatoritoare.

— Oh, sper că aţi găsit tot ce aveaţi nevoie, spuse ea. Erau prosoape curate şi săpun, da? Doamna Copleigh vine şi are grijă de vicar, dar eu trebuie să văd dacă face lucrurile cum trebuie.

Doamna Boscowan şi domnişoara Bligh coborâră scările împreună. Când ajunseră la uşa salonului, Tuppence le prinse din urmă. Când intră în cameră, sir Philip Starke se ridică şi îi ţinu scaunul, apoi se aşeză lângă ea.

— Staţi bine, doamnă Beresford?

— Da, mulţumesc, spuse Tuppence. Stau foarte bine.

— Îmi pare rău să aud că aţi avut un accident, spuse el cu un glas care avea un farmec vag, deşi pe undeva se asemăna cu un glas de stafie, un glas venit ca de departe, fără rezonanţă, totuşi cu o ciudată profunzime. În ziua de azi au loc atâtea accidente… e tare trist.

Ochii lui zăboveau pe faţa ei şi Tuppence îşi zise: „Mă studiază la fel cum l-am studiat şi eu”. Aruncă o privire rapidă spre Tommy, dar Tommy discuta cu doamna Boscowan.

— Ce v-a făcut să veniţi la Sutton Chancellor, doamnă Beresford?

— Oh, căutăm o casă la ţară pentru cândva, spuse Tuppence. Soţul meu era plecat la o conferinţă, şi m-am gândit să dau o tură… doar să văd cum stau lucrurile, care e preţul, şi chestii de genul ăsta.

— Am auzit că aţi fost şi v-aţi uitat la casa de lângă podul de pe canal. Aşa e?

— Da, am fost. O mai văzusem din tren. Are un aspect foarte atrăgător… pe dinafară.

— Da. Totuşi, aş zice că şi exteriorul ar avea nevoie de reparaţii serioase, mai ales la acoperiş. Cealaltă parte nu-i prea atrăgătoare, nu-i aşa?

— Nu. Mi se pare un mod ciudat de a împărţi o casă.

— Ideile oamenilor diferă, spuse sir Philip Starke.

— N-aţi locuit niciodată acolo, nu?

— Nu, n-am locuit. Casa mea a ars acum mulţi ani. A mai rămas totuşi o parte din ea. Cred că aţi văzut-o, sau vi s-a vorbit de ea. E deasupra parohiei, puţin mai la deal. Sau, cel puţin, pe aici i se spune deal. Nu e decât o movilă. Casa a fost construită de tatăl meu pe la 1890. O clădire semeaţă. Creneluri gotice, un aer de Balmoral. Arhitecţii noştrii de azi admiră destul de mult stilul ăsta, deşi acum patruzeci de ani strâmbau din nas. Avea tot ce se presupunea că trebuie să aibă o casă de domn. O cameră de biliard, o cameră pentru dimineaţă, un salon al doamnelor, o sufragerie uriaşă, o sală de bal, cam paisprezece dormitoare, şi un personal care număra cândva, sau aşa îmi închipui eu, paisprezece persoane.

— Vorbiţi ca şi cum nu prea v-a plăcut.

— Nu mi-a plăcut niciodată. Pentru tatăl meu am fost o dezamăgire. El era un industriaş de succes. Spera să-i calc

pe urme. Nu i-am călcat. S-a purtat foarte bine cu mine. Mi-a asigurat un venit mare, sau alocaţie cum i se spune, şi m-a lăsat să-mi urmez drumul.

— Am auzit că eraţi botanist.

— Asta era una din marile mele destinderi. Umblam după flori sălbatice, mai ales în Balcani. Aţi fost în Balcani să căutaţi flori sălbatice? E un loc minunat pentru ele.

— Sună frumos. Apoi vă întorceaţi să locuiţi aici?

— N-am mai locuit aici de foarte mulţi ani. De fapt, nu m-am mai întors să locuiesc aici de la moartea soţiei mele.

— Oh! rosti Tuppence uşor stingherită. Îmi… îmi pare rău.

— A trecut mult de atunci. A murit înainte de război. În 1938. Era o femeie foarte frumoasă.

— Mai aveţi încă în casa de aici tablouri ale ei?

— Nu, casa e goală. Toată mobila, tablourile şi celelalte lucruri au fost scoase şi depozitate. Au mai rămas doar un dormitor, un birou şi o altă cameră de zi pentru când vine agentul meu, sau eu însumi dacă am de rezolvat o problemă de afaceri aici.

— Nu v-aţi gândit s-o vindeţi?

— Nu. Există nişte zvonuri despre dezvoltarea regiunii. Nu ştiu. Nu că aş avea ceva de gând în privinţa asta. Tatăl meu spera să pună pe picioare un fel de domeniu feudal. Eu urma să-l preiau de la el, copiii mei de la mine, şi aşa mai departe. Făcu o pauză, apoi spuse: Dar Julia şi cu mine n-am avut copii.

— Oh, înţeleg, spuse moale Tuppence.

— Aşa că n-am pentru ce să vin aici. De fapt, nici n-o prea fac. Dacă e nevoie de ceva, se ocupă Nellie Bligh în locul meu. Zâmbi în direcţia ei. A fost cea mai grozavă secretară, încă se mai ocupă de afacerile mele, sau de tot ce e în genul ăsta.

— Nu veniţi aici şi totuşi nu vreţi să vindeţi? întrebă Tuppence.

— Am un motiv foarte serios să nu vreau, răspunse Philip Starke. Un surâs flutură peste trăsăturile lui austere. Poate

că, la urma urmelor, chiar am moştenit ceva din simţul de afacerist al tatălui meu. Pământul îşi sporeşte încontinuu valoarea. Este o investiţie mai bună decât banii pe care i-aş lua dacă aş vinde domeniul. Într-o zi, cine ştie, pe locul ăsta vom avea un oraş mare.

— Şi atunci veţi fi bogat.

— Atunci voi fi chiar mai bogat decât sunt acum, spuse sir Philip. Iar acum sunt destul de bogat.

— Ce faceţi majoritatea timpului?

— Călătoresc, am afaceri la Londra. Am acolo o galerie de artă. Sunt pe cale să devin un negustor de artă. Toate chestiile alea sunt foarte interesante. Îţi ocupă timpul… până în momentul când simţi pe umăr o mână şi un glas îţi spune: „Ia-ţi adio”.

— Nu vorbiţi aşa, spuse Tuppence. Mă înfioară.

— N-aveţi de ce să vă înfioraţi, doamnă Beresford. Cred că veţi avea o viaţă lungă, şi încă una fericită.

— Da, în prezent sunt foarte fericită, spuse Tuppence. Presupun că am să am parte de toate durerile şi beteşugurile de care au parte bătrânii. Surzenie şi orbire şi câte altele.

— Probabil nu le veţi da atâta atenţie cum credeţi acum. Nu vreau să fiu deplasat, dar daţi-mi voie să vă spun că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră păreţi foarte fericiţi împreună.

— Oh, suntem, spuse Tuppence. Cred că nimic în viaţă nu-i mai important ca o căsnicie fericită, nu-i aşa?

În clipa următoare îşi dori să nu fi rostit cuvintele acelea. Când se uită la bărbatul din faţa ei, despre care credea că fusese atât de îndurerat de moartea soţiei lui, şi poate mai era încă, îi fu şi mai ciudă pe ea.

16. Dimineaţa următoare.

Era dimineaţa de după întrunire.

Ivor Smith şi Tommy îşi întrerupseră conversaţia, se uitară unul la altul, apoi la Tuppence. Tuppence privea fix grătarul căminului. Părea cu minte dusă departe.

— Unde am ajuns? întrebă Tommy.

Oftând, Tuppence se desprinse din gânduri şi se uită la cei doi bărbaţi.

— Mie încă mi se pare că totul se leagă, spuse ea. Ce-a fost cu întrunirea de aseară? De ce s-a ţinut? Ce a însemnat totul? Se uită la Ivor Smith. Presupun că pentru voi doi a însemnat ceva. Ştiţi unde ne aflăm?

— Eu n-aş merge până aici, spuse Ivor. Nu căutăm acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse Tuppence.

Cei doi o priviră întrebător.

— Perfect, spuse Tuppence. Sunt o femeie care am o obsesie. Vreau s-o găsesc pe doamna Lancaster. Vreau să fiu singură că e bine.

— Vrei mai întâi s-o găseşti pe doamna Johnson. Până n-o găseşti pe doamna Johnson, n-ai s-o găseşti niciodată pe doamna Lancaster.

— Doamna Johnson. Da, mă întreb… Dar presupun că partea asta nu vă interesează, îi spuse ea lui Ivor Smith.

— Ba da, doamnă Tommy, mă interesează foarte mult.

— Şi cum rămâne cu domnul Eccles?

Ivor zâmbi.

— Cred că domnul Eccles îşi va primi curând răsplata, spuse el. Totuşi, n-aş paria pe asta. E un om care îşi şterge urmele cu o ingeniozitate incredibilă. Într-atât încât te face să crezi că chiar n-a existat nici o urmă. Apoi adăugă în surdină, îngândurat: Un mare conducător. Planurile lui sunt magistral gândite.

— Aseară… începu Tuppence, şi ezită. Pot să pun câteva întrebări?

— Pune-le, spuse Tommy. Dar nu miza pe faptul că ai să primeşti vreun răspuns satisfăcător de la Ivor.

— Sir Philip Starke, spuse Tuppence. Ce amestec are el în toate astea? Nu pare să fie tipul criminalului… decât poate a fost genul care…

Se opri, înghiţindu-şi referirea la cele spuse de doamna Copleigh privind ucigaşii de copii.

— Sir Philip Starke este o sursă valoroasă de informaţii, spuse Ivor Smith. Este cel mai mare latifundiar de prin părţile astea… ca şi din alte părţi ale Angliei.

— Din Cumberland?

Ivor Smith o privi pătrunzător.

— Cumberland? De ce pomeneşti de Cumberland, doamnă Tommy? Ce ştii despre Cumberland?

— Nimic, răspunse Tuppence. Nu ştiu de ce mi-a venit în minte. Se încruntă, arătând mirată. Şi un trandafir pestriţ, alb cu roşu, pe faţada unei case… unul din acei trandafiri de modă veche.

Clătină din cap.

— Sir Philip e stăpânul lui Canal House?

— El stăpâneşte pământul… stăpâneşte cea mai mare parte a pământului de aici.

— Da, aşa spunea aseară.

— Prin el am aflat o mulţime de lucruri despre concesiunile şi arendările care au eludat cu iscusinţă legea, folosindu-se tocmai portiţele legale…

— Agenţiile imobiliare din Market Square, la care m-am dus… E ceva necurat cu ele, sau doar mi-am închipuit eu?

— N-au fost închipuiri. O să le facem o vizită în dimineaţa asta. O să le punem nişte întrebări destul de stânjenitoare.

— Bun, spuse Tuppence.

— Ne-am descurcat frumuşel. Am lămurit marele jaf al unui oficiu poştal din 1965, şi furturile din Albury Cross, şi afacerea trenului poştal irlandez. Am găsit o parte din pradă. Şi-au amenajat în casele alea nişte locuri foarte isteţ gândite. În una au instalat o baie nouă, în alta un apartament de serviciu ale cărui camere erau puţin mai mici decât s-ar fi cuvenit să fie, furnizând astfel o ascunzătoare interesantă. Oh, da, am descoperit o mulţime de lucruri.

— Dar cum rămâne cu oamenii? întrebă Tuppence? Mă refer la oamenii care au gândit toată treaba asta, sau au dirijat-o… în afară de domnul Eccles, vreau să spun. Trebuie să fi existat şi alţii care aii ştiut ceva.

— Da. Au fost doi. Unul care avea un club de noapte, chiar lângă M1. I se spunea „Fericitul Hamish”. Alunecos ca un ţipar. Şi o femeie căreia i se spunea Kate ucigaşa – dar asta a fost acum mult timp în urmă – una din cei mai interesanţi criminali ai noştri. O fată frumoasă, dar cu un echilibru mental îndoielnic. Au eliminat-o… se poate să fi devenit un pericol pentru ei. Era un concern strict de afaceri… se ocupa de marfa furată, nu de crime.

— Iar Canal House era una din ascunzătorile lor?

— Într-o vreme i se spunea Ladymead. A avut o grămadă de nume la viaţa ei.

— Presupun că doar pentru a complica lucrurile, spuse Tuppence. Ladymead. Mă întreb dacă asta se leagă de ceva anume.

— De ce s-ar lega?

— Nu prea ştiu. Mi-a ţâşnit prin minte un alt iepure, dacă ştiţi ce vreau să spun. Necazul e că aici eu nu prea ştiu ce vreau să spun. Apoi mai e şi tabloul. Boscowan a pictat tabloul, iar apoi altcineva i-a adăugat o barcă şi a scris un nume pe ea.

— Tiger Lily.

— Nu, Waterlily. Şi soţia lui spuse că n-a pictat el barca.

— Poate ea şti sigur?

— Cred că da. Când eşti măritată cu un pictor, şi mai ales dacă tu însăţi te ocupi de artă, cred că-ţi dai seama când există o diferenţă de stil. E destul de înspăimântătoare.

— Cine, doamna Boscowan?

— Da. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi… e plină de forţă. Chiar copleşitoare.

— Posibil. Da.

— Ea cunoaşte nişte lucruri, dar sunt sigură că le ştie pentru că le ştie, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Eu nu te înţeleg, spuse hotărât Tommy.

— Ei bine, vreau să spun că există un mod de a cunoaşte lucrurile. Celălalt mod este de a avea un fel de simţământ legat de ele.

— Asta-i cam cum se întâmplă cu tine, Tuppence.

— Poţi să spui şi aşa dacă vrei, spuse Tuppence şi îşi urmă şirul gândurilor. Toată treaba se învârte în jurul lui Sutton Chancellor. În jurul lui Ladymead, sau Canal House, sau cum vrei să-i spui. Şi a tuturor celor care au locuit acolo, acum sau pe vremuri. Cred că unele lucruri ar putea merge mult înapoi.

— Te gândeşti la doamna Copleigh.

— În general, cred că doamna Copleigh doar a adăugat o mulţime de lucruri care au complicat totul. Cred că a încurcat vremurile şi datele.

— Aşa se întâmplă la ţară, spuse Tommy.

— Ştiu, în definitiv şi eu am crescut la o parohie de ţară. La ţară lucrurile se datează după evenimente, nu după ani. Oamenii de la ţară nu spun „Asta s-a întâmplat în 1930” sau „asta a fost în 1925”. Ei spun: „Asta s-a întâmplat la un an după ce a ars moara veche”, sau „asta s-a întâmplat după ce fulgerul a trăsnit stejarul cel mare şi l-a omorât pe fermierul James” sau „asta a fost în anul cu epidemia de poliomielită”. În felul ăsta, lucrurile de care îşi amintesc nu urmează o anumită ordine cronologică. Totul e foarte complicat, adăugă ea. Există doar frânturi care apar ici şi colo, dacă pricepeţi ce vreau să spun. Fireşte, problema e, spuse Tuppence cu aerul cuiva care a făcut brusc o descoperire, necazul e că eu însămi sunt bătrână.

— Dumneata eşti veşnic tânără, spuse galant Ivor.

— Nu mă periaţi. Sunt bătrână pentru că am acelaşi fel de a-mi aminti lucrurile ca pe vremuri.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Hotelul ăsta e supărător, spuse ea.

Trecu în camera ei, apoi se întoarse clătinând din cap.

— Nici o Biblie, spuse.

— Biblie?

— Da. Ştiţi, în hotelurile de modă veche, găseşti întotdeauna lângă pat o Biblie. Ei bine, aici n-au.

— Vrei o Biblie?

— Păi, aş vrea. Aşa am fost crescută, şi ştiam foarte bine Biblia, aşa cum ar trebui s-o cunoască orice fată de cleric. Numai că acum s-a cam uitat. Mai ales că în biserici nu se mai citesc pasajele cum trebuie. Ţi se dau nişte versuri noi în care, presupun, exprimarea e corectă din punct de vedere tehnic şi traducerea e corespunzătoare, numai că nu sună cum suna. În timp ce voi vă duceţi la agenţiile imobiliare, eu dau o fugă cu maşina la Sutton Chancellor, adăugă ea.

— De ce? Îţi interzic, spuse Tommy.

— Prostii, nu mă duc să adulmec nimic. Mă duc la biserică să mă uit în Biblie. Dacă e vreo versiune modernă, am să mă duc să-i cer vicarului, el trebuie să aibă o Biblie, nu-i aşa? O Biblie ca lumea, vreau să spun. Versiunea autorizată.

— La ce îţi trebuie versiunea autorizată?

— Vreau doar să-mi reîmprospătez memoria privind acele cuvinte care erau scrijelite pe piatra de mormânt a copilului… M-au interesat.

— Toate bune, dar n-am încredere în tine, Tuppence… N-am încredere că n-ai să intri iar în vreun bucluc o dată ce te-am scăpat din ochi.

— Îţi dau cuvântul că nu mai dau târcoale prin cimitir. Mă duc la o biserica scăldată în soarele dimineţii şi la biroul vicarului… ce poate fi mai inofensiv?

Tommy îşi privi cu îndoială soţia, apoi cedă.

II

Lăsându-şi maşina la poartă, Tuppence se uită eu grijă în jurul ei înainte de a intra în biserică. Avea neîncrederea firească a cuiva care suferise o daună corporală într-un anumit loc geografic. De data asta părea să nu existe nici un posibil atacator pândind în spatele pietrelor de mormânt.

Intră în biserică, unde o femeie în vârstă stătea în genunchi şi lustruia nişte obiecte de aramă. Tuppence se furişă în vârful picioarelor până la strană şi făcu o tentativă de a examina volumul care odihnea acolo. Femeia care curăţa obiectele înălţă o privire dezaprobatoare.

— N-am de gând s-o fur, o linişti Tuppence, apoi se uită prin carte, o închise cu grijă la loc, şi ieşi din biserică.

I-ar fi plăcut să examineze locul unde se excavase recent, dar acest lucru îi fusese interzis cu desăvârşire „Oricine va încălca" îngână ea. „S-ar putea să însemne asta, dar dacă e aşa, ar trebui să fie cineva…"

Parcurse în maşină distanţa mică până la parohie, coborî şi o luă pe poteca ce ducea la uşa din faţă. Sună dar nu auzi nici un clinchet înăuntru. „Cred că soneria e defectă", îşi spuse Tuppence, cunoscând cum stăteau lucrurile cu soneriile parohiile. Împinse uşa, iar aceasta se deschise.

Intră în hol. Pe masa din hol se lăfăia un plic mare. Purta pe el antetul unei societăţi misionare din Africa.

„Mă bucur că nu sunt misionară", gândi Tuppence.

Dincolo de acest gând vag, zăcea altceva legat de o masă dintr-un alt hol, de undeva, ceva ce ar fi trebuit să ţină minte… Flori? Frunze? O scrisoare sau un pachet.

În acel moment pe uşa din stânga ieşi vicarul.

— Ai treabă cu mine? întrebă el… Eu… Oh, doamna Beresford, nu-i aşa?

— DA. Spuse Tuppence. Am venit doar să vă întreb dacă nu aveţi din întâmplare o Biblie.

— Biblie, rosti vicarul părând neaşteptat de îndoit. O Biblie.

— M-am gândit că trebuie să aveţi una.

— Fireşte, fireşte. De fapt, am mai multe. Am şi Testamentul grecesc. Îmi închipui că nu pe ăsta îl vrei, nu?

— Nu. Vreau Biblia Veche, autorizată.

— Vai, spuse vicarul. Desigur, trebuie să fie câteva prin casă. Da, câteva. Îmi pare rău s-o spun, dar în biserică nu folosim această versiune. Trebuie să cedezi la ideile

episcopului, iar episcopul ţine foarte mult la modernizare, pentru tineri şi aşa mai departe. Cred că e păcat. Am atâtea cărţi în bibliotecă încât le-am pus pe două rânduri. Dar cred că putem găsi ceea ce doreşti. Dacă nu, o vom întreba pe domnişoara Bligh. E pe aici pe undeva îngrijindu-se de vazele în care îşi vor aranja copiii florile în „Colţul Copiilor” din biserică.

O lăsă pe Tuppence în hol şi intră în camera din care ieşise.

Tuppence nu îl urmă. Rămase în hol, încruntată şi gânditoare. Îşi ridică brusc privirea căci uşa din capătul holului se deschise şi intră domnişoara Bligh. Ţinea în mâini o vază de metal foarte grea.

În mintea lui Tuppence se aprinseseră câteva beculeţe.

— Desigur, spuse Tuppence, bine-nţeles.

— Oh, pot să vă ajut… ah, doamna Beresford!

— Da, spuse Tuppence şi adăugă: Iar în faţa mea e doamna Johnson, nu-i aşa?

Vasul de metal căzu pe podea. Tuppence se aplecă şi îl ridică, apoi îl cântări în mâini.

— O armă foarte la îndemână, o spuse ea şi puse vasul jos. Numai bună să-i dai cuiva în cap, venind pe la spate. Aşa mi-aţi făcut, nu, doamnă Johnson?

— Eu… eu… ce tot spuneţi? Eu… niciodată…

Dar Tuppence nu mai avea de ce să mai stea. Văzuse efectul vorbelor ei. În clipa în care menţionase numele doamnei Johnson, domnişoara Bligh se trădase într-un fel care nu putea fi pus la îndoială. Tremura şi era cuprinsă de panică.

— Zilele trecute pe masa din holul dumneavoastră era o scrisoare adresată unei doamne Yorke din Cumberland, spuse Tuppence. Acolo aţi dus-o, nu, doamnă Johnson, după ce aţi luat-o de la Sunny Ridge? Acolo se află acum. Doamna Yorke sau doamna Lancaster… aţi folosit ambele nume… Yorke şi Lancaster ca trandafirul pestriţ, alb cu roşu, din grădina familiei Perry…

Se întoarse rapid şi ieşi din casă lăsând-o pe domnişoara Bligh în hol, sprijinită de balustrada scării, cu gura căscată şi uitându-se lung după ea. Tuppence alergă până la poartă, sări în maşină şi porni. Se uită înapoi la uşa parohiei, dar nu ieşi nimeni. Trecu pe lângă biserică şi o luă spre Market Basing, dar se răzgândi brusc. Întoarse maşina şi o apucă pe drumul pe care venise, apoi o luă pe drumul din stânga care ducea la Canal House. Ajunsă acolo, îşi lăsă maşina şi se uită peste poartă să vadă dacă cineva din familia Perry era în grădină, dar nu văzu pe niciunul. Intră pe poartă şi porni pe poteca ce ducea la uşa din spate. Şi uşa şi ferestrele erau închise.

Tuppence se necăji. Probabil Alice Perry plecase la cumpărături la Market Basing. Vroia neapărat să vorbească cu Alice Perry. Bătu la uşă, mai întâi uşor, apoi tare. Nu-i răspunse nimeni. Răsuci mânerul, dar acesta nu cedă. Uşa era încuiată. Rămase în loc, nehotărâtă.

Tare ar fi vrut să-i pună câteva întrebări lui Alice Perry! Se putea ca doamna Perry să fie în Sutton Chancelor. Partea proastă la Canal House era că nu vedeai nicăieri primprejur pe cineva pe care să-l întrebi unde ar putea fi familia Perry în dimineaţa asta.

17. Doamna Lancaster.

În timp ce Tuppence stătea în loc îngândurată, uşa se deschise pe neaşteptate. Tuppence făcu un pas înapoi şi îşi ţinu respiraţia. În faţa ei se afla ultima persoană din lume pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă. În prag, îmbrăcată exact la fel ca la Sunny Ridge şi cu acelaşi zâmbet vag prietenos, se afla doamna Lancaster în persoană.

— Oh! exclamă Tuppence.

— Bună dimineaţa. O căutai pe doamna Perry? întreba doamna Lancaster. Azi e zi de târg, să ştii. Din fericire, sunt eu aici. Mi-a luat ceva timp ca să găsesc cheia. Mă gândesc că ar trebui să facă un duplicat nu-i aşa? Dar, te rog, intră. Poate doreşti o ceaşcă de ceai sau ceva.

Tuppence trecu pragul ca o somnambulă. Doamna Lancaster, păstrându-şi aerul îndatoritor al unei gazde, o conduse în camera de zi.

— Ia loc, te rog, spuse ea. Mă tem că nu ştiu unde sunt ceştile şi tot ce trebuie. Sunt aici doar de câteva zile. Acum…stai puţin… Dar… în mod sigur… ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Da, când eraţi la Sunny Ridge, spuse Tuppence.

— Sunny Ridge, Sunny Ridge… Parcă-mi aminteşte de ceva. Oh, desigur, draga domnişoară Packard. Da, un loc foarte drăguţ.

— L-aţi părăsit cam în grabă, nu-i aşa? întrebă Tuppence.

— Oamenii sunt atât de poruncitori, spuse doamna Lancaster. Te zoresc aşa! Nu-ţi dau timp să aranjezi lucrurile, sau să împachetezi ca lumea, nimic. Bine intenţionaţi, sunt sigură. Fireşte, ţin mult la draga de Nellie Bligh, dar ea e genul de femeie autoritară. Ştii, uneori mă gândesc că… adăugă doamna Lancaster aplecându-se spre Tuppence, mă gândesc că nu-i prea… îşi duse degetul la frunte cu subînţeles. Se întâmplă şi aşa, să ştii. Mai ales fetelor bătrâne. Femeilor nemăritate, mă înţelegi. Sunt foarte pricepute la treabă, fac lucrurile ca lumea, dar câteodată mintea le-o ia razna şi au închipuiri foarte ciudate. Diaconii au mult de suferit. Ele par să creadă uneori, femeile astea, că diaconul le-a cerut în căsătorie, când de fapt el nici nu s-a gândit la aşa ceva. Oh, da, biata Nellie. E atât de sensibilă în unele privinţe! A fost grozavă în parohia de aici. Şi a fost o secretară de prima clasă, cred. Totuşi, din când în când are nişte idei foarte ciudate. Cum a fost, de pildă, să mă ia de la Sunny Ridge şi să mă ducă în Cumberland – într-o casă foarte lugubră – şi apoi, tot pe neaşteptate, să mă aducă aici…

— Locuiţi aici? întrebă Tuppence.

— Ei bine, dacă se poate numi aşa. Este un aranjament absolut ciudat. Sunt numai de două zile aici.

— Înainte de asta aţi fost la Rosetrellis Court, în Cumberland…

— Da, cred că aşa se numea. Nu-i un nume atât de drăguţ ca Sunny Ridge, nu crezi? De fapt, nu m-am stabilit acolo cu adevărat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi nu era nici pe departe bine condus. Servirea era proastă, iar pâinea şi cafeaua de calitate inferioară. Totuşi, începusem să mă obişnuiesc cu lucrurile, şi îmi făcusem una sau două cunoştinţe interesante. Una din ele o cunoscuse cu mulţi ani în urmă, în India, pe o mătuşă a mea. E atât de plăcut, să ştii, să-ţi faci relaţii.

— Îmi închipui, spuse Tuppence.

Doamna Lancaster continuă voioasă.

— Stai să văd, dumneata ai venit la Sunny Ridge, dar nu să stai, cred. Ai venit, parcă, în vizită la cineva de acolo.

— La mătuşa soţului meu, domnişoara Fanshawe.

— Oh, da. Fireşte. Acum îmi amintesc. Şi n-a fost ceva cu un copil al dumitale din spatele căminului?

— Nu, spuse Tuppence, nu era copilul meu.

— Dar de asta ai venit aici, nu-i aşa? Au avut necazuri cu un cămin de aici. Am înţeles, că a intrat o pasăre în el. Locul ăsta are nevoie de reparaţii. Nu-mi place deloc că sunt aici. Nu, absolut deloc şi am să i-o spun lui Nellie cum am s-o văd.

— Locuiţi cu doamna Perry?

— Şi da, şi nu. Cred că-ţi pot încredinţa un secret, nu?

— Sigur, puteţi avea încredere în mine, spuse Tuppence.

— Ei bine, în realitate nu stau deloc aici. Adică nu în partea aceasta a casei. Asta-i partea familiei Perry. Se aplecă spre Tuppence. Dacă mergi la etaj, mai există una, să ştii. Vino cu mine. Te duc acolo.

Tuppence se ridică. Se simţea ca într-un vis nebunesc.

— Doar să încui uşa mai întâi, e mai sigur, spuse doamna Lancaster.

O conduse pe Tuppence pe o scară destul de îngustă până la primul etaj. Trecură printr-un dormitor dublu, care se

vedea că era locuit – probabil camera familiei Perry – apoi ieşiră pe o altă uşă şi intrară într-o cameră alăturată. În ea se afla un lavoar şi un şifonier înalt din lemn de arţar. Nimic altceva. Doamna Lancaster se duse la şifonier, bâjbâi în spatele lui, apoi cu o uşurinţă neaşteptată îl împinse într-o parte. Se părea că şifonierul avea rotile căci alunecă destul de uşor în lungul peretelui. În spatele şifonierului se afla galeria unui cămin, lucru care lui Tuppence i se păru destul de ciudat. Deasupra poliţei căminului era o oglindă, iar sub oglindă o mică poliţă pe care se aflau figurine de păsări din porţelan.

Spre uimirea lui Tuppence, doamna Lancaster apucă pasărea din mijlocul poliţiei şi trase puternic de ea. Pasărea părea să fie înfiptă în poliţă. De fapt, Tuppence intui repede că toate păsările erau prinse bine de poliţă. Dar gestul doamnei Lancaster făcu să se audă un declic şi întreaga poliţă a căminului se desprinse de perete şi se rabătu spre înainte.

— Lucru isteţ, nu-i aşa? spuse doamna Lancaster. A fost făcut acum mult timp, când au modificat casa. Ştii, îi spuneau vizuina preotului, dar nu cred că era chiar o vizuină de preot. Nu, n-avea nici o legătură cu preoţii. Niciodată n-am crezut asta. Intră. Aici locuiesc acum.

Împinse încă o dată. Peretele din faţa ei descrise o curbă spre înapoi şi după câteva clipe se aflau într-o cameră mare şi frumoasă, ale cărei ferestre dădeau spre canal şi spre dealul din faţă.

— E o cameră încântătoare, nu-i aşa? întrebă doamna Lancaster. O privelişte minunată. Întotdeauna mi-a plăcut. Ştii, când eram fată am locuit un timp aici.

— Oh, înţeleg.

— Nu e o casă norocoasă, spuse doamna Lancaster. Nu, întotdeauna s-a spus că nu e o casă norocoasă. Adăugă: Ştii, cred că am să închid la loc treaba asta. Nu poţi să fii atent la toate, nu-i aşa?

Întinse mâna şi împinse peretele rabatabil care reveni la loc. Se auzi un declic puternic, ca şi cum mecanismul ar fi intrat iar în lăcaşul lui.

— Presupun că asta a fost una din modificările pe care i le-au făcut casei când au vrut s-o folosească drept ascunzătoare, spuse Tuppence.

— Într-adevăr, au făcut o mulţime de modificări, spuse doamna Lancaster. Dar ia loc, te rog. Vrei un scaun înalt sau unul jos? Personal, prefer unul înalt. Mă cam supără reumatismul. Presupun ca te-ai gândit că s-ar putea să fi fost cadavrul unui copil acolo, adăugă doamna Lancaster. O idee într-adevăr absurdă nu crezi?

— Da, poate.

— Poliţai şi tâlhari, rosti doamna Lancaster cu un aer indulgent. Ştii, când eşti tânăr eşti atât de prostuţ! Faci tot soiul de prostii. Bande… spargeri în stil mare, furturi… au o atracţie atât de mare pentru tine, când eşti tânăr. Crezi că a fi iubita unui pistolar e lucrul cel mai nimerit din lume. Aşa credeam odată. Crede-mă… se aplecă şi o bătu pe Tuppence pe genunchi, crede-mă, nu-i adevărat. Nu, nu e. Eu aşa credeam cândva, dar îţi doreşti mai mult de atât, să ştii. Vrei mai mult. Nu e nimic cu adevărat palpitant doar în a fura nişte lucruri şi a fugi cu ele. Fireşte, pentru asta e nevoie de o bună organizare, nu spun nu.

— Vreţi să spuneţi că doamna Johnson sau domnişoara Bligh… cum i s-o mai spune…

— Pentru mine a fost întotdeauna Nelli Bligh. Dar din anumite motive – ca să simplifice lucrurile, spune ea – îşi spune din când în când doamna Johnson. Dar niciodată n-a fost măritată, să ştii. Nu. E o fată bătrână tipică.

De jos, răzbătu până la ele un ciocănit.

— Vai, trebuie că s-a întors familia Perry, spuse doamna Lancaster. Nu suport oamenii care te deranjează. Avem o conversaţie atât de plăcută aici, nu-i aşa? Cred că vom rămâne aici, sus… vai, acum strigă sub fereastră. Uită-te să vezi cine e.

Tuppence se duse la fereastră.

— E domnul Perry, spuse ea.

De jos, domnul Perry strigă:

— Julia! Julia!

— Ce impertinenţă! spuse doamna Lancaster. Nu-i permit unuia ca Amos Perry să-mi spună pe nume. Nu. Nu fi îngrijorată, draga mea, adăugă, aici suntem în siguranţă. Şi avem o conversaţie drăguţă. Îţi voi povesti totul despre mine… Am avut o viaţă cu adevărat interesantă… Plină de evenimente… Uneori mă gândesc că ar trebui să-mi scriu memoriile. Am fost şi eu amestecată în nişte lucruri, înţelegi. Eram pe atunci o fată nesăbuită şi m-am înhăitat cu… ei bine, cu o bandă obişnuită de infractori. N-am alt cuvânt pentru asta… Unii dintre ei erau oameni sub orice critică. Dar, reţine, printre ei se aflau şi oameni cumsecade. De bună clasă.

— Domnişoara Bligh?

— Nu, nu, domnişoara Bligh n-a avut niciodată de a face cu infracţiunea. În nici un caz Nellie Bligh. Oh, ea e foarte serioasă, să ştii. Religioasă. Dar există diverse forme de religie. Presupun că ştii asta, nu?

— Bănuiesc că există o mulţime de secte diferite, spuse Tuppence.

— Da, trebuie să fie, pentru oamenii obişnuiţi. Dar pe lângă oamenii obişnuiţi, există alţii. Unii speciali, sub comandă specială. Există legiuni speciale. Înţelegi ce vreau să spun, draga mea?

— Nu cred că înţeleg, spuse Tuppence. Nu credeţi că s-ar cuveni să lăsăm familia Perry să intre în propria lor casă? Au început să se cam supere…

— Nu, n-o să-i lăsăm să intre. Nu până când… ei bine, până când nu-ţi voi fi povestit totul despre ce s-a întâmplat. Nu trebuie să-ţi fie frică, draga mea. Totul e foarte… foarte natural, inofensiv. Fără dureri. Va fi doar ca atunci când adormi. Exact la fel.

Tuppence se uită la ea, apoi sări de pe scaun şi se duse spre uşa din perete.

— Nu poţi ieşi pe acolo, spuse doamna Lancaster. Nu ştii unde-i încuietoarea. Nu e deloc unde crezi. Numai eu ştiu. Cunosc toate secretele acestui loc. Am locuit aici cu infractorii când eram fată, până când am lăsat totul şi mi-am căpătat salvarea. O salvare specială. Asta mi s-a dat… ca să-mi ispăşesc păcatele… Copilul… ştii, eu l-am omorât. Eram dansatoare… nu vroiam copilul… Uite acolo, pe perete… acela e tabloul meu… ca dansatoare.

Tuppence se uită în direcţia indicată. Pe perete atârna un tablou în ulei, în mărime naturală, reprezentând o fată într-un costum de frunze din satin alb, şi purtând inscripţia „Waterlily”.

— Waterlily a fost unul din cele mai bune roluri ale mele. Toată lumea o spunea.

Tuppence se întoarse încetişor şi se aşeză. Se uită lung la doamna Lancaster. Prin minte i se tot perindau nişte cuvinte. Cuvintele auzite la Sunny Ridge „Era bietul dumitale copil?”

Fusese înspăimântată atunci, înspăimântată. Înspăimântată era şi acum. Nu era sigură ce anume o înspăimânta, dar exista aceeaşi teamă. Se uita la chipul acela blând, la zâmbetul blajin şi îi era teamă.

— A trebuit să mă supun ordinelor care mi s-au dat… Trebuiau să existe agenţi de nimicire. Am fost desemnată pentru asta. Mi-am acceptat misiunea. Ei mor fără păcate, să ştii. Vreau să spun, copiii mureau fără păcate. Erau prea tineri ca să fi avut păcate. Aşa că i-am trimis în cer, căci pentru asta fusesem aleasă. Încă inocenţi. Neştiind încă ce era răul. Înţelegi ce onoare mare este să fii ales. Să fii una dintre cei aleşi anume. Întotdeauna am iubit copiii. Eu n-am avut niciunul al meu. Asta a fost ceva foarte crud, nu-i aşa, sau părea crud. Dar era răsplata pentru ceea ce făcusem. Probabil ştii ce făcusem.

— Nu, spuse Tuppence.

— Oh, pari să ştii atât de multe! Mă gândeam că poate ştii asta. Era un doctor. M-am dus la el. Atunci aveam doar şaptesprezece ani şi eram înspăimântată. El mi-a spus că totul o să fie bine, că am să scap de copil şi nimeni nu va şti. Dar n-a fost bine, înţelegi. Am început să am coşmaruri. Visam că acel copil era încă acolo, întrebându-mă de ce nu-i dădusem viaţă. Copilul mi-a spus că vroia tovarăşi. Era fată, să ştii. Da, sunt sigură că era fată. Şi vroia alţi copii. Apoi am primit ordinul. Eu n-am putut să am copii. Mă căsătorisem şi mă gândeam că am să am copii, soţul meu iubea la nebunie copiii, dar copilul n-a venit, pentru că, înţelegi, eram blestemată. Înţelegi, nu-i aşa? Dar există o cale de îndreptare. Să mă răscumpăr pentru ce făcusem. Ce făcusem eu era crimă, nu-i aşa, şi pentru o crimă te puteai răscumpăra numai prin alte crime, căci celelalte crime n-ar fi fost crime adevărate, ar fi fost sacrificii. Ofrande. Înţelegi diferenţa, nu-i aşa? Copiii plecau să-i ţină companie copilului meu. Copii de vârste diferite, dar tineri. A venit ordinul şi apoi… se aplecă şi o atinse pe Tuppence, a fost o fericire s-o fac. Înţelegi, nu? Era o fericire să-i eliberez aşa încât să nu cunoască niciodată păcatul, cum l-am cunoscut eu. Nu puteam spune nimănui, fireşte, nimeni nu trebuia să ştie. A trebuit să mă asigur de acest lucru. Dair au fost persoane care au ajuns să ştie sau să bănuiască. Atunci, bine-nţeles… ei bine, vreau să spun că a trebuit sa moară şi ele, ca eu să fiu în siguranţă. Aşa că întotdeauna am fost în siguranţă. Înţelegi, nu-i aşa?

— Nu… nu prea.

— Ba ştii. De asta ai venit aici, nu-i aşa? Ai ştiut. Ai ştiut din ziua în care te-am întrebat la Sunny Ridge. Am văzut pe faţa dumitale. Te-am întrebat: „Era bietul dumitale copil?” M-am gândit că probabil veniseşi din cauză că erai mama vreunuia din copii. Din copiii pe care îi omorâsem. Am sperat că ai să te întorci altă dată şi atunci o să bem împreună un pahar cu lapte. De obicei era lapte. Uneori cacao. Oricine ştia despre mine.

Se mişcă încetişor prin cameră şi deschise un dulap din colţul încăperii.

— Una a fost… doamna Moody? întrebă Tuppence.

— Oh, ştii despre ea… ea nu era mamă… fusese garderobieră la teatru. M-a recunoscut, aşa că a trebuit să moară.

Se întoarse brusc şi veni către Tuppence ţinând în mână un pahar cu lapte şi zâmbind îmbietor.

— Dă-l pe gât, spuse ea. Dă-l pe gât.

Tuppence rămase tăcută o clipă, apoi sări în picioare şi alergă la fereastră. Apucând un scaun, sparse geamul. Scoase capul afară şi strigă:

— Ajutor! Ajutor!

Doamna Lancaster începu să râdă. Puse pe masă paharul cu lapte, şi se lăsă râzând pe spateaza scaunului.

— Ce proastă eşti! Cine crezi că o să vină? Cine crezi că poate să vină? Vor trebui să spargă uşile, vor trebui să treacă prin peretele acela, or până atunci… mai sunt şi alte lucruri, să ştii. Nu trebuie neapărat să fie lapte. Laptele este calea cea mai uşoară. Laptele şi cacaua şi chiar ceaiul. Pentru micuţa doamnă Moody am pus-o în cacao… îi plăcea la nebunie cacaua.

— Morfina? Cum aţi obţinut-o?

— Oh, asta a fost uşor. Un bărbat cu care am trăit cu mulţi ani în urmă avea cancer… doctorul mi-a dat pentru el morfină… s-o păstrez în grija mea… mi-a dat şi alte droguri… Mai târziu i-am spus că aruncasem totul… dar le-am păstrat, şi droguri, şi sedative… m-am gândit că s-ar putea să-mi folosească într-o zi… şi mi-au folosit… mai am încă o anumită cantitate. Personal, n-am luat niciodată ceva de genul ăsta… nu cred în droguri. Împinse paharul cu lapte înspre Tuppence. Dă-l pe gât, e cea mai uşoară cale. Cealaltă… necazul e că nu sunt sigură unde l-am pus.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Unde l-am pus? Unde? Acum că îmbătrânesc uit tot.

Tuppence strigă din nou „Ajutor”, dar malul canalului era pustiu. Doamna Lancaster se învârtea mai departe prin încăpere.

— Credeam… eram sigură… oh, fireşte, în coşuleţul de tricotat.

Tuppence se întoarse. Doamna Lancaster venea către ea.

— Ce proastă eşti să vrei în acest mod, spuse doamna Lancaster.

Braţul ei stâng zvâcni şi apucă umărul lui Tuppence. În mâna dreaptă, ţinută până atunci la spate, avea un stilet lung, cu lama subţire. Tuppence se zbătu. Îşi zise: „Pot uşor s-o opresc. Foarte uşor. E o femeie bătrână. Neputincioasă. Nu poate…”

Un fior de groază o străbătu brusc şi gândi: „Dar şi eu sunt bătrână. Nu-s atât de puternică precum cred. Nu-s tot atât de puternică ca ea. Ce mâini are, ce degete, cum mă ţine! Presupun că din cauză că e nebună, şi mereu am auzit că nebunii sunt puternici”.

Lama scânteietoare se apropia tot mai mult de ea. Tuppence ţipă. De jos se auzeau strigăte şi bubuituri, ca şi cum cineva încerca să forţeze uşile sau ferestrele. „Dar n-or să pătrundă niciodată”, gândi Tuppence. „Nu vor pătrunde niciodată prin uşa mascată de aici. Doar dacă îi cunosc mecanismul”.

Se zbătu cu sălbăticie. Reuşea încă s-o ţină la distanţă pe doamna Lancaster. Dar cealaltă era mai masivă decât ea. O femeie masivă şi puternică. Faţa îi mai zâmbea încă, dar nu mai avea aspectul acela blajin. Avea aspectul cuiva care se distrează.

— Kate ucigaşa, spuse Tuppence.

— Îmi cunoşti porecla? Da, dar am desfiinţat-o. Am devenit ucigaşa Domnului. Dorinţa Domnului îmi dictează să te omor. Aşa că e ceva drept. Înţelegi asta, nu-i aşa? Totul e drept.

Tuppence era acum apăsată pe spătarul unui scaun masiv. Cu un braţ, doamna Lancaster o ţinea lipită de scaun, iar

apăsarea creştea… nu mai avea cum să se mai dea înapoi, nu avea unde. Lama tăioasă din mâna dreaptă a doamnei Lancaster se apropia.

Tuppence îşi zise: „Nu trebuie să intru în panică…nu trebuie să intru în panică…” Dar imediat veni cruda întrebare: „Dar ce pot să fac?” Împotrivirea era zadarnică.

Apoi veni teama… aceeaşi teamă ascuţită pe care o simţise prima dată la Sunny Ridge… „E bietul dumitale copil?”

Acesta fusese primul avertisment… dar îl înţelesese greşit… nu ştiuse că era un avertisment.

Ochii ei urmăreau lama care se apropia dar, ciudat, nu metalul strălucitor şi ameninţarea lui o înspăimântau până la paralizie, ci chipul de deasupra… chipul blând şi surâzător al doamnei Lancaster… zâmbetul acela fericit şi mulţumit al unei femei care îşi îndeplinea sarcina dată, o sarcină pe care era îndreptăţită s-o ducă la capăt. „Nu arată nebună”, gândi Tuppence. „De aceea e atât de înspăimântător… Nu arată din cauză că, în mintea ei, e sănătoasă. Este o fiinţă umană perfect normală şi logică… asta crede ea… Oh, Tommy, Tommy, în ce m-am băgat de data asta?”

O cuprinse ameţeala şi moliciunea. Muşchii i se relaxară… de undeva se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă. Căzu în beznă şi inconştienţă.

— E mai bine… vă reveniţi… beţi asta, doamnă Beresford.

Pe buzele ei era apăsat un pahar… rezistă cu îndârjire… Lapte otrăvit… cine spusese cândva asta… ceva despre „lapte otrăvit”? Nu vroia să bea lapte otrăvit… Nu, nu era lapte… era un cu totul alt miros…

Se relaxă, desfăcu buzele… sorbi…

— Coniac, recunoscu Tuppence.

— Foarte corect! Beţi mai departe… mai beţi puţin…

Tuppence sorbi din nou. Se lăsă pe perne şi se uită în jur. Pe fereastră se vedea capătul unei scări. În faţa ferestrei, pe podea, zăcea un morman de cioburi de geam.

— Am auzit geamul spărgându-se.

Dădu la o parte paharul cu coniac şi urmări mâna, apoi braţul, până când ochii i se opriră asupra feţei celui ce-l ţinea.

— El Greco, spuse Tuppence.

— Poftim?

— Nu contează.

Se uită prin cameră.

— Unde e… doamna Lancaster, adică?

— E… se odihneşte… în camera alăturată…

— Înţeleg.

Dar nu era sigură că înţelegea. În momentul de faţă nu se putea gândi la mai multe lucruri deodată…

— Sir Philip Starke. O spuse încetişor şi cu îndoială: Aşa e?

— Da… De ce aţi spus El Greo?

— Suferinţa.

— Poftim?

— Tabloul… La Toledo… Sau la Prado… Aşa credeam acum mult timp… nu, nu foarte mult timp… Se gândi la asta şi făcu o descoperire. Aseară. O întrunire… La parohie…

— Vă reveniţi repede, spuse el încurajator.

Lui Tuppence i se părea cumva foarte normal să stea aici, în camera asta cu cioburi de geam pe podea, şi să stea de vorbă cu bărbatul acesta… cu faţă întunecată, torturată…

— Am făcut o greşeală… la Sunny Ridge. M-am înşelat total în privinţa ei… Mi-a fost teamă atunci… o… undă de teamă… Dar am înţeles-o greşit… Nu mi-a fost teamă de ea… mi-a fost teamă pentru ea… Credeam că o să i se întâmple ceva… Am vrut s-o protejez… s-o salvez… Eu… Îl privi cu îndoială. Înţelegeţi? Sau sună ca o prostie?

— Nimeni nu înţelegea mai bine ca mine… nimeni pe lumea asta.

Tuppence se uită lung la el… se încruntă.

— Cine… cine era? Adică, doamna Lancaster… doamna Yorke… asta nu-i ceva real… sunt nume luate de la un trandafir… Cine era ea, cea adevărată?

Philip Starke rosti răguşit:

— Cine era ea? Ea? Cea reală, cea adevărată. Cine era ea… cu semnul Domnului pe frunte? Aţi citit vreodată Peer Gynt, doamnă Beresford?

Sir Philip se duse la fereastră. Rămase un timp acolo, privind afară… Apoi, se întoarse brusc.

— Era soţia mea, Dumnezeu să mă ajute.

— Soţia dumneavoastră… Dar ea a murit… placa din biserică…

— A murit în străinătate – asta e povestea pe care am făcut-o să circule. Şi am pus în biserică o placă în memoria ei. Oamenilor nu le place să pună prea multe întrebări când e vorba de un văduv îndurerat. N-am mai locuit aici.

— Unii spuneau că v-a părăsit.

— Şi asta a făcut ca povestea să fie acceptată.

— Aţi dus-o de aici când aţi descoperit… despre copii…

— Aşadar, ştiţi de copii?

— Mi-a povestit ea… Părea… de necrezut.

— Majoritatea timpului era foarte normală… nimeni n-ar fi ghicit. Dar poliţia începuse să bănuiască… Trebuia să acţionez… trebuia s-o salvez… s-o protejez… Înţelegeţi? … puteţi înţelege… câtuşi de puţin?

— Da, spuse Tuppence, înţeleg foarte bine.

— Era… era atât de încântătoare cândva. Glasul i se alteră un pic. O vedeţi… acolo. Arătă spre tabloul de pe perete. Waterlily… Era o fată zburdalnică… întotdeauna a fost. Mama ei a fost ultima din neamul Warrender… o familie veche… Helen Warrender… a fugit de acasă. S-a înhăitat cu un nemernic… un ocnaş… fata ei a ales scena… s-a făcut dansatoare. Waterlily a fost rolul ei cel mai bun. Pe urmă a intrat într-o bandă de infractori… din dorinţa de senzaţii tari… pur şi simplu ca să se amuze. A fost dezamăgită… Când s-a măritat cu mine terminase cu toate astea… vroia să se aşeze la casa ei… să aibă o viaţă liniştită… copii. Eu eram bogat, puteam să-i ofer tot ce-şi dorea. Dar n-am avut copii. A fost o supărare pentru amândoi. Ea a început să aibă obsesia vinovăţiei… Probabil întotdeauna a fost uşor

dezechilibrată… nu ştiu. Ce provoacă problema asta? … Era…

Făcu un gest disperat.

— O iubeam…, întotdeauna am iubit-o… nu conta cum era… ce făcea… Vroiam să fie în siguranţă… s-o ţin în siguranţă, nu închisă… prizonieră pe viaţă. Şi noi am ţinut-o în siguranţă… mulţi, mulţi ani.

— Noi?

— Eu şi Nellie… draga, credincioasa mea Nellie Bligh. Draga mea Nellie Bligh. A fost minunată… a aranjat totul. Casa de bătrâni… tot luxul şi confortul. Şi nici o tentaţie… nici un copil… a ţinut-o departe de copii… Părea să meargă… casele acelea erau în locuri îndepărtate… Cumberland… North Wales… nu era probabil ca cineva s-o recunoască… sau aşa credeam noi. Am făcut-o 1a sfatul domnului Eccles… un avocat foarte viclean… taxele lui erau mari… dar m-am bazat pe el.

— Şantaj? tatonă Tuppence.

— Niciodată n-am privit problema în felul acesta. Era un prieten, şi un sfătuitor…

— Cine a pictat barca din tablou… barca numită Waterlily?

— Eu. A fost încântată. Îi amintea de succesele ei de pe scenă. Era un tablou de Boscowan. Îi plăceau tablourile lui. Apoi, într-o zi, a scris cu culoare neagră pe pod, jos, numele unui copil mort… Aşa că am pictat o barcă pentru a-l acoperi şi am scris pe ea Waterlily…

Uşa din perete se deschise şi intră vrăjitoarea prietenoasă.

Se uită la Tuppence, apoi la sir Philip Starke.

— Totul e în regulă? întrebă ea într-un fel degajat.

— Da, spuse Tuppence. Ce-i plăcu la vrăjitoarea prietenoasă era că se vedea că nu avea de gând să se dea de ceasul morţii.

— Soţul dumneavoastră e jos, vă aşteaptă în maşină. I-am spus că vă conduc eu… dacă vreţi, bine-nţeles.

— Vreau, spuse Tuppence.

— Aşa mă gândeam şi eu. Se uită spre uşa dormitorului. Ea… e acolo?

— Da, spuse Philip Starke.

Doamna Perry se duse în dormitor. Apoi ieşi.

— Văd… Se uită întrebătoare la sir Philip.

— I-a oferit doamnei Beresford un pahar cu lapte… Doamna Beresford nu l-a vrut.

— Aşa că, presupun, l-a băut ea?

Sir Philip ezită.

— Da.

— Dr. Mortimer va veni mai târziu, spuse doamna Perry.

Veni spre Tuppence s-o ajute, dar Tuppence se ridică singură.

— Nu sunt rănită, spuse ea. A fost doar şocul… Acum mă simt perfect.

Se opri în faţa lui Philip Starke… niciunul din ei nu părea să mai aibă ceva de spus. Doamna Perry stătea lângă uşa din perete.

În cele din urmă, Tuppence vorbi.

— Există ceva ce pot face? întrebă ea, mai mult retoric.

— Doar un singur lucru… Nellie Bligh a fost cea care v-a lovit în ziua aceea în cimitir.

Tuppence dădu din cap.

— Mi-am dat seama.

— Şi-a pierdut capul. A crezut că aţi dat de urma secretului ei, al nostru. Ea… Am mari remuşcări pentru necazul pe care i l-am pricinuit. A fost mai mult decât i se putea cere unei femei să suporte…

— V-a iubit foarte mult, presupun, spuse Tuppence. Dar nu vom mai căuta nici o doamnă Johnson, dacă asta vreţi să ne cereţi.

— Vă mulţumesc… vă sunt foarte recunoscător.

Se lăsă din nou tăcere. Doamna Perry aştepta răbdătoare. Tuppence se uită în jurul ei. Se duse la fereastră şi privi canalul liniştit de jos.

— Nu cred că am să mai văd casa asta vreodată. Mă uit bine la ea, ca s-o ţin minte.

— Vreţi s-o ţineţi minte?

— Da. Cineva mi-a spus că e o casă căreia i s-a dat o utilizare greşită. Acum ştie ce vroia să spună.

Se uită întrebătoare la el, dar el nu vorbi.

— Cine v-a trimis aici după mine? întrebă Tuppence.

— Emma Boscowan.

— Mă gândeam eu.

Se alătură vrăjitoarei prietenoase şi plecară împreună.

O casă pentru îndrăgostiţi, îi spusese Emma Boscowan lui Tuppence. Ei bine, aşa o şi părăsea… în posesia a doi îndrăgostiţi – unul mort, iar celălalt în viaţă şi suferind…

Se îndreptă spre maşina în care o aştepta Tommy. Îşi luă la revedere de la vrăjitoarea prietenoasă. Urcă în maşină.

— Tuppence! spuse Tommy.

— Ştiu, spuse Tuppence.

— Să n-o mai faci. Să n-o mai faci niciodată.

— N-am să mai fac.

— Aşa spui acum, dar ai s-o faci.

— Nu. Sunt prea bătrână.

Tommy apăsă pe accelerator. Porniră.

— Sărmana Nellie Bligh! spuse Tuppence.

— De ce spui asta?

— E atât de îndrăgostită de Philip Starke! A făcut toate astea pentru el atâţia ani… cu un devotament de câine!

— Prostii! spuse Tommy. Cred că a savurat orice clipă. Unele femei aşa sunt.

— Brută fără inimă! spuse Tuppence.

— Unde vrei să mergi… la The Lamb and Flag în Market Basing?

— Nu. Vreau să merg acasă. ACASĂ, Thomas. Şi să rămân acolo.

— Amin! spuse Tommy. Iar dacă Albert ne întâmpină cu un pui ars, îl omor!

SFÂRŞIT